

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a
valečné\Celosvetova.Literatura.eBooks.CZECH-PDR\Warhammer-4-Zabijec_draku.PDB

PDB Name: Warhammer-4-Zabijec_draku
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 27.2.2005
Modification Date: 27.2.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

William King
WARHAMMER 4
ZABÍJEČ DRAKŮ
Version: Palm.1.0.final
OCR: Stolle
Corrections: 2+
ISBN 80-85911-96-5
PalmBookZ

"Dejte tomu chlapovi metál!" zaječel Malakai. "To já vím taky, že sme v Horách na konci světa. Sem trpaslík, ne? Poznám horský pásmo, když do něho narazím. Jenomže nemám páru, kde přesně sme."
Max se podíval na Malakaie. Trpaslík byl našťvaný. Malakai Makaïsson byl neklidnější trolobijce, jakého Max kdy potkal, a takový vztek u něj nebyl obvyklý. Max se začínal bát, že mají větší potíže, než si dokázal představit.
"Nechápu, proč je to takový problém."
"Tak já ti to teda vobjasním. Pokud se něco porouchalo, nevypadá to s náma ani trochu růžově. Vopravit to, když kolem není živáčka a my nemáme správný náhradní díly, nebude žádněj med. Takže by nebylo špatný, kdybysme byli vo kousek blíž k domovu. Už chápeš, v čem je problém?"
"Myslím, že bychom mohli mít ještě jeden problém," řekl jeden z mechaniků a poklepal Makaïssonovi na rameno.
"Skvělé!" zavrčel vynálezce. "A co jako?"
"Tohle!" ukázal trpaslík.
Max se podíval směrem, kterým ukazoval trpaslíkův prst. Vytřeštil oči a čelist mu poklesla. Srdce mu znělo v uších jako zvon. "Bohové nás chraňte," vydechl.
"Nemyslím, že by na to stačili," řekl Makaïsson. "Ne před tímhle!"

ZABÍJEČ DRAKŮ

"Když jsme odlétali ze ztracené citadely Karag Dum, byl jsem rozrušen vyhlídkou, že znovu uvidím Ulriku, a myšlenkou na to, že si po našich dobrodružstvích na chvíli odpočinu. Jen stěží jsem si uvědomoval, že naše nebezpečí právě začínají a že se brzy střetneme s novými i starými nepřáteli, stejně jako s jednou z nejmocnějších nestvůr, jakou jsem kdy ke své smůle potkal."

- Z knihy Mé cesty s Gotrekem, svazek III., Herr Felix Jaeger
(nakladatelství Altdorf Press, 2505)

PROLOG

NOC SKAVENŮ

Moji stateční válečníci brzy zaútočí, pomyslel si šedý věštec Thanquol. Radostně si zamnul pracky. Brzy se mu všechno plánování a smlouvání vyplatí. Brzy se pomstí trpaslíkovi Gotreku Gurnissonovi a jeho odpornému lidskému poskokovi Felixi Jaegerovi. Brzy budou navždy litovat, že se míchali do plánů tak mocného čaroděje. Brzy je pošle vriskající a žebrající o milost na smrt. Už brzy. Všude kolem sebe slyšel, jak se vojska dávají do pohybu. Řada za řadou strašlivých skaveních válečníků, opravdová elita krysích vojáků, se pohybovala tmou. Růžové oči jim jiskřily v temnotě, dlouhé ocasy švihaly potlačovanou

touhou zabíjet, tesáky se leskly slinami. Za sebou slyšel krvežíznivé bručení svého strašlivého tělesného strážce, obrovského krysího lidožrouta, třetího nositele jména Kostilam.

Krysí lidožrout byl více než dvakrát vyšší a desetkrát těžší než kterýkoliv člověk. Jeho hlava byla děsivou kombinací křsy a vlka. Rudé oči mu planuly šíleným vztekem. Z krátkých a tlustých prstů vyrůstaly strašlivé drápy. Dlouhý, červu podobný ocas divoce švihal vzduchem. Tento nový krysí lidožrout, náhrada za toho, kterého zabil Felix Jaeger v bitvě u Opuštěné věže, stál Thanquola malé jmění v chaotitových mincích. Nebyla to jediná věc, kterou Thanquol musel vydat během své nedávné návštěvy v obrovské noše klanu Tvůrců v Pekelné díře. Byl nucen vydat více než polovinu svého osobního majetku a podílu na kořisti z nadcházejícího vítězství zmutovaným vůdcům klanu za jejich podporu při této nové výpravě. Přesto Thanquol věřil, že to bylo bezvýznamné. Odměna z nevyhnutelného vítězství mu více než nahradí tato vydání. Tím si byl naprosto jistý.

Uvažoval o vojácích, která byla hnána na toto vzdálené místo kvůli jeho skvělému plánu. V uniformě klanu Tvůrců byla nejen komanda válečné havěti a bojovníci krysích klanů, byli tu i krysí lidožrouti a skupinky obrovských krys hnaných pány zvířat. Jeho armáda dosahovala téměř tisíce bojovníků.

S takovým vojskem měl Thanquol pocit, že vítězství je zajištěno. Zejména když jeho protivníci byli jen lidé. Jak by se mohli postavit opravdovým dědicům tohoto světa, potomstvu samotné Rohaté křsy? Odpověď byla prostá - nemohli. Thanquolovi tuhl ocas pýchou, když myslel na vítězství, jež bude brzy jeho.

Thanquol začal chvilku ve vzduchu dlouhým, krysím čenichem. Vousky se mu vzrušeně zahýbaly. Možná to byla blízkost pustiny Chaosu, kterou cítil, a přítomnost matečné žíly chaotitu, skutečné esence magické moci. Znovu se zamyslel nad hloupostí ediktu Rady třinácti, který zakazuje armádám skavenů vstoupit do těchto krajů, kde straší démoni. Určitě by ztrátu několika skaveních otroků více než vynahradilo vlastnictví chaotitu, který mohli získat. Jistě, v minulosti pustiny spolky celé armády krysáků, ale to přece neospravedlňovalo ustrašenost Rady. Thanquol si byl jist, že pod jeho vedením - nebo spíše radách zpovzdálí, protože po pravdě nebyl důvod riskovat ztrátu skavena jeho výjimečné inteligence - by v takovém úkolu uspěl i houf té nejpodradnější havěti.

Ale byly tu i jiné možnosti. Kdyby získal vzducholoď, kterou ti prokletí trpaslíci postavili pro Gurnissona a Jaegera a kterou ten hloupý poskok Lurk Rozeklaný jazyk tak naprosto nedokázal získat, mohl by ji využít pro pátrání po chaotitu v pustinách. Zklamaně mrskl ocasem nad Lurkovou tupou neschopností a pak si hamíže promnul pracky, když pomyslel na vzducholoď. Jakmile ta věc bude jeho, bude pro ni mít nekonečně mnoho využití.

Rychle přesune šedého věštce a jeho tělesného strážce kamkoli ve Starém světě. Převezve vojáky za nepřátelské linie. Bude použita jako prototyp pro vybudování vzdušné flotily a s takovou armádou Thanquol a - dodal rychle - skrze něj i Rada dobudou svět.

Ale samozřejmě nejdříve musí tu vzducholoď dostat do pracek, což přesunulo jeho pozornost zpět k událostem zde. Skrz dalekohled rozeznal opevněné panské sídlo obydlené trpasličími spojenci Kislevany. Byla to typická venkovská pevnost zbudovaná lidskými klany v tomto kraji. Byla obklopená vysokou palisádou a příkopem a samotný dům uvnitř byla hrubá stavba z kamenů a klád. Okna byla úzká, v mnoha případech jen štěrbiny na šíp. Dveře a vrata byly silné a masivní. Byly zbudovány tak, aby vzdorovaly útoku strašlivých tvorů, tady, blízko pustiny Chaosu, celkem běžných. Uvnitř byly stáje, protože lidé nesmírně milovali své koně. Tomu Thanquol nikdy nerozuměl. Podle něj byla zvířata dobrá jen k jídlu.

Panské sídlo bylo typické ve všech směrech kromě jednoho. Vedle hlavní budovy stála masivní dřevěná věž s vrcholem tvořeným kovovou plošinou. Kromě materiálu, z něhož byla zbudována, byla naprosto stejná jako přistávací věž, kterou Thanquol viděl u Opuštěné věže, než se vzducholoď vznesla, aby mu nepadla do pracek. Tohle bylo nepochybně místo, kde se vzducholoď zastavila na cestě k severu do pustiny. Zřejmě doplnila palivo nebo zásoby. Thanquolově bystré mysli to naznačilo, že dolet lodí je omezený. To bylo dobré vědět. Ale proč tady? Proč tak blízko pustiny Chaosu?

Thanquol rychle zvažoval, co to může znamenat. Proč se rozhodli trpaslíci a hlavně ten prokletý trolobijce Gotrek Gurnisson vzít tak cenné zařízení do pustiny? Kdyby to jen ten tupec Lurk dokázal zjistit. Kdyby podal hlášení, jak mu bylo nařízeno. Thanquol nebyl ani, trochu překvapený, že to neudělal. Bylo jeho osudem, že mu slouží kašpaři, kteří žijí jen proto, aby mařili jeho geniální plány. Thanquol měl podezření, že tyhle nástroje mu byly podstrčeny machinacemi jeho nevyzpytatelných nepřátel ze Skavenmoru. Intriky skaveních politiků byly nekonečné a spletité a vůdce geniální jako Thanquol měl mnoho zárlivých nepřátel, kteří byli plní závisti a nezastavili by se před ničím, jen aby se ho zbavili. Jakmile by byl Gurnisson v Thanquolových spárech, mohl by být přinucen odhalit své poslání různými šikovnými přesvědčovacími metodami, které znal jen šedý věstec. A kdyby ne, mohl by být k mluvení přinucen ten Gurnissonův poskok, nízký člověk Felix Jaeger. Ve skutečnosti, pomyslel si Thanquol, by to s ním mohlo být jednodušší. Ne že by se Thanquol bál konfrontace s tím dementním jednookým trpaslíkem, to ani v nejmenším. Věděl, že je ve všech ohledech nebezpečný a neděsila ho ani podoba, ani postava nemyslného divokého zabijáka, jako byl Gotrek Gurnisson. To dokázal při mnoha a mnoha svých střetnutích s trolobijcem. Ale přinutit mluvit Felixe Jaegera by dalo mnohem méně práce.

Když o tom tak přemýšlel, Thanquol váhavě připustil, že i Jaeger by mohl být hloupě tvrdohlavý. Možná by bylo snazší vzít pár zajatců z domu tam dole a dostat z nich, co má trpaslík v úmyslu. Určitě to tajemství musejí znát.

Koneckonců, jak by mohli ti zakrslíci podstoupit všechny ty potíže s vybudováním takové věže v téhle opuštěné stepi a neodhalit při tom účel stavby svým lidským spojencům? Musí se postarat, aby jeho spojenci zajali pár lidí, takže je bude moci vyslechnout. Vlastně by měl vydat ten rozkaz hned.

Thanquol se při té představě tiše zachechtal. Ať už měli trpaslíci jakýkoli plán, musel být pro ně důležitý, když na něj vynaložili tolik času a úsilí a riskovali při jeho uskutečnění vzducholoď. Možná hledali v pustinách zlato nebo magické poklady. Jak Thanquol znal trpaslíky, tohle bylo nejpravděpodobnější vysvětlení. A jakmile jeho neskutečně skvělý

plán vyjde, budou poklady, které nepřítel nashromáždí, pevně sevřeny v Thanquolově pracce se silnými drápy. V duchu si přebral svůj plán. Tak jednoduchý a přitom tak důmyslný. Tak přímý a přitom tak zahalený do lstí. Tak brilantní a přitom tak prostý, jak musejí být všechny velké skavení plány, aby nemohly být pokazeny omezenými poskoky.

Skutečně to byl do nebe volající důkaz jedinečného génia, jako byl Thanquolův. Krok za krokem jej znovu s chladnou logikou přezkoumal.

Nejdřív dobudou ten dům. Pak, jakmile se vzducholoď vrátí - což určitě udělá - dostanou překvapeně trpaslíky, jakmile přistanou. Než budou moci vzlétnout s použitím skvělé skavení magie, znehybní loď speciální kouzlo, které Thanquol připravil právě pro tento okamžik. Pak už nebudou muset udělat nic než sklídit odměnu za vítězství.

Samozřejmě tu bylo několik věcí, které se nemusely podařit. Thanquol byl na sebe pyšný, že částí jeho génia byla schopnost vypořádat se s neočekávaným. S jakýmkoli skavením vojskem tu byla možnost, že to otroci mohou zkazit. A byla tu malá možnost, že by trpaslíci raději zničili svou loď, než aby ji nechali padnout do spárů skavenů. Takové věci se v minulosti stávaly, protože trpaslíci byli chorobně pyšní a zoufale tvrdohlavá rasa. A byla tu ještě nepatrná možnost, že by odlétli zpátky jinou cestou.

Thanquol se zachvěl. Veškeré jeho věštecké schopnosti mu říkaly, že je to téměř nemožné. Vyčetl to ze svého trusu, když třináct hodin jedl jen sražené mléko okořeněné chaotitem.

Trpěl nejstrašnějším nadýmáním, když tímto osvědčeným způsobem dokazoval svou oddanost Rohaté kryse. Posvátné výměšky ho ujistily, že jeho plán nemůže selhat a že trpaslíkům bude čelit zde. Samozřejmě jako u všech proroctví i tady byla možná chyba, se kterou se muselo počítat, ale Thanquol nicméně cítil, že jeho bohaté zkušenosti s věštěním z křišťálové koule mu pomáhají. Jiní, slabší věštcí by mohli nechat svůj rozum zatemnit vlastními touhami a nadějemi, ale on četl znamení s přísnou nestranností, což bylo jedním ze znaků jeho neselehávajícího génia.

Byl si jistý, že se ten prokletý Gurnisson vrátí z pustin. Velice pochyboval, že by tomu cokoliv mohlo zabránit. Thanquol dokázal čist osudová znamení a věděl, že trpaslík na svých ramenou nese mocný osud. Byl to ten druh osudu, který by mohl překonat jen někdo s ještě mocnějším předurčením. Šedý věstec Thanquol přirozeně věděl, že takovým jedincem on je. Ale přesto se nevyplácelo trolobijce podceňovat.

Když hledal místo, kde se skrývá protivník, viděl ve snech vyvolaných chaotitem mnoho podivných vizí. Spatřil nedobytnou pevnost pohřbenou hluboko pod horou a boj s démonem skutečně děsivé moci; bylo to stvoření tak zhoubné a převyšující veškerá očekávání, že Thanquol na ně jen nerad myslel. Odsunul tu myšlenku stranou. Trpaslík se vrátí a přiveze vzducholoď s sebou. Jeho osudem je padnout před Thanquolovým titánským intelektem. Nic menšího ho k zemi srazit nemohlo.

Thanquol si všiml, že ho vůdci drápů pozorují, a potichu zaklel.

"Jaké jsou tvé instrukce, šedý věstce Thanquole?" zakvičel nejmohutnější z nich. "Co od nás žádáš?"

"Rozkazují," řekl Thanquol důrazně, "abyste vy a vaši skaveni začali uskutečňovat plán. Zaberte dům a nechte naživu co nejvíce lidí, aby se bylo koho ptát. Zejména nechte naživu plemenice a jejich spratky. Lidská havěť je velmi tvárná, jakmile je začnete ohrožovat."

"Stejně bychom je nechali naživu, šedý věstce Thanquole. Pro naše pokusy."

Thanquol naklonil hlavu na jednu stranu, aby uvážil slova vůdce drápu. Co tím Tvůrce myslel? Uvažoval klan o nějakém novém chovném programu, který by zahrnoval mutaci lidí? To by stálo za to vědět. Skaven si očividně uvědomil, že mu něco uklouzlo, protože se otočil zády k Thanquolovi a loudal se z kopce dolů, aby instruoval své oddíly. Thanquola naplnilo vzrušení.

Za pět minut začne útok.

Ulrika Magdovna stála na hradbách sídla a hleděla ke vzdáleným horám. Byla to vysoká žena, oblečená v kožené zbroji kislevského válečníka. Vlasy měla krátké a světle popelavé, obličej široký a podivuhodně krásný. Rukama si pohrávala s jílcem meče.

Za horami jasně zářily červánky. Jiskřivé světlo pustin Chaosu v noci ozařovalo vrcholky hor zezadu. Byly jako mohutné zahnuté tesáky patřící vzdálené obludě zamýšlející zhltnout svět.

V té chvíli uvažovala, jestli obluda spolkla Felixe Jaegera a jeho společníky. Týdny od nich nedostala ani slovo, ani znamení a ani věštébám čaroděje Maxe Schreibera se nepodařilo odhalit nic o jejich osudu. Ulrika přemítala, jestli Felixe ještě někdy uvidí. A jestli to vůbec chce.

Ne že by chtěla, aby byl mrtvý. To zdaleka ne. Celým srdcem toužila, aby se v pořádku vrátil. Jenže jeho přítomnost byla tak... znepokojující. Přitahoval ji víc, než by měl. Byl to, koneckonců dobrodruh z Říše bez majetku, který se sám přiznal ke zločinům a buřičství. Byla dcerou a dědičkou bojara, jednoho ze šlechticů, kteří střežili severní hranici Kislevu před nestvůrami z pustin Chaosu. Bylo její povinností se vdát podle přání svého otce, aby upevnila svazky se sousedy a zachovala krev svého klanu čistou a silnou.

Idiote, pomyslela si. Copak na tom záleží? Šlo přece jen o to jít do postele s mužem, který se ti líbí a kterého chceš. Už jsi to udělala dřív a uděláš to znovu. Tady v Kislevu to nebylo neobvyklé ani odsouzeníhodné, protože život tu byl krátký a často násilně skončil; lidé si brali potěšení, pokud mohli a tam, kde se dalo najít. Copak záleží na tom, že spala s dobrodruhem bez majetku? Není v tom žádná budoucnost. Ale dokud neodjel, myslela si něco trochu jiného. Pro toho muže bylo typické, že ji uvrhl do takového zmatku a pak odjel, jen bohové vědí kam.

Věděla, že měl své důvody. Felix Jaeger přísahal, že bude doprovázet trolobijce Gotreka Gurnissona při jeho hledání smrti, ať to bude trvat jakkoli dlouho, a přestože to může skončit jeho smrtí. Ulrika pocházela z kultury, která ctěla přísahy, jak to dovedou jen sotva civilizovaní lidé, kteří prosazují zákony mečem. Tady v pohraničí nebyli právníci ani

psané dohody, tak obvyklé v Říši. Tady jste museli dělat to, co jste odpřísáhli, jinak jste uvrhli hanbu na sebe i svou rodinu.

A podívejte se, co s tím bláznem udělala přísaha. Odvedl ho pryč s tou obrovskou trpasličí létající mašinou do pustin Chaosu, hledat ztracené trpasličí město Karag Dum. Ulrice se chtělo prosit ho, aby neodcházel, aby zůstal s ní, ale byla příliš hrdá, než aby promluvila, a bála se, že odmítne - a to by byla hanba, kterou by nechtěla zažít.

Spočívala pohledem na horách, jako by mohla proniknout pohledem skrz kámen, aby viděla, co leží za nimi. Navíc neměla tušení, co k ní doopravdy cítí. Možná to pro něj byla jen záležitost na jednu noc. Muži byli takoví, to věděla.

Večer mohli slibovat světy a za úsvitu nenašli jediného laskavého slova.

Usmála se. Pochybovala, že by Felix váhal s laskavým slovem, nebo s jakýmkoli slovem. To se jí na něm líbilo. Se slovy uměl zacházet tak, jak to její drsný národ nedokázal. To byl dar, který mu po pravdě záviděla, protože sama nebyla dobrá v tom, aby řekla, co cítí. A svým podivným způsobem cítila, že Jaeger je dobrý člověk. Dokázal bojovat, pokud bylo třeba, ale nebyl to celý jeho život, jako pro muže okolo, s nimiž vyrůstala.

Někdy si myslila, že není dost tvrdý, a jindy bývala překvapená, jak tvrdý a nemilosrdný dokáže být. Určitě jenom hodně nebezpečný muž může být společníkem Gotreka Gurnissona. Podle toho, co jí řekli trpasličí, kteří stavěli věž, byl trolobijce temnou legendou i mezi svými.

Zavrtěla hlavou. Takhle se nikam nedostane. Musí konat svou povinnost. Je dědičkou svého otce a je jí potřeba tady, aby jezdila po hranici, vedla jezdce a plnila své povinnosti jako kterýkoli muž, ne-li lépe.

Nedaleko zazněly kroky. Otočila hlavu a uviděla Maxe Schreibera, jak jde podél hradeb k ní.

"Nemůžeš spát?" zeptal se s úsměvem. "Mohl bych ti namíchat lektvar."

"Kontroluji hlídky," řekla. "Je to moje povinnost."

Pohlédla na mága. Byl vysoký, tmavovlasý, bledý jako učenec a se široce rozevřenými očima. Nedávno si začal pěstovat kozi bradku, která mu slušela. Měl na sobě formální oděv své školy, dlouhý zlatý vlající plášť přes zelený kabátec a žluté kalhoty. Na hlavě mu seděla podivná přiléhavá čapka. Hezký muž, pomyslela si, ale měla z něj divný pocit, zcela jiný, než v ní běžně vyvolávali hezcí muži. Tenhle se vyčlenil z ostatního lidstva díky moci, kterou v sobě měl, a díky výcviku, jenž mu umožnil ji ovládnout. Tak úplně mu nevěřila, ale to platilo o vztahu většiny lidí k čarodějům obecně. Pořád jste se museli ptát: dokážou číst myšlenky, podrobit vás své vůli kouzlem, omámit vás iluzemi? A báli jste se říct takové věci nahlas nebo na ně v jejich přítomnosti jen pomyslet, pro případ, že by to dokázali a pochopili to jako urážku.

Schreiber sám jí nikdy nedal důvod pochybovat o své dobrotě. Jen...

"Přemýšlela jsi o vzducholodi," řekl.

"Takže ty čteš myšlenky?"

"Ne. Jen studuji lidskou povahu. Když jsem slyšel povzdech mladé ženy a viděl, že hledí na sever do pustin, dal jsem si dvě a dvě dohromady. A viděl jsem Felixe a tebe spolu. Jste pěkný pár."

"Myslím, že se domýšlíš příliš mnoho."

"Možná." Usmál se; pomyslela si, že možná trochu smutně. "Herr Jaeger je šťastný muž."

"Co je šťastného na křížování pustin Chaosu?"

"Tak to nemyslím, a ty to víš."

"Také nečtu myšlenky, Herr Schreiber, takže jak můžu vědět, co máš na mysli, když to neřekneš?"

"Proč mě nemáš ráda, Ulriko?"

"Ne že bych tě neměla ráda..."

"Zdá se, že se v mé přítomnosti necítíš dobře."

"To jen proto, že jsi..."

"Čaroděj?"

"Ano."

Trochu smutně se usmál. "Jsem na to zvyklý. Lidé nemají sklon nám věřit, ani mít nás rádi. Není to tak dávno, kdy nás přestali v Říši pronásledovat."

"Pořád pálí čarodějnice. Někdy i čaroděje. Jsem si jistá, že někteří moji lidé by s tebou rádi provedli totéž."

"Všiml jsem si."

"Jsme tady blízko pustin Chaosu. Lidé jsou podezíraví. Být tebou, nebrala bych to osobně."

Lítostivě zavrtěla hlavou a usmál se ještě smutněji. Ulrika si uvědomila, že by toho muže snad dokázala mít ráda.

"Nedokážu si představit, jak bych měl upálení u kůlu brát jinak než osobně."

"Máš bod."

"Díky," řekl se slabou stopou ironie. Najednou naklonil hlavu ke straně. Zdálo se, že naslouchá.

"Co je?" zeptala se Ulrika. Najednou pocítila strach.

"Huš! Myslím, že tam venku něco je." Zavřel oči a obličej mu ochabl. Cítila hru sil kolem něj. Skrz jeho zavřená víčka viděla zářící světlo, jako by se jeho oční bulvy staly maličkým slunci, jež mohou zářit skrz maso. Svaly na čelistech se mu napjaly. Potichu mumlal slova v prastarém jazyce.

Najednou otevřel oči. Viděla, jak v nich bledne světlo, jako uhlíky vyhasínajícího ohně. Natáhl ruku a dotkl se její paže. Na učence měl pozoruhodnou sílu v prstech. "Zůstaň klidná," řekl. "Ať ti na obličejí není nic vidět. Tam venku něco je a my musíme z téhle předprsně odejít."

"Musíme vyhlásit poplach."

"Když nás sestřelí ostrostřelec, nevyhlásíme nic," namítl tiše.

"Kdo by nás dokázal zasáhnout v tomhle světě?"

"Věř mi," řekl a vedl ji podél předprsně. "Jdi normálně a pak se vyšplhej po žebříku do strážní věže."

"Co se děje?" zeptala se Ulrika. Naléhavost v mágově hlase k ní mluvila sama o sobě.

"Venku jsou skaveni. Krysí stvůry Chaosu."

"Jak to víš?" zeptala se, a pak sama sebe proklela. Už znala odpověď. Byl mág. Lehce pozměnila otázku, aby zakryla svou chybu. "Myslím to, že to jsou skaveni."

"Podrobně jsem studoval služebníky Chaosu," řekl tichým hlasem. Ulrika věděla, že ten pokojný tón jí má dodat jistoty, uklidnit ji. Trochu ji rozčílilo, že si myslí, že potřebuje takové zacházení. Pokud si toho všiml, nedal to najevo.

"Koneckonců, proto si mne trpasličí najali."

Došli k žebříku. "Lez. Za chvíli půjdu za tebou. Jakmile budeš ve věži, začni zvonit na poplach. Nemáme mnoho času."

Navzdory své nedůvěře nikdy nepochybovala, že by to nemyslel vážně. Alespoň v tomhle Schreiberovi zcela věřila.

Koutkem oka vyhledala cupitající masu, jak se rychle se pohybující zvířata přibližovala. Když se vyšvihla na žebřík, měla mezi lopatkami šimravý pocit. Představila si, že ji zaměřil luk, samostříl, nebo jiná podivná čarodějná zbraň, o nichž jí Felix řekl, že je skaveni používají. Cítila, jak jí po zádech začíná stékat chladný pot. Udivila ji Schreiberova odvaha. Celou dobu stál jako člověk zabraný do obvyklého rozhovoru, udržující hladký tok konverzace. Jakmile byla nahoře na žebříku, začal šplhat vzhůru.

Vyškrábala se nahoru, jak nejrychleji to šlo, a jakmile se dotkla plošiny věže, natáhla se a popadla provaz velkého zvonu. Vší silou za něj zatáhla. Jasný zvonivý hlas zazněl nocí. Věděla, že ho je slyšet po celém panství, od nejhlubších sklepů po nejvyšší komnaty.

"Probudte se!" vykřikla. "Venku jsou nepřátelé!"

Než začal doznívat zvuk zvonu, uslyšela v dálce strašlivý řev. Ani na okamžik nezapochybovala, že tam jsou skaveni.

Válečníci už začali vyskakovat z domu s připravenými zbraněmi. Viděla, jak se otcova mohutná postava vynořila z temnoty. Kolem hrudi měl částečně zapnutý kyrys a jeden ze sluhů mu pomáhal připevnit řemeny, když na muže křičel rozkazy.

"Olegu - vezmi svůj oddíl a muže na předprseň. Stando chci lučištníky na všech čtyřech zdech, dokud nezjistíme, ze které strany přichází útok. Marto! Shromáždi všechny služky a nabírejte vodu ze studní pro případ požáru. Nachystejte obvazy a masti pro raněné! Pojdte! Pospěšte si!"

Ulrika byla ráda, že její otec je tady. Byl to veterán tisíce bitev na této nebezpečné hranici. Pouhá jeho přítomnost už povzbuzovala všechny jeho stoupence, stejně jako ji.

Výhlédla ze strážní věže a uviděla hordu, která se k nim přibližovala. Byly tam stovky skavenů, valících se jako divoký příboj přes vymýcenou zemi. Uvažovala, jestli má její otec v domě dost mužů, aby je zadrželi. Pochybovala o tom. Přicházely zprávy o dalších a dalších následovnících Chaosu, kteří přicházeli a probíhali průchody. Většina jízdních oddílů držela hlídky na hranici s Chaosem. Byla to jejich smůla, nebo spíš hold mazanosti skavenů, že na ně zaútočili, zrovna když tolik jezdců bylo pryč.

Když tasila meč, přemýšlela, jestli ještě někdy uvidí Felixe. Pak první vlna skavenů narazila do zdi a ona neměla čas mysl na nic jiného než na boj o život.

JEDNA

NÁVRAT

Felix Jaeger shlédł z můstku Ducha Grungniho. Byl to vysoký muž, světlavý, široký v ramenou a s úzkými boky. Tvář měl opálenou a od očí se mu táhly ustarané vrásky, které by v tak mladém obličejí neměly být. Ale Felix by byl první, kdo by připustil, že nese víc než jen svůj díl starostí.

Rukama svíral velké kolo vzducholodi, když prováděl opravu směru a kormidloval gigantické plavidlo přímo tam, kde věřil, že leží hranice pustin Chaosu. Paže ho dosud bolela od popálenin, které utrpěl, když vládl Ohňovousovým Kladivem. Byl vděčný, že vůbec něco může sevřít v ruce. Měl štěstí. Trpasličí léčivá mast hodně pomohla.

Bystrými očima sledoval týranou krajinu pod sebou, prohlížel si vyprahlou polopoušť ubíhající pod Duchem Grungniho. Zdálo se mu, že v dálce vidí mračno prachu. Zachvěl se. Ať už je způsobilo cokoli, nebylo to přátelské. Nic tu nebylo přátelské.

Podíval se na kompas, ale věděl, že v pustinách není vždy spolehlivý. Několikrát viděl, jak se magnetická stěelka otáčí v kruhu pod vlivem zlé magie. Naštěstí se nyní přibližovali k okraji prokleté země, kde podivně zbarvené bouřkové mraky vždy nezastiňovaly oblohu a hvězdy byly často viditelné v noci a někdy i v matném denním světle. Podle nich se mohl řídit. Několikrát se hodně odchýlil z kurzu, dokud nenašel hvězdu, podle níž mohl navigovat, což k času jejich cesty přidalo další dny.

Felix se hlasitě nadechl. Byl k smrti unavený. Teď už nebyl rád, že ho Malakai Makaïsson naučil, jak létat s vzducholodí - i když mu to poskytlo něco, co mohl dělat, a odvádělo to jeho mysl od věcí, které mu působily starosti, ale nemohl je ovlivnit.

Přid pomalu měnila směr, což nebylo překvapující. Duch Grungniho byl plně naložený a vezl ještě trochu navíc.

Členové trpasličí komunity z Karag Dumu, kteří přežili, a ti, co zůstali naživu po fatálním střetnutí s démonem Krvežíznicem a jeho přísluhovači, zaplnili každou kajutu a volnou skulinu na vzducholodi. Nákladní prostor byl napaný poklady, které vzali ze ztracené citadely. Felix uvažoval, jak Hargrim a jeho lidé začnou nový život mimo pustinu.

Hukot motorů byl hlasitý, jak se snažily pohnout loď proti větru. Felix klel, protože se zdálo, že se proti nim na cestě z pustin spikly samy živly. Napůl podezíral zlou magii. Tam dole byly tucty mágů, kteří přísahali, že budou sloužit

Temným silám, a bylo snadné si představit jednoho z nich, jak vyvolává vítr ke zpomalení vzducholodi nebo bouři, která je srazí k zemi. Duch Grungniho byl chráněn proti přímým účinkům magie, ale proti takovým nepřímým metodám nemohl nikdo kromě jiného mága dělat nic.

Felix se přinutil odsunout takové myšlenky stranou a myslet na příjemnější věci. Přemýšlel, co právě dělá Ulrika, jestli jí chybí a jestli na něho vůbec myslí. Možná na něj úplně zapomněla. Možná si s ním prostě jen užila. Všechny tyhle myšlenky mu z hlavy vyhnalo hlasité klení, které se ozvalo ním.

Na můstek vzducholodi vstoupil Gotrek Gurnisson a dal svou přítomnost jasně pocítit. Dusal kolem velitelského stanoviště, hleděl na pomocné mechaniky a vysílal podrážděné pohledy z křišťálových oken, jako by napůl očekával, že za nimi uvidí přilétat nepřítele. Vzhledem k tomu, že ještě před několika dny byl na pokraji smrti kvůli ranám, jež utrpěl v bitvě s Khornovým Krvežiznivcem, se trpaslík pozoruhodně uzdravoval. Pořád nevypadal dobře. Mohutný hrudník měl v obvazech. Oranžově nabarvený hřeben vlasů mu trčel z turbanu z obvazů omotaných kolem hlavy. Stejná látka zahalila pásku přes oko, jež obvykle zakrývala prázdný levý oční důlek. Jednu paži měl zavěšenou na pásce, ale v pravé ruce stále dokázal udržet obrovskou válečnou sekeru. Vzhledem k tomu, že Felix by měl co dělat, aby ji zvedl oběma rukama, to byl obdivuhodný výkon.

Ve skutečnosti to, že byl trpaslík na nohou, bylo důkazem odolnosti trpaslíkovy tělesné konstituce. Felix věděl, že kdyby on nebo kterýkoli jiný člověk utřil tolik ran jako Gotrek, byl by měsíce upoután na lůžko, pokud by to vůbec přežil.

"Cítíš se líp?" zeptal se Felix. Gotrekovo klení mu poskytlo dostatečnou odpověď.

"Cítím se, jako by se přes mě přehnalo stádo oslů, človičku."

"Takže je to lepší?"

"Ano. Včera jsem se cítil, jako bych prohrál soutěž v nárazení hlavou se Snorrim Nosohryzem."

"No, máš štěstí, že jsi vůbec naživu. To alespoň říká Borek."

"Jaké je v tom štěstí, človičku? Kdybych padl v boji s tím prokletým démonem, zaplatil bych za své zločiny a ty bys skládal ságu o mé smrti. Takhle musím poslouchat, jak Snorri Nosohryz chrápe a chlubí se, kolik nestvůr zabil. Věř mi, některé osudy jsou horší než smrt."

Felix pozvedl obočí. Znal trpaslíka dost dobře na to, aby věděl, kdy žertuje. To bylo dost podivné, protože i když Gotrek přísahal, že smyslem jeho života je najít hrdinskou smrt v bitvě, nevypadalo to, že by litoval, že je dosud naživu. Felix měl podezření, že v trolobijcově hlase zachytil stín trpkého potěšení, ale považoval za diplomatické na to nepoukazovat. Místo toho řekl: "Ale kdybys padl, nikdo z lidu v Karag Dumu by neunikl, Ohňovousovo Kladivo by padlo do rukou uctíváčů Chaosu a velký Krvežiznivec by dokončil svou pomstu rase trpaslíků. Určitě je tu něco, za co je možné být vděčný."

"Na tom možná něco je, človičku."

"Ty víš, že ano. A pomohli jsme Borekovi dokázat jeho teorii o místě, kde leží Karag Dum. Opravdu jsme to ztracené město našli a získali zpět posvátné kladivo."

"Není třeba to pořád omílat."

"A porazili jsme síly Temnoty a získali pěkný náklad zlata a -"

"Řekl jsem -"

"Felix Jaeger na to přišel, Gotreku, synu Gurniho," ozval se za nimi hluboký moudrý hlas. Felix se ohlédl a uviděl, že prastarý trpasličí učenec Borek také vešel na můstek. Byl sehnutý věkem skoro k zemi a při chůzi musel používat hůl, ale měl v sobě vitalitu a vzrušení, jaké Felix nikdy dřív neviděl. Byl plný života a triumfu. Jejich úspěch v Karag Dumu, pokud se dá účast v bitvě, která usmrtila většinu obyvatel trpasličího města, považovat za úspěch, dal smysl celému jeho životu. Získali zpět Ohňovousovo Kladivo a vrátí je trpasličímu národu. Felix věděl, že si Borek myslí, že předvedli nesmírně udatný čin. Sám si tím nebyl tak jistý. Vedle učence stál jeho synovec Varek, který doprovázel Felixe, Gotreka a Snorriho do ztraceného města a zaznamenal jejich skutky. Varekovy brýle se ve světle pronikajícím na velitelský můstek třpytily. Vesele se usmál na Felixe a trolobijce.

Měl k tomu plné právo, pomyslel si Felix. Jen málo trpaslíků o sobě mohlo prohlásit, že přežili útok démona Chaosu.

Hned za nimi stál Hargrim, syn Thangrima Ohňovouse.

Vousy měl nabarvené na černo stejně jako šaty, protože truchlil za svého otce. Nyní, když byl jeho otec pryč, byl vůdcem lidu z Karag Dumu. Obličej měl pochmurný jako smrt. Oči měl smutné, jak jen může mít trpaslík, který ztratil zároveň otce i domov.

Všiml si, jak se na něho Borek podíval. To nebyl pohled, jaký by odpovídal prastarému, který táhl dlouhé bílé vousy po podlaze. Byl v něm prvek úcty, z čehož se Felix cítil nespokojen. Od návratu z Karag Dumu se tak na něj dívala většina trpaslíků na lodi. Zvedl Ohňovousovo Kladivo a vyvolal jeho moc v bitvě s obrovským démonem. Očividně byl první a jediný člověk v historii od časů člověka-boha Sigmara, který provedl takový čin, a tak ho považovali za požehnaného svými bohy. Felix se necítil příliš požehnaný. Jen vyvolání moci Kladiva ho téměř zabilo. A boj s démonem byl skutek, jaký doufal, že už si nikdy v životě nezopakuje.

"Podívejte se tam dolů!" řekl Felix, aby odpoutal jejich pozornost. Bystrými očima zachytil nějaký pohyb na okraji obrovského mračna prachu dole na Pláních. U bohů, ten byl ale obrovský. Kdyby to bylo vytvořeno lidmi, Felix by předpokládal přítomnost armády. Kdo ví, co to znamená tady v pustinách Chaosu?

Když se k němu přiblížili, uviděl skupinku osob zmenšených vzdáleností vzducholodi, jak jedou krajinou. V jejich stopách se zvedal oblak mnohobarevného prachu.

Borek hleděl dolů skrz cvikr. "Co je to? Řekněte mi to! Nemám tak dobré oči."

"Je to prachová brázda," řekl Gotrek. "Tam dole jsou jezdcí. Je jich hodně."

"Řekl bych několik set. Rytíř Chaosu v černé zbroji. Míří na jih, stejně jako my."

"Máš lepší oči než já, človíčku. Tvé slovo mi stačí."

"To je desátá skupina, kterou jsme viděli od chvíle, kdy jsme opustili Karag Dum. Všichni míří stejným směrem." Felixovi začalo něco pomalu docházet. Cítil, jak mu srdce začalo bušit a v ústech mu vyschlo. Nyní přelétali nad středem prашného oblaku, a proto viděl mnohem víc postav. Byly jich tisíce, možná deset tisíc. Myslel si, že rozeznává pokřivené postavy zvířecích tvorů a jiné, mnohem více znepokojující věci. Bylo zřejmé, že uctívači Chaosu, které viděli dříve, byli opozdílci nebo spíše předvoj mnohem většího vojska. Část mířila přímo do země lidí.

"U Grungniho, to je armáda na pochodu," uslyšel Vareka říkat. Mladý trpaslík měl k oku přitisknutý dalekohled a pozorně do něj hleděl. "Tohle je větší než armáda, která obléhala Karag Dum. Co se děje?"

"Bojím se, že síly Chaosu plánují nový výpad do země lidí," řekl Hargrim. "Moji lidé nebudou nikde v bezpečí."

Felix ucítil záchvěv strachu. Poslední věc, kterou by kdokoli v lidském světě chtěl, byla invaze následníků ničivé moci v plném měřítku. Bylo jich bezpočet a měli velkou moc. Po tom, co Felix viděl v pustinách, předpokládal, že jen neustálý bratrovražedný boj jim zabránil smést lidskou civilizaci.

"Dobře. Myslím, že bych si docela užil slušný boj," pronesl Gotrek.

"Řekl bych, že jsi ho nedávno měl dost," opáčil Felix kysele.

"Trolobijce nikdy nemá dost boje, Felixi Jaegere," prohlásil Borek. "To už bys mohl vědět."

"Naneštěstí ano." Do Felixovy mysli se vloudila jiná obava, o které věděl, že se ji bude snažit celý den odhánět.

"Pokud hordy Chaosu mají v plánu nájezd, projdou průsmykem Zásek sekery."

"A co, človíčku?"

"Dům Ivana Stragova jim stojí v cestě."

"Tak bychom si měli pospíšet a varovat je, ne?"

Vzrušení a napětí naplnilo Felixovu mysl. Už byli za průsmykem. Země Kislevanů ležela před nimi. Za několik hodin znovu uvidí Ulriku. Cítil větší nervozitu, než si chtěl připustit. Byl nervózní, jak býval před bitvou, nebo možná i víc. Uvažoval, jestli bude ráda, že ho vidí, jako je rád on, že uvidí ji. Uvažoval, co řekne on, co řekne ona, co bude mít na sobě. Zavrtěl hlavou. Věděl, že se chová jako zamilovaný školák, ale nemohl si pomoci. Už to bylo dlouho, co něco takového k někomu cítil. Ne od smrti Kirsten v pevnosti von Diehlů, což mu připadalo jako celé roky. Je škoda, že musí přinášet tak špatné zprávy.

Přiložil si dalekohled k oku a pozoroval horizont v naději, že zahlédne dům, a byl odměněn výhledem na to, co považoval za kotevní věž. Brzy, pomyslel si, brzy.

"Těšíš se na návrat?" řekl nějaký hlas vedle něj. Felix se podíval na Vareka. Mladý trpaslík se na něho znepokojivě díval jako na uctívaného hrdinu. Felix neměl tušení proč. Varek s ním sdílel veškerá nebezpečí výpravy do Karag Dumu, kterým Felix čelil, a vykonal svůj díl na dovedení jejich dobrodružství k úspěšnému konci. Neměl důvod, aby na Felixe pohlížel jako na idol, ale bylo očividné, že to dělal. Varek měl koženou helmu a letecké brýle. Makaisson ho na cestě zpět učil, jak létat s gyrokoptérou. Felix si uvědomil, že se právě vrátil z letu.

"Samo, že se mladý Felix těší," zachechtal se Snorri Nosohryz. "I Snorri to vidí. Uvidí svou přítelkyni."

Snorri vědoucně mrkl na Felixe. Nebyl to zrovna uklidňující pohled. I zamotaný do obvazů byl Snorri Nosohryz jediný trpaslík, se kterým se Felix kdy setkal a měl děsivější vzhled než Gotrek. Rány, jež utřžil u Karag Dumu, jeho vzhled nevylepšily. Stejně jako Gotrek byl Snorri členem kultu trolobijců, kteří přísahali hledat hrdinskou smrt v bitvě. Stejně jako Gotrek měl podsadité, lidoopu podobné tělo pokryté tetováním. Ale na rozdíl od Gotreka měl tři cvočky připevněné přímo na oholené hlavě. Ty měl místo hřebenu vlasů, jaký měla většina trolobijců. Snorri nebyl nejchytřejší z trpaslíků, ale na trolobijce byl docela přátelský.

Felix se podíval dalekohledem na přibližující se panské sídlo. Bylo na něm něco podivného. Nejdříve si nemohl uvědomit co, ale pak mu to začalo pomalu docházet. Na polích kolem nebylo dost lidí. Ve skutečnosti tam nebyl nikdo. Měl by vidět nevolníky, vozy, tažné koně, vojáky, strážné a jezdce přijíždějící a odjíždějící s poselstvími. Přejel pohledem horizont, aby se ujistil, že se nemýlí. Srdce mu bilo rychleji. Najednou se mu zpotily dlaně. Udělalo se mu špatně od žaludku. To bylo zlé. Vojska Chaosu tu už byla?

Vydechl modlitbu k Sigmarovi, aby se Ulrice nic nestalo, a pak přidal další za jejího otce a zbytek lidí na panství, ale nebyl si jistý, že jeho modlitba bude vyslyšena. Když se na dům podíval blíž, viděl známky zkázy.

Vypadalo to, jako by bránu rozrazil dobývací beran. Na kamenných zdech bylo vidět stopy ohně. Celé kusy palisády se zřítily. Celé mu to bolestivě připomínalo následky masakru v pevnosti von Diehlů.

"Ne, ne znovu," zamumlal.

"Co je, človíčku? Co vidíš?" zeptal se Gotrek.

Felix neodpověděl. Jediné, co mu dávalo naději, bylo, že neviděl žádná těla. A nebyl si vůbec jistý, že je to dobré znamení. Nebyly tu žádné známky života. Žádná známka bitvy kromě škod na budovách a opevněních. Měli by tu určitě být mrtví, nebo alespoň stopy po pohřbívání. Horečně zkoumal prostor, jestli tam nejsou pohřební hranice nebo hromadné hroby. Možná tamhleten pahorek byl nový.

"Co vidíš, človíčku?" zeptal se Gotrek znovu. V hlase mu už zazněl náznak hrozby.

"Na dům někdo zaútočil," řekl. Nebyl si jistý, jak se mu podařilo udržet klidný hlas, ale podařilo se mu to. "A vypadá to, že všichni prostě zmizeli."

"Rozplynuli se?"

"Vypadá to tak."

"To se mi nelíbí," řekl Gotrek. "Smrdí to pastí."

Felix byl nucen souhlasit s trolobijcovým prohlášením. V situaci dole bylo něco nesprávného, co se mu vůbec nelíbilo.

Na druhou stranu zoufale potřeboval zjistit, co se stalo s Ulrikou. Kéž by byla naživu, modlil se. Vzducholod' se přiblížila k opuštěné vypadajícímu domu.

Šedý věstec Thanquol hleděl na přibližující se vzdušnou loď skrz průzor periskopu. Jako vždycky na něj udělala tvořivost trpaslíků větší dojem, než byl ochoten připustit. To obrovské plavidlo mohlo létat a naznačovalo tak magii větší, než byla jeho. Ale věděl, že velké plavidlo neдрžela ve vzduchu magie, ale tajemná technologie trpaslíků. Začal žvýkat opatrně nasbírané kousky drceného chaotitu. Věděl, že brzy bude potřebovat veškerou magickou sílu, kterou mu může dát. Cítil se trochu slabý. Magický souboj s lidským čarodějem minulé noci ho stál téměř všechnu sílu. Skoro mu to překazilo veškeré pečlivě připravené plány. Kdo by čekal, že lidé budou mít ve svém středu tak silného mága? Nakonec Thanquol stejně triumfoval, což bylo samozřejmě nevyhnutelné. Moc opravdového přísluhovače Rohaté krysy vždy překonala slabou magii lidského rodu, stejně jako řádní skavenští válečníci nakonec uspěli v převzetí lidské pevnosti. Thanquolovo srdce se naplnilo pýchou, když si pomyslel, že to zvládl, přestože převyšovali lidi počtem stěží desetkrát. Vítězství bylo jeho, i když přesila byla značná; byl to triumf odpovídající jeho vůdcovskému géniu.

Vzali několik zajatců, kteří nepochybně poslouží jako vhodné objekty pro experimenty klanu Tvůrců, jakmile skončí tahle výprava. Thanquola bolelo pomýšlení, že nemá čas si je pořádně prohlédnout. Při ničem si tak neodpočinul jako při podřizování vyděšených lidí své vůli. Hlavně byl rád, že mu do spárů padl ten lidský čaroděj. Ten muž byl sražen do bezvědomí zpětným zášlehem magie, když se snažil zmařit poslední Thanquolovo kouzlo. Jakmile nabyde vědomí a Thanquol bude mít čas, bude toho muže mučit, aby získal tajemství jeho kouzel.

Dokonce se jim podařilo zajmout i pár plemenic, což byl nečekaný přídavek. Ti, co přežili, byli uvězněni ve sklepech kromě nejmladší, a jak Thanquol hádal, nejatraktivnější plemenice. Myslel, že na ni by mohl nalákat Felixe Jaegera a Gotreka Gurnissona do pastí.

I načasování přiletu vzducholodi bylo příznivé. Stmívalo se a o to těžší bude odhalit skaveny, kteří číhali v budově a ve sklepeních. Thanquola napadlo, když tak pozoroval přilétající vzducholod', že by Lurk dosud mohl být naživu a možná by mohl být schopen se s ním spojit. Pokud ano, pomyslel si Thanquol, stálo by to za pokus. Mohlo by být velice užitečné mít živého zvěda tam nahoře.

Rozhodl se, že by to měl raději zkusit.

Lurkovi třeštila hlava. Vlastně to nebylo nic neobvyklého. V poslední době zažil víc utrpení než kterýkoli skaven v historii světa. Bylo to tak nespravedlivé. Nestál o to, aby se stal černým pasažérem na té prokleté vzducholodi. Nestál o to, aby mu v těle probíhaly takové změny. Nepochybně to způsobil chaotit a ty blesky, které udeřily do vzducholodi, což mu připadalo už hrozně dávno. To ony způsobile ty změny. Slyšel, že podobné změny probíhají u šedých věstců, když dlouho požívají chaotit, a jen Rohatá krysa ví, kolik chaotitového prachu vdechl, dokud ti hloupí trpaslíci nepřeletěli s tou svou pitomou vzducholodí přes pustiny.

Kdyby jen zůstal dole, kde bylo bezpečno. Vzduch tam filtrovaly clony, bylo tam spousta jídla a lidská i trpasličí magie ho chránila před účinky Chaosu. Bohužel to bylo nemožné. Jeho třináctkrát prokletý pán, šedý věstec Thanquol, trval na pravidelných hlášeníh a pro jeho magii bylo nemožné dosáhnout ke svému sluhovi, pokud by byl v chráněné části. A tak Lurk musel opustit bezpečí gondoly, aby potěšil svého zlořečeného pána. Tehdy byl Lurk vystaven účinkům mutagenního prachu. A teď, když gondola praskala ve švech zakrslíky, bylo pro Lurka naprosto nemožné skrýt se dole. Bylo by jen otázkou času, kdy by ho objevili, a pochyboval, že i skaven tak úžasných schopností jako on by přemohl tolik trpasličích bojovníků.

Nevěděl, co je horší - bolest hlavy, nebo hlad, který mu svíral útroby. Nevzpomínal si, že by byl někdy tak vyhladovělý, ani po bitvě ne, kdy každý skaven nejvíc potřebuje potravu. Hlad na něj přišel spolu se změnami v těle. Nyní byl mohutný a svalnatý, jak nikdy dříve nebyl. Měl svaly krysího lidožrouta a ocas jako kus ocelového lana. Tělo měl asi dvakrát větší než předtím a jeho tesáky vypadaly jako dračí. Z lebky mu začínaly vyrůstat rohy podobné těm, jaké měl šedý věstec Thanquol. Stává se ze mne šedý věstec? uvažoval Lurk. Nebo to bylo znamení jiného požehnání od Rohaté krysy? Právě teď se Lurk necítil příliš požehnaný. Právě teď cítil únavu, hlad a sebelítost. Tváří v tvář nepřátelům ho naplňovala ospravedlnitelná opatrnost, kterou někteří nesprávně nazývali strachem. A také tu bylo to divné bzučení v hlavě. Bzučení, které jako by nabíralo podobu slov.

Lurku! Ty tupče! Jsi to ty?

Lurk uvažoval, jestli to je halucinace vyvolaná hladověním, nebo se nakonec zbláznil z hrůz, které prožil. Ale v tom hlase bylo něco podivně známého, rozčilující arogance a opovržení všemi kromě svého majitele.

Lurku! Odpověz mi! Víš, že tam jsi! Cítím tě!

Lurkovy pracky se natáhly po amuletu, který mu dal šedý věstec Thanquol. Je to možné? ptal se. Po těch dlouhých dnech se Thanquolovi podařilo znovu navázat spojení?

Vidím vzducholod', ty troubo! A cítím tvou slabou mysl. Jestli mi neodpovíš, pozřu tvou ubohou duši a tvou hniijící mrtvolou nakrmím Kostilama.

Lurkovi bleskl mozkem první slaboučká záchvěv vzdoru. Kdo byl šedý věstec Thanquol, že s ním mluvil takovým tónem po tom, co všechno vytrpěl? Výrazil někdy Thanquol do pustin Chaosu? Byl někdy Thanquol vystaven chaotitovému prachu a takhle nekontrolovatelně zmutován? Jen ať to zkusí a nakrmí se mnou Kostilama, pomyslel si Lurk, jak se v něm zvedal vztek. Utrhnu té potvoře jednu končetinu po druhé, sežeru maso, zpřelámu kosti kvůli morku a plivnu po tobě chrupavky, mocný šedý věstče Thanquole. Uvidíš, že ano.

Ale udělal jen to, že se natáhl a dotkl se krystalu. "Nejmocnější z pánů," zapištěl. "Jsi to opravdu ty? Podařilo se tvé všemocné magii překonat strašlivé překážky, které ti dali do cesty ti mizerní trpaslíci, a navázat spojení se svým věrným Lurkem?"

Ano, idiote, podařilo!

Ta zlověstná myšlenka prolétla éterem a vrazila do Lurkova mozku. Lurk byl udiven, že jeho ústa a přední mozek dokázaly vyslovit takové nezřízené a neuctivé pochlebování, když se zadní mozek a duše třásly vzpourou. Věděl, že kdyby měl šanci, že by Thanquola zabil a svět by pro to nebyl o nic horší. Šedý věstec byl šílený a neschopný. Zaslouhoval si zemřít a být nahrazen někým lepším. Někým ne nepodobným Lurkovi. Věděl, že chaotit změnil nejen jeho tělo, ale i mysl a ducha. Stal se chytřejším a měl otevřené oči. Věděl, že teď je chytřejší než Thanquol a mnohem lepší vůdce, kdyby dostal šanci. Chvilku se rozhodoval, jestli opatrnost obezřelého skavena je lepší volba.

"Kde jsi, nejmocnější z pánů?"

Jsem dole v pevnosti lidí a čekám, až nad těmi hlupáky sklapne past. Podej hlášení! Kde jsi byl? Proč jsi neodpovídal na má mocná spojovací kouzla?

Protože se ke mně nikdy nedostala, ty nesnesitelná hroudo, pomyslel si Lurk. "Možná můj slabý mozek nebyl schopen pojmut tak mocnou magii, nejšikovnější z mágů," odpověděl.

Hlášení! Je ve vzducholodi hodně trpaslíků? Je zničená? Kde jsi byl? Máte mnoho pokladů na palubě?

Co to ten šílený skaven plácá? Poklady? Jaké poklady by tady mohly být? Šedý věstec Thanquol neměl tušení, co se tu nahoře děje, to bylo očividné. Myslel si snad, že Lurk tu vzducholod' ovládá? Že ho trpaslíci srdečně pozdravili a poskytli mu odpovědi na všechny otázky? Jeho neucta k Thanquolovi vzrůstala každým okamžikem. Ústa řekla: "Na kterou otázku mám odpovědět nejdříve, nejmoudřejší z vůdců?"

Odpověz, jak chceš, ale rychle-rychle! Možná nemáme mnoho času, než...

"Než co, nejdůvtipnější z vůdců?"

Nevadí. Prostě buď připraven jednat, až ti dám rozkaz.

"Jako vždy, nejvelitelštější z velitelů."

Když zavřel oči, dokázal si Lurk představit, jak šedý věstec Thanquol stojí před ním, rudé oči mu planou vědomostmi plnými šílenství a pěna ze šňupání chaotitu se mu leskne na rtech. Lurk si přál, aby šedý věstec byl tady právě teď, aby mohl natáhnout pracku a zakroutit mu hubeným krkem. Nenávistně sevřel drápy.

Vzducholod' brzy přistane a naše past sklapne! Připrav se šířit co největší zmatek a chaos mezi těmi hlupáky, ale buď opatrný, abys nezničil lod'

Připrav se nechat se zabít při tvém hloupém plánu, chceš říct. Lurk nehodlal ohrozit svůj život kvůli větší slávě šedého věstce Thanquola. Připadalo mu, že to dělal dost často, aniž to přidával na seznam zločinů, za které už Thanquol u něj měl dluhy. "Samozřejmě, pane, žiju, abych poslouchal," řekl.

Dobře-dobře! Uvidíš, že když to provedeš, budeš dobře odměněn! Zklamej mě, a -

"Už nic neříkej, nejpřesvědčivější z velekněží. Nezklamu tě."

Teď odpověz na mé otázky! Je na palubě mnoho trpaslíků?

Lurk odrecitoval svůj katechismus. Opatrně přitom zveličil sílu trpaslíků v každém ohledu. Bylo dobré mít pro šedého věstce Thanquola omluvy připravené dopředu. To se naučil od svého pána.

Felix se díval dolů na dům. Jeho obavy se naplnily. Nikde nebyla žádná známka života. Ne! Počkat! Co to bylo?

Pohnulo se něco v tom okně? Zamířil na ně dalekohled, ale než se mu to podařilo, bylo to pryč.

"Myslím, že bychom měli raději jít dolů a prozkoumat to," řekl Gotrek netrpělivě, sundal si ruku z pásky a zkusmo si protáhl paže.

"Co když je to past?" zeptal se Felix.

"O co jde, človíčku? A co, že to může být past?"

Felix opatrně vážil slova. Trolobijce byl stále rozhodnut najít smrt, to bylo očividné. Ale pro jednu ho Felix dychtil doprovázet. Potřeboval zjistit, co se tu stalo. Zoufale potřeboval zjistit, co se stalo s Ulrikou. A s jejími lidmi, dodal v duchu zahanbeně, i když si připustil, že jej opravdu zajímá jen osud jediné osoby.

"Půjdeme dolů společně," řekl Felix.

"Snorri půjde s vámi," řekl Snorri.

"Myslím, že my ostatní bychom měli zůstat u vzducholodi," řekl Borek. "Nemá smysl na poslední chvíli riskovat všechny a všechno."

Starý učenec měl alespoň dost cti, aby vypadal rozpačitě, když to říkal. Ne že by mu to Felix zazlival. Kdyby byl velitel vzducholodi, zakázal by všem kromě trolobijců chodit dolů.

A neudělal to jen proto, že věděl, že dávat jim rozkazy je stejně zbytečné.

"Přistaneme na věži," řekl. "A vy můžete sejít dolů. Alespoň ta pořád stojí a vypadá to, že neutrpěla žádnou škodu.

Máme štěstí."

"Opravdu?" zeptal se Felix a tasil meč s dračím jílcem. "Hrozně rád bych věděl, jestli má s tímhle štěstím vůbec něco společného."

Šedý věstec Thanquol škodolibě zakašlal. Všechno do sebe dokonale zapadalo. Všichni pěšáci byli na místě. Dokonce se dokázal znovu spojit s tím tupcem Lurkem. Možná se ukáže, že ten malý zakrslík je ještě k něčemu dobrý, pomyslel si Thanquol, i když moc velké naděje v něj nevkládá. Lurk se v minulosti příliš neosvědčil. Ale jeden nikdy neví.

Pohlédl na světlou plemenicí, kterou nařídil nechat vyvést ze sklepa. Hádal, že podle podivných lidských měřítek byla krásná, a nedalo se to říct dopředu, ale možná ji použije jako rozhodující kartu. Lidští samci kupodivu ochraňovali své plemence, jen Rohatá krysa ví proč.

Výhružně jí ukázal tesáky a k jeho překvapení neprojevila strach ani údiv. Místo toho mu plivla do obličeje. Thanquol slinu olíz dlouhým růžovým jazykem a zlověstně sevřel drápy. Plemence ho opět překvapila. Sáhla po jílcí meče, který už v pochvě u pasu neměla. Thanquol byl rád, že ho nemá. Vypadalo to, že tahle plemence by mohla být nebezpečná. "Buď velice zticha!" zapištěl na ni tiše a zlověstně. "Jinak přijdeš o život. Šedý věstec Thanquol promluvil."

Pokud jeho jméno poznala, nedala to najevo. "Je vždycky pěkně znát jméno krysy, kterou chce člověk zabít," zavrčela. Thanquol otevřel trochu oči a nechal ji zahlédnout moc, která v nich plála. Tentokrát se, trochu zachvěla, jako téměř každý, kdo se střetl s tou nepřírozenou září.

"Nebud' hloupá, plemence. Ty mě nezabiješ. Žiješ jen proto, že mě to těší. Zemřeš, pokud mě rozčílíš."

"Ty jsi mág skavenů, o kterém mluvil Felix," zamumlala si pro sebe, tak tiše, že ji Thanquol téměř neslyšel. Téměř.

"Ty znáš toho prokletého Felixe Jaegera?" zeptal se jí. Zdálo se, že si uvědomila svou chybu, protože najednou zavřela ústa a už nic neřekla. Thanquol v úsměvu odhalil tesáky. "Zajímavé. Velmi-velmi."

Převracel tu informaci v hlavě a přemítal, co s ní. Uvažoval, jaký vztah by mohl mezi touto plemenicí a Felixem Jaegerem být. Spali spolu? Zřejmě. Lidé pořád vypadají nadřazeně. Byli už takoví. Měli mladé? Ne. Na to neměli dost času.

Thanquol zaklel. Kdyby to zjistil dřív, možná by tu informaci mohl nějak využít. Ne, na to už neměl čas. Potřeboval připravit svou mysl pro velké poutací kouzlo.

"Kostilame!" nařídil. "Hlídej tu plemenicí. Nenech ji utéct."

Vycítil, že se na něho upírají jiné oči, a všiml si, že si ho pozorně prohlíží nejbližší vůdce drápu klanu Tvůrců. Thanquol uvažoval, kolik z jeho rozhovoru s tou plemenicí slyšel? Ne že by na tom záleželo. Brzy bude dost času dojít až k podstatě věcí. Jeho nepřátelé byli téměř na dosah.

Felix sledoval, jak vzducholoď míří k věci. Trpaslíci vyhodili kotvy, a pak přitáhli vzducholoď jemně na místo. Mezi věží a vzducholodí byl spuštěn přistávací můstek. Felix tasil meč s dračím jílcem a připravil se na dlouhý sestup dolů na zem. Byl nervózní. Cítil, jak jej sledují zlé oči. Je to jen představa, řekl si, ale věděl, že to tak není.

"Připraven, človíčku?" zeptal se Gotrek.

"Nakolik můžu být."

"Snorri je taky připravený," řekl Snorri Nosohryz.

"Tak pojďme."

Jak šli po můstku, byl si Felix opět jasně vědom toho, jak se prohýbá pod jejich vahou a jak vysoko jsou. Větr mu škubal dlouhým červeným pláštěm a čečral mu vlasy. Byl chladný a mrazivý, jak jen vítr ze severních stepí může být. Gotrek a Snorri by vypadali v obvazech téměř komicky, kdyby to nebylo tak vážné. Felix nepochyboval, že když byli oba trolobijci v téhle náladě, nikdo rozumný by se jim nesmál. Ani jemu moc do smíchu nebylo. Nemohl si nevšimnout, že se Gotrek i Snorri pohybují pomalu a šetří si poraněné boky. Doufal, že dole není nic, co by na ně zaútočilo. Věděl, že když je Gotrek v pořádku, je rovnocenným soupeřem pro cokoli, co kdy chodilo po dvou nohou, a téměř všemu na čtyřech nohou, ale teď byl těžce raněný a to by v boji bylo dost znát.

"Půjdu první," řekl Felix a šel k žebříku. Pochyboval, že výtahová klec bude fungovat, a rozhodně v ní nechtěl být chycen, kdyby došlo k útoku. Bylo to příliš podobné smrtící pasti.

"Leda ve snu, človíčku," zavrčel Gotrek.

"I Snorri hledá smrt," přidal se Snorri. "Ty to máš jen zapsat, mladý Felixi."

"Souhlasil jsem, že tohle udělám jen pro Gotreka," řekl Felix dotčeně.

"No, jestli se Snorri náhodou přichomejtně k tomu, když najdu svou záhubu, můžeš i o něm napsat pár řádek, človíčku."

Felix se díval na zem dole. Byl si naprosto jistý, že zahlédl pohyb v oknech domu. "Je tam někdo naživu?" vykřikl. Nemělo smysl být potichu. Jakýkoli nepřítel už stejně přiletí Ducha Grungniho viděl a slyšel.

"Určitě je, človíčku," řekl Gotrek. "Slyším je."

"Snorri cítí skaveny," řekl Snorri.

"Skvělé," řekl Felix. "Přesně to jsme potřebovali."

"Jsem rád, že si to taky myslíš, mladý Felixi," řekl Snorri. "Snorri si to taky myslí."

"Mám si co vyřizovat s těmi krysáky," řekl Gotrek.

"Jsem si celkem jistý, že i oni si mají co vyřizovat s námi, Gotreku," opáčil Felix. Po Nulnu si byl jistý, že skaveni se s nimi rozhodně neohodlali mazlit. To bylo jisté. Přinutil se pokračovat v sestupu.

Lurk se protáhl velkým balonem. Věděl, že se vzducholoď zastavila. Slyšel, jak hukot motorů slábne a utichá. Cítil, jak se vzducholoď otřásla, když do něčeho narazila. Cítil mírný pohyb do strany, když byla uvazována. Věděl, že je čas vydat se za svými záležitostmi. Svými, ne šedého věstce Thanquola. Věděl, že pokud má někdy utéct z toho prokletého plavidla plného zakrslíků, nebude na to vhodnější chvíle než během Thanquolova útoku. To posádku zaměstná, zatímco Lurk proběhne vchodem. Na vymyšlení omluvy pro Thanquola bude mít čas později. Lurk se přichystal, aby mohl vyrazit do akce.

Ulrika pozorovala malé postavičky vycházející na plošinu nahoře. Jak viděla, jednou z nich byl Felix. Srdce se jí sevřelo. Tak špatně se necítila od chvíle, kdy se přes zdi převalila útočící vojska skavenů a začala vraždit její lidi. Utěšovala se myšlenkou, že zabila alespoň půl tuctu těch odporných stvůr, než ji zezadu srazili k zemi. Ne že by v tom byl velký rozdíl; bylo jich příliš mnoho. Přesto počítala, že její vojska se vypořádala dobře s polovinou skavenů. Bylo jí špatně z obav. Celý den byla zamčená ve sklepeních, část jejího domova se proměnila v cely. Nevěděla, jestli je otec nebo někdo z jejích přátel dosud naživu, a teď byla nucena se dívat, zatímco ten škodolibý čarodějnický albin s rohy na hlavě tu stál připravený napadnout Felixe a jeho druhy ze zálohy. Neměla naději, že by krysáky dokázali odrazit. Na palubě vzducholodi jich nebylo dost, aby vydrželi proti téhle pištící hordě. Rozhlédla se a přála si, aby měla zbraně. Ne že by si představovala, že má nějakou šanci proti tomu velkému krysímu lidožroutovi, který byl tělesným strážcem šedého věštce Thanquola, ale mohla by dělat alespoň něco. Ale takhle neměla žádnou naději. Přála si, aby měla čarodějnické schopnosti Maxe Schreibera, pak by nezáleželo na tom, jestli je nebo není ozbrojená. Jaké škody mág způsobil minulou noc, než jej srazilo nějaké kouzlo toho šíleného krysáka, který stál před ní. Schreiber sám určitě zabil alespoň padesát skavenů. S takovými myšlenkami se nedostane nikam. Pokud by přání byla koňmi, jezdili bychom všichni na válečných ořích, říkával její otec. Muselo být něco, co mohla udělat, nějaký způsob, jak upozornit Felixe i ostatní a ještě utéct. Přemýšlela o tom. I kdyby se nedalo utéct, alespoň by je mohla varovat. Byla tvrdou dcerou tvrdé země. Pokud má přijít o život, tak ať. Rozhlédla se po síni a kypícím moři krysích tváří. Škoda, že poslední věc, kterou v životě uvidím, je tohle, pomyslela si, když na chvilku zaváhala, pak otevřela ústa a připravila se vykřiknout varování.

Šedý věstec Thanquol cítil, jak jím proudí moc. Jeho chvíle byla téměř tady. Gurnisson, Jaeger a ta nádherná, nádherná vzducholod' byli téměř na dosah. Sáhł do vřávky a našel nezbytné pomůcky. Kousek magnetizovaného chaotitu. Úlomek kovu pokrytého runami. Třináctistěnný amulet popsaný třinácti osudovými runami naprosté moci. Měl všechno, co potřeboval. Byl připraven začít. Tentokrát jeho protivníci neuniknou. Tím si byl jistý. Sevřel drápy, sáhł dopředu svým duchem, uchopil moc z vichrů magie a připravil se uvolnit kouzlo.

DVĚ

LÉČKA V DOMĚ STRAGOVŮ

Felix pohlédl dolů. Nebyl šťastný. Z mnoha věcí, které v životě nenáviděl a bál se jich, byli skaveni na čelním místě seznamu. Tu hnusnou verbež nesnášel od první chvíle, kdy se s nimi střetl ve stokách Nulnu. A co bylo horší, ty odporné stvůry se jim zřejmě držely v patách už od útoku na Opuštěnou věž před výpravou do pustin Chaosu. Kdo by si ale pomyslel, že se tady ukážou? Nejsevernější provincie Kislevu byly daleko odkudkoli. Mohla Rohatá krysa dosáhnout až tak daleko?

Přesto, proč by ho mělo cokoli v životě překvapit? Někdy mu připadalo, že spolu s trolobijcem byli tvory, kteří měli nejmenší štěstí ze všech, co kdy kráčeli po zemi. Kamkoli šli, všude se střetávali se služebníky Chaosu. Kamkoli šli, setkávali se se zkázou a ničením. Jiná, horší myšlenka mu tuhle vyhnala z mysli. Bylo možné, že Ulrika je dosud naživu a je tam dole ve spárech krysáků? To pomyšlení nedokázal snést.

"Neměli bychom jít dolů?" zeptal se Felix. Byli v půli cesty po žebříku, na páté plošině.

"Proč ne?" odpověděl Gotrek. "Chtěl jsi zjistit, co se stalo s Kislevany."

"Za těchto okolností si myslím, že to dokážu uhodnout."

"Hádání není k ničemu, človíčku. Tam dole můžou být nějakí lidé naživu. Poskytni nám oheň a přístřeší."

"Oheň a přístřeší a vědro vodky pro Snorriho," dodal Snorri napomocně.

"To rozhodlo," řekl Felix kysele. "Rád prodám svůj život za vědro vodky."

Felix věděl, že bručí jen aby se neřeklo. I kdyby tu ti dva trolobijci nebyli, uvažoval, stejně bych se snažil zjistit vše o osudu Ulriky a její rodiny. S Gotrekem a Snorrim po boku pro něho nebylo cesty zpět. Utěšoval se myšlenkou, že jestli jsou dole skaveni, spousta z nich zemře.

Pokud nemají ty strašné ostrostřelce, pomyslel si Felix. Nebo pokud nemají kuše. Byl to nejsnadnější způsob, jak někoho dostat na dálku. Nebo možná ne. Ne v tomhle světě. Ne se všemi těmi dřevěnými vzpěrami kolem. A Snorri s Gotrekem nejsou vysocí; netvoří dobrý terč. Samozřejmě tak zůstal jen jeden zřetelný terč pro všechny střelce. Když znovu přenesl svou váhu na příčle žebříku, pokusil se vyhnat tu myšlenku z mysli.

Šedého věštce Thanquola obklopovala záře. Ulrika na okamžik ztuhla a uvažovala, jakou další hrůzu skavení čaroděj rozpoutá. Aura moci, která nestvůru obklopovala, byla téměř zdrcující. Skaven pozvedl dva předměty, které vytáhl z opasku, a začal něco recitovat ve svém pištivém jazyce. Oči všech skavenů se upíraly na něj. Krysí lidožrout bručel, jak cítil shromažďování moci. Ulrika se rozhodla, že nezáleží na tom, co skaven chystá. Teď měla nejlepší šanci něco udělat. Ať se ten prokletý Thanquol chystá udělat cokoli, ona to zastaví.

Skočila vpřed a kopla vysokou botou šedého věštce Thanquola do slabin. Skaven zaječel bolestí a sehnul se v pase; upustil čarodějnické pomůcky. Vzduch byl najednou plný podivného pachu pižma. Krysí lidožrout zařval a natáhl se po

ní. Vrhla se vpřed pod jeho nataženými drápy. Minul ji o pár palců, když mu proklouzla mezi sloupovitými nohama a zamířila ke dveřím.

Skaven zmateně zavřískal. Ulrika hodila na dveře závoru a vyrazila do další místnosti. Krysí lidožrout za ní řval vzteky. Uviděla před sebou překvapeného skavena. Zoufalství jí dodalo sílu. Udeřila jej do čenichu. Zaječel bolestí a upustil zbraň. Ulrika mu dupla na zadní tlapu. Zatímco hopkal pryč, sebrala šavli ze země. Nebylo to to, nač byla zvyklá, ale se zbraní v ruce se cítila lépe.

Rozhlédla se; nalevo měla schody do sklepa, kde byli uvězněni její lidé, napravo byla dlouhá chodba plná skavenů. Neměla na výběr. S trochou štěstí by mohla osvobodit pár svých lidí. Klášť poslední odpor v úzké chodbě bylo lepší než ve velké síni.

Za těchto okolností neměla vůbec na vybranou.

"Co to bylo?" zeptal se Felix, když uslyšel vzdálený řev, který mu byl až příliš známý. Ozýval se na pozadí vysokého bolestivého pištění.

"Připadá mi to jako jedna z těch obrovských krysích potvor," řekl Gotrek. "Ať je to cokoli, je to moje."

"Dostane se i na Snorriho?" zeptal se druhý trpaslík žalostně.

"Můžeš si vzít mého," řekl Felix, když se zastavil na nejnižší plošině a připravil se k boji.

"Díky, mladý Felixi," řekl Snorri. Znělo to vděčně.

Šedý věštec Thanquol si svíral citlivá místa a klel. Ta pitomá plemenice za tu pohanu zaplatí, přísahal. Dovolila si položit své špinavé pařáty na jednoho z největších skaveních čarodějů. Co hůř, přerušila ho, když se chystal vypustit kouzlo, díky kterému by ta léčka fungovala dokonale, kouzlo nepřekonatelné moci, jež by vzducholod' spoutalo, dokud by ji neuvolnil.

Nebylo třeba se obávat, času bylo ještě dost. Moment překvapení měl dosud na své straně.

Až v tom okamžiku, kdy mu slzy agonie tekly z očí, si uvědomil naprostou hloupost svých poddaných. Spletli si jeho výkřiky bolesti se signálem k útoku a vyrazili z budovy na Gotreka Gurnissona, Felixe Jaegera a toho dalšího trolobijce. "Copak se ti přísluhovači nikdy nenaučí poslouchat rozkazy?" kvílel Thanquol.

Pak si uvědomil, že došlo k nejhoršímu. Když ti ničemní trpaslíci uviděli hordy skavenů řítit se k patě věže, odletěli. Už když se díval, nabírala vzducholod' výšku nad bojištěm. Zřejmě unikne, než dokáže použít magii. Bylo to hrozné pomyšlení.

Thanquol přísahal, že ta lidská plemenice za to opravdu, opravdu zaplatí, až se mu dostane do pracek. Ale teď měl jiný problém. Musí zachránit útok, než z něj bude naprosté fiasko.

Lurk Rozeklaný jazyk cítil, jak vzducholod' najednou nabírá výšku. Slyšel řev motorů. Citlivými ušima slyšel vykřikování trpasličích rozkazů skrz mluvící roury ve vzducholodi. Na okamžik si přál, aby rozuměl tomu hnusnému hrdelnímu jazyku, ale pak si uvědomil, že nemusí. Bylo celkem zřejmé, co se děje. Trpaslíci zjistili, jakou léčku na ně šedý věštec Thanquol nachystal, a měli plno práce s tím, aby z ní unikli. Další důkaz Thanquolovy naprosté neschopnosti - pokud by bylo ještě nějakého třeba.

Ne že by to Lurkovi příliš pomohlo. Pořád ještě trčel na vzducholodi a jeho šance na únik byla pryč. Slyšel, jak trpaslíci šplhají po žebřících uvnitř plynového vaku, aby se dostali do střeleckých věží nahore na vzducholodi. Vypadalo to, že se připravují k boji.

Neodůvodněný vztek na chvíli zaplavil Lurkovi mozek. Hrozil, že vyžene každou racionální myšlenku. Vyleze tam za nimi, utrhne jim úd po údu a pak bude hodovat na jejich teplém krvavém mase. Rozbije jim lebky, aby mohl vydlobat mozek a získat tak chutné sousto k ukojení hladu. Zaboří jim čenich do břicha a bude jim žrát vnitřnosti, zatímco budou ječet bolestí.

Stejně rychle se mu vrátila rozumná skavení opatrnost a převzala velení. Možná by bylo lepší vylézt nahoru a zjistit, jestli by z té situace nemohl něco vytěžit. Jít zpátky dolů do gondoly by určitě nebylo k ničemu. Bylo tam příliš mnoho trpaslíků i na skavena Lurkovy výjimečné síly. I v tomto mučivém stavu si příliš dobře vzpomínal, jak smrtící sekera Gotreka Gurnissona je.

Rychle přecupital k žebříku a začal šplhat vzhůru.

"Jdou sem," vykřikl Gotrek.

Není důvod to říkat tak potěšeně, pomyslel si Felix, ale nechal si to pro sebe. Věděl, že brzy bude potřebovat veškerou sílu na boj. Z panského sídla vyrazila skupina těsně semknutých skaveních bojovníků se zdviženými meči a pěnou u tlam. Bylo to jako značně odporná noční můra. Jakékoli naděje ohledně Ulričina přežití se okamžitě vytratily. Alespoň ji může pomstít, pomyslel si. V příštích několika minutách zemře mnoho skavenů.

Věž se otřásla. Felix vzhlédl, protože se bál nejhoršího. Jeho obavy se splnily. Motory vzducholodi řvaly, jak se pomalu otáčela. Myšlenky na návrat na Ducha Grungniho se mohl vzdát.

Díky, chlape, pomyslel si Felix. Přesně tohle jsem dnes ještě potřeboval.

"Pojďte sem a chci pít!" řval Gotrek.

"Snorri má pro vás dárek," ječel Snorri a mával sekera v jedné ruce a kladivem v druhé.

Felix se usadil za jednou ze vzpěr v naději, že se alespoň trochu schová před střelnými zbraněmi, které by skaveni mohli použít. Masa skaveních válečníků právě dosáhla paty věže. Někteří šplhali po žebříku, jiní lezli po nohách samotné stavby. Bylo jich příliš mnoho, než aby se dali spočítat. Když je Felix pozoroval, uviděl mohutnou postavu krysího lidožrouta vyjít z panského sídla. Vzhledem k tomu, kolikrát se s těmi nestvůrami utkal v minulosti zblízka, ho ten pohled neuklidnil.

"Ten boj nebude nic moc," stěžoval si Gotrek.

"Snadné," řekl Snorri.

Felix si přál, aby sdílel důvěru těch dvou maniaků. Žaludek se mu sevřel strachy, což před bojem cítil vždycky. Nyní nechtěl nic než se střetnout s nepřítelem, aby tohle čekání skončilo. Část jeho mysli dokonce zvažovala, jestli by neměl skočit do davu skavenů, ale věděl, že to by byla sebevražda. Pád by byl příliš dlouhý, byl by jimi obklopen ze všech stran a stržen dolů.

Nad žebříkem se objevil první chlupatý čenich. Gotrek jej rozpůlil jedním úderem sekery. Obvazy mu pokropila černá krev. Skaven spadl a vzal s sebou všechny ostatní na žebříku. Felixovi začalo svítat, že dokud tady zůstanou, mají slušnou šanci přežít. Najednou se sem nedostane mnoho skavenů a většina bude v nepohodlné pozici, protože budou muset vylézt na plošinu a zůstanou tak životně důležitou dobu zranitelní, což se dělo.

"Je to až moc snadné," řekl Gotrek.

"Snorri si myslí, že bychom měli slézt dolů a začít pořádně zabíjet," řekl Snorri.

Jen se opovaž, pomyslel si Felix, a hned nato uviděl růžové oči upřené na sebe, když se jeden skaven vyšvihl na kovovou plošinu. Vyrazil na něj, ale skaven v zoufalství skočil kupředu s vyceněnými zuby a šel mu přímo po hrdle. Během jednoho úderu srdce byl příliš zaměstnán tím, aby zůstal naživu, než aby přemýšlel nad nebezpečností situace.

Varek se řítíl chodbami Ducha Grungniho. Rychle vběhl do hangáru. Gyrokopty čekaly. Vlezl do kokpitu a zatočil klikou, aby ji nastartoval. Motor zařval. Vítr udeřil Vareka do obličeje, když se rotor začal otáčet. Trpasličí mechanici už otevírali dveře v zadní části gondoly. Gyrokopty zavrčely a vyletěly do noci. Byl rád, že využili čas při přeletu nad pustinami Chaosu k vybalení a sestavení létajících strojů sbalených do beden. Vypadalo to, že teď budou potřebovat všechny. Varek cítil, jak se mu zvedl žaludek, když se jeho gyrokopty odpoutala od vzducholodi, pak listy rotoru nad ním prohrábly vzduch a začal nabírat rychlost. Sáhl do vaku vedle sebe a zašátral po bombě.

Tohle je skoro stejně vzrušující jako cesta do Karag Dumu, pomyslel si.

* * *

Ulrika běžela ze schodů. Nějaký skaven se otočil, aby se za ní s odfrknutím podíval. Rozsekla mu lebku jediným úderem ukradené šavle. Jeho společník překvapeně zabručel. Vzduch naplnil podivný pronikavý zápach. Všimla si, že netvor vypouští nějaký druh pižma ze žláz u ocasu. Bleskurychle zaútočila. Zajiskřilo se, jak na sebe jejich zbraně narazily. Kov škřítal o kov, když sjížděla šavlí po jeho čepeli. Pootočila šavlí a svého protivníka odzbrojila. Uskočil a ječel o slitování. Neměla je.

"Co se tu děje?" uslyšela volat mocný hlas. Když ho poznala, téměř vykřikla úlevou.

"Otče! Jsi to ty?" zvolala a už rozrážela dveře.

"Ulriko," vykřikl její otec Ivan a natáhl se, aby ji divoce objal. Hustými vousy ji lechtal na obličeji. Uviděla ve sklepech tučt rozedraných a zbitých mužů. "Co se děje?"

"Vzducholod' se vrátila. Skaveni se ji snaží napadnout ze zálohy," vydechla.

"Kolik dalších je naživu?"

"Nevím. Myslím, že ve sklepech jsou ještě další vězni." Ivan se sehnul a zvedl meč jednoho skaveního strážce. Hodil jej svému vysokému, štíhlému, mrtvolně vypadajícímu poručíkovi Olegovi a pak zvedl meč druhého skavena. Jeho druhý oblíbenec Standa, malý, podsaditý a s vysoko posazenými lícními kostmi, vypadal zklamaně, že na něj nezbyla žádná zbraň. "Špinavé zbraně, ale budou muset stačit."

"Co uděláme?" zeptala se Ulrika.

"Osvobodíme tolik vězňů, kolik jich dokážeme najít. Zabijeme tolik skavenů, kolik budeme moci. Použijte zbraně k vyzbrojení našich bojovníků, a pak bojujte nebo utíkejte - podle situace."

"To je mi ale promyšlený plán," zasmála se.

"Promiň, dcero, ale je to ten nejlepší, jaký jsem zvládl za daných okolností vymyslet."

"Bude muset stačit."

Šedý věstec Thanquol si hryzal dolní ret, když sledoval své bojovníky při útoku na věž. Viděl, že to neprobíhá dobře. Jeho stateční skaveni měli početní výhodu, ale pozice jejich protivníka byla silná. Gotrek Gurnisson stál nad žebříkem a rozsekal všechno, co k němu vyšplhalo. Druhý trollobijce a Felix Jaeger procházeli kolem plošiny a zabíjeli každého krysáka, který vylezl po vnější části věže. Thanquol váhal, jestli má pomoci svým vojákům a nebo zabránit Duchovi Grungniho v odletu.

Okamžik nerozhodně stál a pak se rozhodl co nejvíce se přiblížit původnímu plánu. Koneckonců, byl to jeho vlastní vynikající plán a dosud by se mohl povést navzdory neschopnosti jeho nohsledů. Otevřel ústa a začal pronášet slova zaklínadla.

Vichry magie mu zavlyly v uších, když do sebe nasál jejich energii. Naplnilo ho naprosté nadšení, když jej zaplavila moc

chaotitu.

Felix odrazil úder skaveního meče a sekl po kryšákovi, který na něj útočil. Skaven uskočil. Zaškrábal drápy po kovovém povrchu plošiny, když si uvědomil, jak je blízko okraje. Felix zaklel. Doufal, že netvor v panice uskočí a spadne. No, vždycky mu mohl trochu pomoci. Skočil kupředu a vrazil do něho celou vahou. Skaven byl mnohem lehčí než on, takže klopýtal, až se ocitl ve vzduchu za okrajem plošiny. Naštěstí ho mám z krku, pomyslel si Felix, než si všiml, že se ta stvůra dokázala zachytit ocasem vzpěry a kývala se sem a tam. Felix se ošklivě usmál a sekl do dlouhého ocasu bez srsti. Ocas se oddělil a skaven zaječel něco ve svém nesrozumitelném jazyce, když padal dolů vstříc své zkáze. Felix měl čas jen na jedno odfrknutí plné zadostiučinění, než ho škrábání drápů na kovu varovalo, že je za ním další skaven. Otočil se a pozvedl meč vstříc nepříteli.

Lurk strčil čenich do palubního průlezu. Rozhlédl se. Trpaslíci zaujali pozice za podivně vypadajícími puškami, které zaplňovaly otáčivou věž v horní části vzducholodi. Viděl dost strojů skavenů klanu Skryre, aby věděl, že tyhle pušky by ho zřejmě roztrhaly na kusy, kdyby se pokusil na ně zaútočit. I když byl mocný a nepřekonatelný skavení bojovník, zbytečná smrt nebyla třeba. Tady nahoře nebylo nic pro něho.

Pod ním se ozval hukot a najednou se mu před očima objevil nějaký létající stroj. Lurk se přikrčil, když mu prosvístěl přímo nad hlavou. To je mocná magie, pomyslel si, když se díval na malý stroj. Kéž by věděl dříve, co to je, možná by jej dokázal ukrást a uniknout.

"Hej! Co je to?" vykřikl jeden z trpaslíků.

Kéž Rohatá krysa sežere jejich duše, ti trpaslíci ho zpozorovali! Couvl z dohledu, sjel po žebříku a uvažoval, co dál. Možná by mohl jít a schovat se mezi vaky s plynem, které naplňovaly velký balon. Ne. Marné. Dříve nebo později by ho stejně našli a bylo by jich dost, aby mu zajistili smrt. I kdyby tím naplnil prohlášení šedého věštce Thanquola, aby vyvolal rozruch na vzducholodi, příliš by mu to nepomohlo. Pokud měl pomoci Thanquolovi k vítězství, chtěl zůstat naživu, aby se mohl přihlásit o svůj podíl na triumfu.

Ne že by Thanquol někomu dovolil, aby jej s ním sdílel, poznamenala malá mrzutá část jeho mozku.

Sestupoval dál, dokud nedosáhl dna balonu. Viděl, jak na něho hledí trpasličí obličej z průlezu, jenž vedl do gondoly vzducholodi. Kamkoli se podíval, všude byli nepřátelé. Nedalo se s tím nic dělat, jen bojovat. Nebylo by to to, co by si zvolil jako první, ale vypadalo to, že mu došly možnosti.

Odhalil tesáky a napráhl drápy. Vyděšený trpaslík vycouval do gondoly a zabouchl za sebou průlez. Lurkem projela bolest. Uvědomil si, že mu v těžkých dveřích zůstal ocas.

Někdo za to zaplatí, rozhodl se.

Ulrika tápala v temném sklepení. Smrad skavenů se jí mísil s pachy známými z dětství, kde všechno přehlušoval pach příliš mnoha lidí namačkaných na příliš malém místě. Ale byla ráda. To znamenalo, že spousta jejích lidí je dosud naživu, víc než si dovolila doufat. Byli zamčení u soudků s vodkou a ve spížích, odkud hladové skavení hordy odnosily všechny zásoby.

Kéž by měla lampu. Kéž by měla víc zbraní. Tyhle myšlenky odsunula do pozadí. Bylo zbytečné přát si to, co nemohla mít. Hodlala si vystačit s tím, co měla. Naslouchala. I přes udupanou hlínu slyšela zvuky boje. Slyšela řev krysího lidožrouta, pištění zraněných skavenů a ještě nějaké zvuky.

Znělo to jako výbuchy. Co se tam nahoře dělo? Vypustil ten skavení čaroděj nějaké odporné kouzlo? Zatlačila do posledních dveří ve sklepech a střetla se se dvěma příkrčenými skaveny. Byli sem očividně posláni ze zvláštního důvodu a ten důvod byl očividný. Jeden z nich držel nůž na hrdle Maxe Schreiberu. Max byl v bezvědomí, jeho krásný zlatý šat byl potrháný a špinavý. Druhý skaven, obrovská nestvůra s černou srstí, se zvedl, aby se s ní střetl.

"Připrav se na smrt, hloupá plemenice," zapištěl v reikspiel se špatným přízvukem.

Felix viděl, že to pro ně začíná vypadat špatně. Navzdory jejich úsilí se na plošinu dostávali další a další skaveni. Snorri a Gotrek, zpomalení svými zraněními, nebojovali tak, jak by bojovali obvykle. Sami tři nemohli uhlídat všechny možné způsoby, jak se dostat na plošinu. Byly tam čtyři nosné sloupy, v každém rohu věže jeden, a žebřík uprostřed. Zatímco se jim dařilo uhlídat tři cesty, dvě byly pro skaveny volné. Jak se jich víc a víc snažilo dostat na plošinu, nemohli úspěšně udržet ani ty tři.

Rozhlédl se: Ať zranění nebo ne, trolobijci kolem sebe šířili děsivou zkázu. Podlaha plošiny byla lepkavá krví a roztroušenými vnitřnostmi. Bylo stále těžší zůstat v té změti pevně stát na nohou. Děsil se toho, že by každou chvíli mohl ztratit rovnováhu a zřítit se přes okraj. Tu a tam viděl ve slábnoucím světle těla, která byla doslova rozsekaná na kusy sekerami trolobijců. Kostí, plíce a jiné vnitřní orgány se objevily na světle.

V jednom rychlém záblesku pochopení si Felix uvědomil, že jsou uspořádané jinak než lidské vnitřnosti a jak je hrozné, že viděl tolik vyvrhnutých mrtvol, aby to věděl. Koutkem oka zahlédnutý pohyb obrátil jeho pozornost ke Gotrekovi. Trolobijce stál na hromadě pobitých těl. Držel jednoho skavena ve vzduchu na délku paže od sebe a škrtil jej, zatímco sekerou opisoval mohutný půlkruh, aby udržel skavenovy druhy dál. Gotrekovy obvazy potřísnila černá skavení krev. Pěna mu stříkala ze rtů. Vyl jako šílenec, až v tom zanikal děsivý pištivý válečnický pokřik a jakot jeho protivníků.

Nedaleko se oháněl Snorri oběma zbraněmi, sekal a drtil vše okolo jako šílený řezník na pekelných jatkách. Při boji se

usmíval. Zřejmě si to vraždění užíval a nedbal na blízkost smrti.

Zápach byl strašlivý. Byl to pach mokré srsti skavenů, ten divný pižmový zápach, který vypouštěli, když se báli, smrad výkalů, roztrhaných těl a krve. Kdykoli jindy by to Felixovi zvedalo žaludek, ale teď mu to dodávalo zvláštní radostnou náladu. Jako vždy, když byla smrt blízko, byly jeho smysly neobyčejně zostřené a vychutnával si každý okamžik.

Uši mu zaplnil mocný řev. Najednou si byl vědom záblesků u paty věže a pohybu velkých zlověstných stínů nad sebou. Riskoval pohled vzhůru. Uviděl gyrokoptéru katapultovanou ze vzducholodi, jak letí nad ním. Zahlédl šílený obličej Malakaie Makaissona u řízení, odkud bláznivý mechanik házel bomby k patě věže. Slyšel zmučené, vyděšené výkřiky masakrovaných skavenů. Věž sama se otřásala, jako by do ní kopl obr, a Felix se musel snažit, aby se udržel na nohou uprostřed sražené krve. Pomodlil se k Sigmarovi, aby se kvůli bombám nezřítla celá stavba k zemi, kde by byli pohřbeni ve zmeti rozbitého dřeva.

Má Makaisson ponětí, co dělá? uvažoval Felix. Zajímá ho to? Když se podíval dolů, viděl, že bomby způsobily skavenům hrozné ztráty. K nebi létaly kusy roztrhaných těl krysáků. Některá těla byla úplně roztrhaná silou exploze na kousky. Jiná ležela na zemi, bez končetin, krvácející a nařikající. Byl to div, že se skaveni nedali při tak drtivém útoku na útek. Felix si uvědomil, že padají další bomby, tentokrát ze vzducholodi. Jedna zasáhla věž nedaleko něho a rozbuška se rozprskla.

Po jeden děsivý okamžik cítil, že tentokrát to přišlo, že se rozlétne na tisíc malých kousků masa. Na okamžik ztuhl na místě, ale pak se mu odvaha i pohyblivost vrátily a skopl bombu z plošiny. Viděl, jak zmizela s jiskrami vylétajícími z prskající rozbušky v davu dole. O jeden úder srdce později zahřměla mezi skaveny exploze.

To bylo příliš blízko, pomyslel si Felix. Zamával pěstí ve vzduchu a vykřikl: "Co to děláš, ty pitomče!"

Na skaveny dole už toho bylo moc. Rozprchl se na všechny strany, neschopni čelit smrti snášející se na ně shora.

Felixovu pozornost zaujala záře vycházející ze dveří panského sídla. Uviděl v ní známou postavu. Překvapení ho téměř ochromilo. Poznal čaroděje skavenů. Byl to šedý věštec Thanquol, který vedl útok na Nuln a kterého Felix viděl utéct z plesu na hradě hraběnky kurfiřtky. Jak se sem dostal? uvažoval Felix. Podnikla ta nestvůra celou tu cestu sem, aby se pomstila? Bylo by možné, že by útok na Opuštěnou věž byla práce šedého věštce?

Podle vířící energie kolem postavy šedého věštce usoudil, že se chystá seslat kouzlo.

Jaké nové šílenství to bude?

Lurk stál na okraji gondoly. Pozoroval celou tu pekelnou scénu dole, osvětlenou záblesky z bomb. Viděl, jak jsou jeho nešťastní příbuzní trháni na kusy strašlivým výbuchem, a byl velice rád, že není tam dole s nimi. Úleva se vytratila, když si uvědomil ošidnost své pozice. Jestli se brzy nedostane ze vzducholodi, chytí ho trpaslíci a přemůžou pouhou početní převahou. Potřeboval se dostat pryč teď, ale nevěděl, jak.

Snad jediným způsobem. Vzducholod' se opět pohybovala blízko věže. Bylo možné seskočit a přistát na ní. Bylo to nebezpečné, kdyby si špatně načasoval skok nebo ztratil rovnováhu, zřítí se dolů. Ale na druhou stranu, pokud tu zůstane, je jeho smrt jistá a jakákoli šance je lepší než žádná. Lurk vybičoval svou odvahu až nadoraz. Cítil, jak se mu svaly napnuly, tlukot srdce se zrychlil a pižmové žlázy se mu sevřely.

V příštím okamžiku byl připraven.

* * *

Ulrika odrazila ránu skavena s černou srstí a přešla do protiútok. Nestvůra couvla a narazila do skavena, který držel nůž Schreiberovi na krku, až odlétl. Ulrika si uvědomila, že krysák měl zřejmě příkaz čaroděje zabít při první známce potíží. To by dávalo smysl. Schreiber, když byl při vědomí, dokázal sám napáchat takovou zkázu jako oddíl jezdeckta. Čarodějové měli takovou moc.

Uvědomila si, že by se měla snažit mu zachránit život, a to rychle. Skočila vpřed, dokud byli skaveni ještě zamotaní do sebe, a jedním mocným úderem meče rozpoltila velké černé nestvůře lebku. Mrtvola se zřítla k zemi, kde uvěznila svého menšího druha. Využila toho a vrazila dosud žijícímu skavenovi meč do hrdla. Pak do něj párkrát ještě pro jistotu kopl. Když se ujistila, že jsou oba mrtví, otočila se k Schreiberovi. Byl samá modřina a vlasy i obočí měl ožehlý, ale rychlé ohledání jí prozradilo, že srdce dosud bije, za což byla velice vděčná. Jemně s ním zatřásla, i když věděla, že je velice riskantní takhle zacházet se zraněným člověkem, ale potřebovala, aby byl při vědomí a pomohl jí. Zasténal, něco zamumlal a otevřel oči. Viděla, že se mu pomalu vrací vědomí. Usmál se zhmožděnými rty.

"Všechno mě příliš bolí na to, abych byl mrtvý," řekl nakonec. "Je příjemné se opět vrátit do světa živých a být přivítán tak krásným obličejem."

"Není čas na lichotky, Maxi Schreibere. Skaveni jsou dosud tady a nahoře zuří bitva. Potřebujeme tvou pomoc."

"Takhle je to vždycky," zabručel a pomalu a bolestivě se postavil. Přejel po sobě pohledem, znechucen zjištěním, jak je jeho zlatý šat špinavý. "Nikdo nechce znát čaroděje... dokud nenastanou problémy. Pak je to jinak."

"Herr Schreiber, zešílel jste z těch zranění?"

"Ne, Ulriko. Jen se snažím zlehčit situaci vtipem. Jsi krásná žena, ale mohu říct, že smysl pro humor není tvou silnou stránkou."

"Tak pojďme, Maxi."

"A děkuji, že jsi mě zachránila. Jsem tvým dlužníkem."

"Nic mi nedlužíš. Jen pojď odsud a začni sesílat kouzla tak jako onehdy v noci."

Přikývl a pak mu po tváři přeletěl vážný výraz. "Šedý věštec sbírá síly, a nejsou malé. Nikdy jsem necítil vichry magie vířit a proudit tak divoce. Rád bych věděl, jaké nové zlo přichází."

Šedý věštec Thanquol cítil, jak se v něm sbírá moc. Bylo to jako had v břiše, v hrudníku, snažící se uniknout ven. Pozřel obrovské množství chaotitu, které by menšího skaveního mága roztrhalo nebo změnilo na prapůvodní sliz, ale on byl Thanquol. Byl největším z šedých věštců, nejmocnější z mágů, nejskvělejší čaroděj skaveního lidu. Nic nebylo nad jeho síly. Nic.

Ovládej se, pomyslel si. Mysli. Mysli. Znal až příliš dobře pocit ohromné sebedůvěry, která naplňovala toho, kdo požíval chaotit ve chvílích, jako byla tahle. Věřil, že většina skaveních čarodějů zažila opravdu okamžiky velkoleposti na několik úderů srdce, než je chaotit dovedl ke konečné zkáze. Nehodlal být jedním z nich. Byla pravda, že jako všichni šedí věstci měl zdravý pohled na své vlastní schopnosti, ale nehodlal dovolit mocné vzácné látky Chaosu utopit jeho pud sebezáchovy. Pud, který se právě dral na povrch a dával mu vědět, že by měl seslat kouzlo a uvolnit moc teď, než ho pohltí. Bylo obtížné to provést s takovým množstvím syrové magické energie, která mu proudila v žilách, a s extází neomezené moci bublající v jeho mozku, ale věděl, že to musí udělat, nebo je jeho zkáza jistá.

Pomalů se přinutil odříkat slova mocného zaklínadla, které vymyslel. Rekonstruoval složité bludiště gest jedno po druhém, aby zaměřil magii. Když pohnul paží, jeho drápy sledovaly proudy čisté magické energie, jako by dělal trhliny do samé podstaty reality, což se svým způsobem dělo, jak předpokládal. Pohyboval pažemi v širokých gestech a ječel mocné slabiky zaklínadla ještě hlasitěji. Když to provedl, kolem jeho těla se objevila záře. Syrová magická energie mu začala proudit z očí, z čenichu, tlamy a spodních tělních otvorů. Cítil, jak mu energie bouří v břiše jako kyselina. Věděl, že je zatažen do závodu s časem, protože pokud zaklínadlo brzy nedokončí, síla ho roztrhá na kusy. Část jeho mysli, která nebyla zachycena do komplexní mystické geometrie kouzla, přísahala, že už nikdy, nikdy nespolyká takové množství chaotitu.

Vyslovil poslední mocné slabiky zaklínadla a udělal závěrečné gesto prackou. Z těla mu nejdříve pomalu vyrazila svíjející se masa zelených chapadel. Vlákna se zvedla jedno po druhém a začala pátrat ve vzduchu po vzducholodi. Thanquol při tom cítil, jak mu celé tělo vibruje energií. Chlupy se mu zježily a ocas se mu úplně natáhl. Celé tělo měl velice citlivé. Nejjemnější dotek vzduchu na srsti cítil, jako by ho někdo drhl drátěným kartáčem. Bylo to bolestivé, ale nikoli nepříjemné. Ještě jednou se přinutil soustředit se, aby viděl každé chapadlo jako prodloužení sebe sama, aby je mohl ovládat, aby měl pocit, že to jsou konečky prstů.

Roztáhl síť moci. Kouzlo bylo obrovským spárem, jímž by mohl chytit vzducholod' a znehybnit ji. Teď ti hloupí trpasličí zjistí, že postavit se šedému věstci Thanquolovi, nejmocnějšímu z mágů, mistru vši magie, je šílené. Chyť tu jejich titěrnou vzducholod' a rozdrť ji. Rozbije ji na kousky a srazí ji k zemi. Měl by...

Ne! Na co myslíš? To promluvil chaotitový prach. Měl by jen znehybnit vzducholod' a dostat do ní své poddané. Ano. To je ono. Soustřed' se, řekl si. Neztrácej vidinu cíle, když ho máš téměř na dosah.

Pátrající prsty moci se dotkly gondoly vzducholodi. Thanquol zaječel. Měl pocit, jako by se spálil. Co je to za ohavnost? Jaká zlá magie tam funguje? Sledoval, jak se proudy zeleného světla na jeho rozkaz odpoutávají od vzducholodi. Samozřejmě, vzducholod' byla chráněna proti magii Chaosu. Musela být, když přeletěla pustiny. Thanquol opatrně vyslal blýskající se proudy znovu. Věděl, že má čas. Co mu ve vzrušeném stavu připadalo jako minuty, byly pro ostatní stěží údery srdce. Pátrající chapadla sklouzla po gondole a stáhla se. Nemělo smysl snažit se zadržet vzducholod'. Byla dobře chráněná.

Natáhl se po plynovém vaku. Úspěch! Neměl štít. Ne! Oprava. Část ho měla. Ta, kde byly střelecké věže. Najednou, když přejížděl silou po dolní části plynového vaku, vycítil známou, i když poněkud změněnou osobu. Byl to Lurk! Odpoutal jeden proud energie, aby uchopil svého nevyzpytatelného poddaného, chytil jej uprostřed skoku. Ostatní proudy se dál ovíjely kolem nechráněných částí plynového vaku a zadržovaly vzducholod' na místě.

Ne! Co se to dělo! Proč se začíná zvedat ze země? To nemá... Počkat! Došlo mu to. Thanquol sám nemohl udržet vzducholod'. Jeho váha byla nepodstatná ve srovnání s hmotou létající lodi. Chvilková úvaha mu přesně řekla, co musí udělat, aby se připoutal k zemi.

Rychle jako myšlenka vytvořil další proudy chaotitové energie a nechal je zabořit hluboko do země, proniknout dolů jako kořeny nějaké magické, rychle rostoucí rostliny. Nyní byl pevně na místě. Nyní měl páku, aby se mohl zapřít proti motorům vzducholodi. Ještě jednou vyslal svou moc.

Okamžitě ucítil, jak je znovu tažen zpět k zemi a vzducholod' s ním. Mělo by to být nějak takhle. Byl obr! Byl bůh! Svou magií stáhne Ducha Grungniho přímo z oblohy. Chytil ho jako rybu na vlasce, a teď ho potřeboval jenom přitáhnout. Ti ubozí blázni nemohou udělat nic, aby ho zastavili.

Plně roztáhl svou moc a pomalu, ale jistě začal táhnout vzducholod' k zemi.

Felix udiveně sledoval změt' světelných paprsků, které vycházely ze dveří panského sídla a točily se kolem věže jako hadi, dokud nakonec neobklopiley vzducholod'. Boj na okamžik ustal a oči všech byly přitahovány vzhůru k magickému divadlu. Světla se na okamžik dotkla gondoly a stáhla se, ale zarazila se jen na okamžik. Téměř okamžitě obklopila plynový vak vzducholodi. Felix viděl, jak se kůže na povrchu napjala. Uvažoval, jestli skaveni mají v úmyslu vak roztrhnout a vzducholod' zničit.

V příštím okamžiku bylo zřejmé, že to šedý věštec v plánu nemá. Felix překvapeně zalapal po dechu, když byl Duch Grungniho pomalu, ale jistě tažen dolů k zemi. Skaveni se přestali stahovat, tak byli naplnění úžasem při ukázce moci šedého věstce. Zdálo se být možné, že vzducholod' bude zajata.

Vypadalo to, že vzducholod' a následně i výprava do Karag Dumu spěje ke zkáze.

TŘI

BITVA

Ulrika a Max Schreiber utíkali sklepením. Všude kolem byli osvobození vězni. Někteří měli zbraně, které sebrali mrtvým strážcům, ostatní se vyzbrojili kyji z rozbitých židlí, starým náradím a kuchyňskými noži. Ulriku to moc neuklidnilo.

"Kolik?" zeptala se otce.

"Asi třicet schopných boje. Celkem asi padesát."

"Tak málo?"

"Tak málo."

"Myslíš, že se naše hlídky vrátí včas?"

"Nemůžeme s tím počítat."

"Co se děje nahoře?"

"To bys měla vědět lépe než já, dcero, já jsem byl celou dobu tady dole."

"Byla seslána mocná zaklínadla," řekl Max Schreiber. "Obávám se, že skaveni hodlají zajmout vzducholod'."

Předpokládám, že to byl celou dobu jejich plán."

"Musíme je zastavit."

"Jak? Minulou noc se nám to nepodařilo, a to jsme měli stovku ozbrojených mužů. Jak bychom to mohli dokázat s tím, co máme teď?"

"Musíme najít nějaký způsob, dcero."

Max Schreiber se usmál. "Teď máme výhodu, kterou jsme minulou noc neměli."

"A to je co?" zeptala se Ulrika.

"Nebudou nás očekávat."

"U Taala, Maxi Schreibere, máš dar vidět světlou stránku věci," zaburácel Ivan.

"Pojďme nahoru, podíváme se, co můžeme dělat. Přinejmenším máme v tom zmatku šanci utéct."

"Žádný útěk, Maxi Schreibere. Tohle je domov mých předků. Nepřenechám jej nějakým smradlavým krysákům, na které by bohové měli seslat neštovice."

"Chápu, proč tak dobře vycházíte s trpaslíky," řekl Max Schreiber. "Jste tvrdohlavý jako ďábel."

Felix Jaeger s úžasem sledoval, jak šedý věstec táhne Ducha Grungniho k zemi. Jeden malý skaven se dal do měření sil s obrovskou lodí a vyhrával. Ale trpaslíci se nechtěli dát porazit bez boje. Motory lodi zařvaly a podle úhlu kormidel by Felix řekl, že ať byl u řízení kdokoli, snažil se dostat loď nahoru. Proudění energie v jeho zorném poli zanechávaly jiskřivou stopu. Byla to neuvěřitelná ukázka magické moci, jedna z největších, jaké kdy viděl.

"Raději bychom měli jít dolů a zabít toho skaveního čaroděje," řekl Gotrek.

"Dobrý plán," řekl Snorri.

Idiotický plán, pomyslel si Felix. Musíme si jenom prosekat cestu skrz malou armádu skavenů a střetnout se s mágem, který je schopen stáhnout vzducholod' z oblohy. Na druhé straně sám by nic lepšího nevymyslel. Vzducholod' představovala nejlepší naději na útěk, a pokud by byla zajata nebo zničena, byli by ztraceni.

"Tak pojďme na to," řekl Felix bez velkého nadšení.

Toto je okamžik mého triumfu, pomyslel si šedý věstec Thanquol. Teď se budou všichni skaveni sklánět před mým géniem. Teď musí Rada třinácti poznat mé schopnosti. Cítil, že by se dokázal natáhnout a sebrat měsíce z oblohy a hvězdy z nebes. Když o tom tak uvažoval, nemusel by to být špatný nápad.

Morrslieb, menší měsíc, byl prý z gigantického kusu chaotitu. Kdyby ho dokázal uchopit, tak...

Ne. Raději se bude věnovat téhle záležitosti. Nejdříve zajme vzducholod' a pak sebere Morrslieb. A kdyby na něj dokázal dosáhnout kouzly, mohl by tam doletět ve vzducholodi. V Thanquolově hlavě se objevil děsivě vznešený dokonalý plán. Mohl by použít vzducholod' k letu na měsíc a vytěžit tolik chaotitu, kolik by potřeboval. To by byl úspěch, který by se nedal popřít v žádných skaveních análech. Jeho odměnou by určitě bylo místo u stolu Rady. Přinejmenším. Možná by se před ním mohla sklánět celá Rada a prohlásit ho za nejlepšího sluhu Rohaté krysy. Víze byly tak skvělé, že se Thanquol ztratil v rozjímání. Až když ucítil, že mu prameny síly sklouzávají, byl vtažen zpátky do reality vědomím, že nejdřív by měl rybu vytáhnout na souš, dokud je to možné. Vrhle se do boje s novou silou.

Lurk nebyl šťastný. Uprostřed skoku ho zachytil jeden z těch mohutných provazců energie a hodil jej přes celou oblohu v jednom šíleném strnulém okamžiku. Už dlouho věděl, jak je šedý věstec mocný, ale až dosud nepodal takový důkaz své síly. Byla to nějaká pomsta šedého věstce Thanquola za jeho neloajální myšlenky? Byl si Thanquol vědom Lurkových nápadů, které se ho týkaly? Chtěl ukončit Lurkovo mučení tím, že ho srazí k zemi?

"Ne-ne, pane!" zapištěl. "Ušetři nejloajálnějšího ze svých sluhů. Budu ti věrně sloužit po všechny své dny. Rozdrť ten odporný hmyz. Oni tě nenávidí. Já ne. Vždycky jsem se kvůli tobě co nejvíc snažil!"

Pokud Thanquol slyšel Lurkovy spěšné modlitby, nedal to znát. Lurk plný strachu se díval, jak se zvedá země, aby se s ním střetla.

Ulrika vrazila meč do zad skavenovi, který se krčil v síni, a šla k oknu, aby viděla zdroj té kouzelné záře. Nikdy nic takového neviděla. Skavení mág s rohy na hlavě se vznášel ve vzduchu asi dvacet kroků nad zemí. Byl připoután k zemi stovkami proudů světla a stovkami dalších stahoval zápasící vzducholoď dolů.

Pod ním stovky skaveních čenichů mířily k nebi. Strnuli bázní a přihlíželi práci svého pána. Vedle sebe slyšela mumlat Maxe Schreiber: "U Sigmara, jak v sobě může udržet tolik síly, a nevybuchnout? Musí polykat čistý chaotit, a přece ještě nezemřel."

"Co?" zeptala se.

"Ta věc tam dole je plná ryzí materie Chaosu. Používá ji k tomu, aby zaklínadlům dodala sílu. Pro jakéhokoli smrtelníka by to nemělo být možné, ale je. Nemám tušení jak."

"Možná by bylo lepší, kdybys zaměřil svou mysl na to, abys ho zabil," navrhla Ulrika.

"Nejsem si jistý, že mám takovou sílu."

"Pak to nevypadá dobře."

"Máš dar porozumění, drahá."

Felix sledoval Gotreka, jak leze po žebříku. Jednou rukou se trolobijce držel příčlím, druhou mával sekerou jako kyjem a nechal ji dopadat na lebky skavenů pod sebou. Pouhou zuřivostí se Gotrekovi podařilo dostat se dolů a vyklidit prostor kolem žebříku. O chvíli později se k němu připojil Snorri. Felix neviděl jinou možnost, a tak začal také slézat po žebříku.

Řev nad ním mu oznámil, že se vrátila gyrokoptéra. Felix viděl, jak se ke vznášejícímu se šedému věštci snáší bomba. Rozbuška, což byla vždy ošidná věc, nebyla dobrá, a tak bomba profičela kolem Thanquola a vybuchla mezi skaveny. Už si byli vědomi její hrozby, a tak se snažili uhnout, ale stejně byli trpasličí výbušninou roztrháni.

Felix se zachvěl, když si představil, jak je snadné, aby se jedna z těch bomb vychýlila z dráhy a vzala s sebou při výbuchu jeho, Gotreka nebo Snorriho. Na to nemohl myslet. Místo toho se vrhl vpřed a útočil zuřivě napravo nalevo, aby si vyčistil cestu skrz husté řady skavenů k místu, kde se vznášel šedý věstec Thanquol. I když nevěděl, co udělá, až se tam dostane.

Šedý věstec Thanquol otevřel ústa a zaburácel jen lehce šileným smíchem. Smysly se mu zostřily spolu s rostoucí mocí. Viděl sebe jako obra tyčícího se nad hmyzem pod sebou. Jeho duchovní forma byla velká jako vzducholoď, s níž zápasil. Byl bytostí děsivých proporcí. Pomyslel si, že takhle se musí cítit Rohatá krysa, když shlíží na svět smrtelníků. Možná to bylo znamení, předzvěst toho, co přijde. Možná že v Thanquolově osudu nebudou žádná omezení. Možná by mohl kráčet tam, kam se předtím nedostal žádný skaven a dosáhnout samých vrcholů božství. V tomto okamžiku, kdy mu v žilách proudil chaotit, mu to určitě připadalo možné. Nebylo nic, co by nemohl.

Teď byl pánem situace. Nic ho nezastaví. Ani jeho prokletá Nemesis, Gotrek Gurnisson, nebo jeho nevyzpytatelný pohůnek Felix Jaeger. Nakonec po všech těch měsících úsilí dosáhne nad nimi úplného vítězství. Jak sladký pocit! Počkat! Co to bylo? Podíval se dolů a uviděl gyrokoptéru mihnout se kolem. Všiml si bomby, která ho právě minula a vybuchla mezi jeho vojáky; vyslala jejich vznášející se duše k Rohaté kryse. Jak si mohli dovolit zaútočit na vyslance Rohaté krysy na zemi? Však jim ukáže. Rychle jako myšlenka sáhl chapadly moci a chtěl rozmačkat gyrokoptéru, jako člověk rozmačkáne mouchu. Naneštěstí byl trochu pomalejší, než aby chytil rychle se pohybující stroj, a jeho úder minul. Jen náhodou si uvědomil, že se něco drží jednoho chapadla. Samozřejmě. Byl to ten ničema Lurk. Thanquol rychle zvážil, jestli nemá svého zaběhlého poskoka rozdrtit o zem jako trest za selhání, ale pak psychickou cestou, která mu dovoľovala přijímat energetické proudy, uspokojivě vycítil, že mu Lurk přísahá navěky poslušnost. Co víc, byl si najednou vědom změn, které zasáhly jeho poddaného, chaotitu proudícího mu v těle a toho, jak byl změněn. To stálo za prozkoumání. Trvalo mu jen chvíli položit Lurka nepříteli jemně na zem a vrátil se ke své snaze rozplácnout gyrokoptéru.

Rozčilovalo ho, jak je nepolapitelná. Ale pomyslel si, že prosté zadostiučinění z jejího rozdrčení mu bude odměnou.

Felix s hrůzou sledoval, jak proudy světla zasáhly jednu gyrokoptéru. Malý létající stroj se začal rozpadat, jeho části se řítily vzduchem, aby zabily na zemi další skaveny. Obrovský oblak páry a kouře vyrazil z rozbitého motoru stroje. Následovala mohutná exploze, jejíž síla ho srazila k zemi. Dohadoval se, že to vybuchla zásoba bomb v gyrokoptéře. Výkřiky skavenů mu prozradily, že trpasličí pilot nebyl jedinou obětí. Nahoře se zaleskly další gyrokoptéry. Jedna se zřítila, tři unikly, pomyslel si Felix.

"Co máme dělat?" zeptala se Ulrika. "Jsi mág. To je tvůj obor."

"Neexistuje způsob, jak by mohl jakýkoli smrtelný tvor udržet v sobě takové množství síly po delší dobu. Je možné, že její držitel ji bude pohlcen. Také je možné, že moc obsažená v tom, co jí, ať už je to cokoli, bude vyčerpána a on ztratí svou moc. Pokud zeslábně, mohl bych být schopen zlomit jeho kouzlo. Jinak..."

"Říkáš, že nemáme dělat nic?"

"Říkám, že máme počkat, Ulriko. Když na něj zaútočíme rovnou, nedosáhneme ničeho. Podívej se, jak rozdrtil

gyrokoptéru. Totéž by mohl snadno udělat s námi."

Ach, to bylo dobré, pomyslel si šedý věstec Thanquol. Cítil úžasný příval potěšení, když zničil trpasličí létající stroj i za cenu několika tuctů životů svých uctíváčů. Koneckonců, byli postradatelní. Většina skavenů byla. Byl prostě rád, že není jedním z nich.

Potřásl hlavou: vyskytl se další problém. Ve chvíli, kdy ničil létající stroj, pustil Ducha Grungniho. Mířil vzhůru k nebi ještě rychleji než předtím. Thanquol po něm sáhl chapadly moci, rozhodnut, že to rychle zarazí.

Ještě než uchopil vzducholoď, uvědomil si jinou výzvu. Gotrek Gurnisson, Felix Jaeger a ten další prokletý trolobijce byli na zemi a pohybovali se směrem k němu. Samozřejmě že byl vysoko nad nimi, ale stejně měl trochu obavy. Už jen blízkost trolobijce Thanquolovi lezla na nervy. Vášnivě nenáviděl to hnusné stvoření.

Nyní měl prostředky, jak s tou hrozbou skoncovat jednou provždy. To, co dokázal udělat s gyrokoptérou, určitě dokáže i s jedním osamoceným trolobijcem. Démonicky se usklíbl a připravil se srazit Gotreka Gurnissona k zemi.

Felix sledoval, jak se k němu blíží vlna moci. Tucty proudů zelenavé energie se hrnuly kupředu jako příliv a odhazovaly stranou ječící skaveny mezi Gotrekem a Thanquolem. Felix nepochyboval, že ať se stane cokoli, až k němu energie dorazí, bude to jeho konec. Téměř zavřel oči. Věděl, že zkáza je od něj vzdálená jen okamžik, ale přinutil se dívat, rozhodnutý sledovat smrt, která bude jeho vlastní.

Ted', pomyslel si šedý věstec Thanquol a sbíral síly k útoku na Gotreka Gurnissona. Ted' zemřeš!

Felix viděl, jak první proud dosáhl ke Gotrekovi. V tom okamžiku trolobijce mávl sekerou v širokém oblouku. Runy na ostří zazářily ještě jasněji tam, kde se střetly s kouzlem šedého věstce. Vzduch naplnil pach ozónu. Proud se rozletěl v oblaku jisker, protože se střetly s magií silnější než ony. Felix se pomodlil k Sigmarovi a všem bohům, kteří by mohli naslouchat. Zbývající proudy se stáhly, stáčely se nahoru a dolů pryč od Gotreka jako kobra chystající se k úderu. Felix věděl, že jim trolobijce poskytl jen chvilkový odklad.

* * *

Thanquol měl pocit, jako by měl konečky prstů v ohni. Samozřejmě cítil jen zlomení kouzla, ale ten pocit byl podobný. Proklel trpaslíka. Mohl uhodnout, že nebude snadné ho zničit. Ale pokud byl trolobijce nezranitelný, jeho nohsled by být nemusel. Přinejmenším mohl zničit Felixe Jaegera.

Felix viděl, jak se proudy světla rozdělily a začaly se plazit kolem Gotreka. Ke své hrůze si uvědomil, že byly namířeny na něj a že s tím nemůže nic dělat. Skavení čaroděj ho očividně chtěl vidět mrtvého. Magie vyrazila vpřed, tucet chapadel se rozdělilo doprava a doleva od Gotreka a mířilo přímo k Felixovi. Přinejmenším, myslel si Felix, skavení mág zabíjí další své bojovníky. Ovšem to, jak se rozpadali na kusy, když jimi projela energie, nevěstilo jeho osudu nic dobrého.

Ulrika sledovala, co se děje, se srdcem v krku. Viděla, jak Gotrek odrazil útok šedého věstce, a na okamžik si myslela, že by to mohlo stačit. Pak uviděla, že Thanquol chce zaútočit na Felixe.

"Nemůžeš něco udělat?" zeptala se Maxe Schreibera.

"Za chvíli zkusím protikouzlo. Myslím, že rozumím tomu, co ted' šedý věstec dělá, a možná bych mohl být schopen předivo kouzla roztrhnout."

"Felix tu chvíli nemá," odpověděla Ulrika, která věděla, že už je příliš pozdě.

Felix se obrnil před střetem se smrtí. Nebyl to zrovna způsob, jaký čekal, ale říká se, že smrt nikdy nepřichází odtud, odkud ji očekáváte. Napjal se, aby připravil svaly na jeden poslední zbytečný skok do bezpečí. Pochyboval, že existuje nějaký způsob, jak se kouzlu vyhnout. Bylo po všem. Řítil se k němu příliv oslepujícího světla. Bojoval s touhou ječet.

* * *

To už je lepší, pomyslel si šedý věstec Thanquol, když si byl jist, že tentokrát zabije alespoň jednoho ze svých nepřátel, kterým to přísahal. To Felixe Jaegera naučí vzdorovat Thanquolově moci. Ale než mohl rozdrtit Jaegera jako hmyz, trolobijce udeřil ještě jednou. Vyrazil rychleji, než oko dokázalo sledovat, nejdříve doleva, pak doprava, a zničil proudy energie svou strašnou sekerou. Thanquol zaječel bolestí. Bylo to, jako by mu usekli ocas.

A co hůř, cítil, jak se v něm chaoticky vybuzená energie zadrhává a mizí. Ted' ne, pomyslel si. Ne. Ted' ne. Ne, když je triumf tak blízko. Ale naneštěstí tomu bylo tak. Energii už přestával mít pod kontrolou. Vypadalo to, jako by se

vzducholoď chystala uniknout.

No, alespoň moji poddaní zničí ty dva neurozené, Jaegera a Gurnissona, pomyslel si. Už když o tom přemýšlel, měl divný pocit klesání. Proč se k němu ta zem blíží, to by rád věděl.

"Teď," uslyšela Ulrika mumlat Maxe Schreibera. Pak začal mág pohybovat rukama a recitovat v nějakém jazyce, jemuž nerozuměla. Přímou před jejíma očima začala komplexní struktura světla před mágem na sebe brát tvar. Čaroděj poslal gestem ruky otáčející se světlo k šedému věštci. Když světlo Thanquola zasáhlo, záře kolem skaveního čaroděje zbledla a začal se řídit k zemi.

"Teď je dobrá chvíle k útoku," navrhl jí Max. Nemusel jí to říkat dvakrát.

"Pojďme!" vykřikla a vyběhla z domu. Vrazila zezadu do překvapeného skavena. Ti z Kislevanů, kteří přežili, ji následovali s řevem a touhou bojovat.

Felix překvapeně sledoval, jak záře kolem šedého věštce slábne a jak začal klesat k zemi. Odrázel úder skaveního bojovníka a zaskřípal zuby, když se kryl podruhé. Náraz úderu mu zvedl paži. Rozmáchl se a sekem shora dolů rozpůlil skavenovi lebku. Pak se otočil, aby dalšímu roztřásl hrdlo. Gotrek a Snorri si před ním klestili krvavou stezku ke skavenímu mágovi. Byli rozhodnutí, že tentokrát je nic nezastaví. Shora dál pršely bomby, shazované z nyní již volné vzducholoďi a kroužících gyrokoptér.

Pokaždé, když bomba dopadla na zem, se Felix ošil. Napůl očekával, že jedna z nich skončí blízko něj a roztrhá ho na kusy. Slyšel hlas křičící na ty pitomé trpaslíky, ať přestanou házet bomby a překvapeně zjistil, že je jeho vlastní. Doufal, že si někdo tam nahoře brzy uvědomí, co se děje na zemi, a přestanou s bombardováním. Felix pochyboval, že Gotrekova hrdinská smrt zahrnovala končetiny utrhané při výbuchu, který způsobili jeho kamarádi. Ale Felix viděl, jak se v bitvě přihodily ještě horší a hloupější věci, a teď byl zmatek všude kolem něj.

Felix sekal kolem sebe s novou pádností, a prosekával si cestu skrz skavení vojsko.

To nebylo fér, pomyslel si šedý věstec Thanquol. Zrovna když bylo vítězství na dosah, bylo mu odepřeno kvůli neschopnosti jeho podřízených a horší jakosti chaotitu, který mu poslali ti kreténi ze Skavenmoru. Proč bylo jeho osudem, že mu něco stále kříží plány? Byl dobrým a věrným sluhou věci skavenů. Byl vroucný v modlitbách k Rohaté kryse. Žádal tak málo. V čem byl problém?

Ležel vyčerpaně na zemi, zničený náhlým selháním síly vybuzeného chaotitem a zlomením kouzla. Pomalu, ale jistě mu docházely všechny důsledky. Někde tam byl mág dost silný na to, aby zničil jeho práci, mág, který byl nepochybně odpočatý a s energií nevyčerpanou nesobeckou snahou chránit své nevděčné nohsledy, mág, který mohl plánovat zničení Thanquola, nyní tak zranitelného. Při té myšlence se Thanquolovi napjaly žlázy v touze vypustit pižmo strachu. Tohle rozhodně nebyla odpovídající odměna za jeho dlouhou službu Rohaté kryse a Radě třinácti.

Najednou si uvědomil další, ještě děsivější hrozbu. Z pravé strany slyšel bestiální řev Gotreka Gurnissona, jak si trolobjice razil cestu skaveními oddíly. Ten trpaslík nepochybně neměl ve svém malém mozku nic jiného než neopodstatněnou touhu zabít Thanquola a oloupit svět o jeho génia. A nepochybně při tom bude ten trpaslíkův poskok, Felix Jaeger, aby se pásl na Thanquolově odchodu. Co má dělat?

Jako by neměl už tak dost důvodů zaměřit svou mysl na odchod, uslyšel za sebou Thanquol lidský válečný pokřik. Odkud přišli další vojáci? Dorazily během boje posily lidí? Byla to práce nepřátelského mága? Na tom nezáleželo. S děsivými jatkami, které vyvolaly shazované bomby, krvavým střetnutím s Gotrekem Gurnissonem a útokem velkého vojska zezadu viděl Thanquol jen jednu možnost. Hrdinsky se vyhne zajetí nepřátelskou převahou a vrátí se jindy provést pomstu.

Sesbíral poslední zbytky sil a zamumlal únikové zaklínadlo. Odnese ho jen pár set kroků od bojiště, ale to bude stačit. Odtamtud začne s taktickým ústupem.

"Kam se poděl ten prokletý mág?" uslyšel Felix bručet Gotreka. Felix neznal odpověď. Dostali se na místo, kde by přísahal, že šedý věstec spadl, ale tam nebylo nic kromě slabého pachu síry. Neskutečně rozčilený Gotrek zabil dva skaveny jedním úderem sekery a když se otočil, uviděl obrovskou postavu krysího lidožrouta, blížícího se k nim.

"Můj!" zařval.

"Snorriho!" vykřikl Snorri.

"Dáme si o něj závod," odpověděl Gotrek a vyrazil.

Pokračujte, pomyslel si Felix, když se rozhlédl. Kolem najednou nastal klid. Do nosu mu vnikl podivný pach, který si zvykl spojovat s vyděšenými skaveny. Předpokládal, že jim to nemůže mít za zlé. Jejich vůdce zmizel. Byli trháni na kusy bombami a zároveň na ně zaútočili zezadu. Felix chápal jejich demoralizaci. Pochyboval, že jakákoli lidská armáda by byla méně vyděšená.

Ale to stále ještě neznamenalo, že nebezpečí pominulo. Skaveni je stále početně několikanásobně převyšovali, a kdyby měli čas si to uvědomit, vrátili by se na bojiště a zřejmě by vyhráli. Právě teď byla vhodná chvíle k využití výhody a zvrácení vývoje bitvy.

Rozhlédl se a uviděl krysího lidožrouta zasaženého Gotrekem z jedné strany a Snorrim z druhé vichřicí úderů. Zhroutil se jako padající dub. Pokud jim tenhle pohled nepomůže rozdrtit skavenská vojska, pak už nic. Vydal válečný pokřik a

vyrazil vpřed. Gotrek a Snorri se k němu přidali.

Najednou zepředu uslyšel lidský válečný pokřik. Známy hlas křičel rozkazy a povzbuzoval ostatní. Srdce mu poskočilo. Určitě měl halucinace. Byl jen jediný způsob, jak to zjistit.

Lurk přestal žvýkat tělo jednoho mrtvého skavena. Na chvíli byl nasycený, a tak mohl obrátit pozornost k jiným věcem. Za sebou slyšel jakot vyděšených skavenů, triumfální výkřiky lidí a oba trolobjice, kteří řvali jako berserkové. Mohl říct, že bitva byla prohraná. Bylo to stejně jisté jako bolest v kostech od pádu na zem. Samozřejmě věděl, že nebyt bolestivých zranění, mohl by zasáhnout do bitvy a zvrátit ji. Naneštěstí tomu modřiny a možná vymknutý kotník zabránily.

Ze záře vystřelovaly paprsky zlatého světla skrz skaveny a kosily je. Vypadalo to, že i jejich nepřátelé mají magické zdroje.

Definitivně prohrané, pomyslel si. Určitě je čas odejít. Sebral se, rozhlédl se, aby se ujistil, že si ho nikdo nevšiml, a odplížil se do noci.

Felix se pohyboval masakrem na bojišti, když uviděl známou postavu. Srdce mu poskočilo. Ulrika byla naživu. Nemyslel na nic jiného a vyrazil k ní skrz dav skavenů. Všude kolem něj se krysáci otáčeli a utíkali. Naučili se bát jeho blýskající se čepele a přátelství s oběma trolobjici. Už jen v jeho přítomnosti ztráceli nervy. V mysli mu sídlila malá pochybnost, že krysáci byli poraženi. Běhali všude kolem a hledali cestu ven, jejich formace byly rozbité, disciplína pryč. Ztráta vůdce a překvapivý útok bývalých zajatců stačil na jejich rozprášení. Teď už chtěli jen při útěku zůstat naživu.

"Ulriko!" vykřikl, ale neslyšela ho. V tomtéž okamžiku na ni skočil obrovský skaven s černou srstí. Felix vyděšený představou, že ji ztratí, když ji právě našel, vyrazil, aby zasáhl. Nemusel. Ulrika vykryla krysákův úder a vrazila mu meč do srdce. Skaven bolestně zavrčel a klesl na kolena, pak se natáhl do prachu, uprostřed šířící se kaluže krve.

Ulrika něco zahlédla koutkem oka a otočila se, aby zaútočila. Jeden dlouhý napjatý okamžik stáli s Felixem proti sobě. Nikdo z nich se nepohnul. Nikdo nic neřekl. Pak se oba najednou usmáli a pohnuli se. Felix nebyl schopen se zastavit, a tak nedbal nebezpečí a vzal ji do náruče. Jejich rty se setkaly. Těla se napjala proti sobě.

Obklopeni vyjícím šílenstvím bitvy stáli, jako by byli jedinými dvěma lidmi na světě.

Max Schreiber se rozhlédl. Byl unavený. Způsobila to jak magie, kterou právě vyslal, tak reakce na bití, kterého se mu dostalo minulé noci. Končetiny mu ztěžkly únavou. Ani jako učeň, kdy strávil mnoho dnů službou svému mistrovi, se necítil tak vyčerpaný. Ale vítězství bylo jejich. Skaveni byli poraženi, i když stále měli početní převahu. Pochyboval, že se vrátí. Nebyla to od přírody odvážná stvoření a trvalo jim dlouho, než se vzpamatovala z porážky.

Max se rád považoval za učence, ne bojovníka, ale cítil velké uspokojení nad tím, co zde udělal. Postavil se silám Chaosu a pomohl je zahnat zpět. Jedna jeho část považovala tuto zkušenost za více uspokojivou než sesílání ochranných kouzel na domy a vozy jeho klientů. Začínal chápat zápal bitvy, o kterém vždy četl. Trpce se usmál, když zahlédl Felixe a Ulriku, jak se líbají.

Vypadalo to, že na nezaujatého učence nabral špatný kurz a dostal se do emocionálního zmatku. Cítil, jak ho hryže žárlivost a věděl, že mu všechna magie, kterou ovládá, ji nedokáže vykořenit.

Ulrika ho přitahovala víc než by měla. Posledních pár dní cítil, jak jím zmítá vášeň. Opravdu měl panské sídlo opustit už dávno, ale zůstal, protože se očekával návrat Ducha Grungniho. Když viděl, jak se Ulrika dívá na Felixe, uhodl, že má jen malou šanci, že odpoví na jeho vášeň.

Pokud, jak mu napověděla nečestná myšlenka, se něco nestane Felixi Jaegerovi. Překvapen svou krutostí vyslal za prchajícími skaveny svazek zlatých paprsků.

Zemřeli nanejvyšší uspokojícím způsobem.

Najednou se rozhostilo ticho. Bitva skončila. Mrtví leželi na hromádách kolem domu. Duch Grungniho se vznášel nahoře a mírně narážel do kotvici věže jako kůň přivázaný ke sloupu. Skaveni byli poraženi.

Bylo pozdě. Felix ležel unavený, ale v povznesené náladě. Držel Ulriku za ruku, jako by se bál, že mu zmizí, kdyby ji pustil, ale ona nevypadala, že by se chtěla vymanit z jeho sevření. Všechna neblahá tušení na cestě zpět teď vypadala bezvýznamně a prázdně. Byla stejně ráda jako on, že ho vidí; neuměl vyjádřit, jak je díky tomu šťastný. Místo toho dokázal jen stát a hloupě jí hledět do očí. Slova nepřicházela. Naštěstí se zdálo, že je s tím spokojená.

Přiklopýtal Snorri. "Dobrej boj, todlecto," řekl. Černá krev mu zaschla na obvazech a krvácel z tuctů nových ranek, ale vypadal spokojený se svým osudem.

"Tomu říkáš boj?" řekl Gotrek. "Už jsem zažil větší nebezpečí při střihání vlasů."

"S tvým holičem bych se potkat nechtěl," řekl Felix.

"Felix vtipkuje," řekl Snorri. "Snorri si myslí, že to je sranda."

"Pojďte na pivo," řekl Gotrek. "Nic tak nepovzbudí žízeň jako trocha lehkého cvičení."

"Snorri chce vědro vodky," řekl Snorri. "A Snorri ji bude mít."

Trpaslíci začali šplhat dolů z kotvici věže, kde byl přivázan Duch Grungniho. Brzy začala malá skupina pomáhat

Kislevanům vršit mrtvoly na hromady, aby je mohli spálit.
Felix si myslel, že je čas, aby si šli s Ulrikou odpočinout do svého pokoje. Souhlasila.

"Nikdy jsem si nemyslela, že tě znovu uvidím," řekla Ulrika. Svítání bylo překrásné. Zlaté sluneční paprsky pronikaly dolů a ozařovaly nekonečné moře trávy okolo. Ptáci zpívali. Byl takový klid, že nebýt slabého zápachu spáleného masa, nepovažoval by Felix za možné, že předešlého večera proběhla nějaká bitva.

"Mnohokrát jsem si myslel, že tě už nikdy neuvidím. Mnohokrát," odpověděl.

"Bylo to zlé?"

"Hodně."

"V pustinách?"

"V pustinách a v Karag Dumu. Nevěřila bys mi, kdybych ti řekl, co jsme tam našli."

"Zkus to."

"Dobrá," řekl a pevně ji objal.

"To jsem neměla na mysli," řekla, a pak ji políbil.

"Teď to bude stačit," řekl a stáhl ji do vysoké trávy.

"Ano," odpověděla.

Potom, když leželi nazí na starém vlněném plášti, se opřela o loket a začala ho lechtat na uchu stéblem trávy. "Jaké to bylo v pustinách Chaosu?"

"Opravdu o tom musíme mluvit?"

"Ne, pokud nechceš."

Než odpověděl, chvíli uvažoval. "Je to příšerné místo. Jako sen šílených bohů."

"To není příliš popisné."

"Víc, než by sis myslela. Pořád se to tam mění. Krajina se chvěje a přesouvá..."

"To zní jako fata morgána v poušti."

"Možná. Ale jsou tam věci... Obrovské sochy bohů velké jako kopce, zřícená města, o kterých nikdo nikdy neslyšel, jako by spadla z nebe. Nekonečné hordy nestvůr a muži v černé zbroji, všichni oddaní -"

"Co je? Proč jsi ztichl?"

"Přicházejí sem. Viděli jsme je ze vzducholodi. Spoustu. Víc, než bych dokázal spočítat, a to je stěží předvoj ještě větší hordy."

"Proč ses o tom nezmínil dřív?"

"Protože jsem byl velice šťastný, že jsem tě uviděl a protože jsem si jistý, že to Borek tvému otci už řekl."

Ulrika se posadila a zahleděla se k obzoru. Felixovi neuniklo, že se dívala k severu, k horám, za nimiž ležely pustiny Chaosu. Vycítil změnu v její náladě, zřetelně v ní byl nějaký strach.

"Vojska Chaosu už sem přišla mnohokrát. Žijeme na jejich hranici. Tohle je pomezí. V minulosti jsme s nimi bojovali a zvítězili."

"Ne proti takové síle, jaká přichází. Tohle bude jako velký vpád Chaosu před dvěma staletími, v době Magnuse Pobožného."

Zamračila se. "Jsi si jistý?"

"Viděl jsem to na vlastní oči."

"Proč teď? Proč v naší době?" Zdálo se mu, že v jejím hlase se objevil stín strachu.

"Jsem si jistý, že se Magnus ptal na totéž."

"To není odpověď, Felixi." Nyní tam byla stopa podráždění. Rozčileně svráстила obočí. Vzedmulo se v něm podobné podráždění.

"Nejsem věstec, Ulriko. Jsem jen člověk. Neznám odpověď na tyhle otázky. Jen vím, že to odpovídá tomu, co jsem viděl..."

"Kde jinde?" Slova byla ostrá. Její tón se mu nelíbil.

"V Císařství se množí nejrůznější kulty. Uctívači Chaosu jsou v každém městě. Lesy jsou plné bestii. Počet proměněnců, mutantů, narůstá každý měsíc. Zlí magové prosperují. Někdy si myslím, že vykladači osudu mají pravdu a přichází konec světa."

"To nezní vesele," řekla, natáhla se a horečně mu stiskla ruku.

"Není veselá doba." Natáhl se a pohladil ji po tváři. "Měli bychom se brzy vrátit. Zjistit, co říkají ostatní."

Unaveně se usmála a sklonila se, aby ho políbila na obočí. "Jsem ráda, že jsi tu," řekla najednou.

"Já taky," řekl Felix.

Max Schreiber poslouchal, co říkají trpaslíci, s narůstajícím zděšením. Jejich popis přibližujících se hord Chaosu ho mrazil. Obrazy, které mu vytanuly v mysli, dokonce dokázaly vyhnat žárlivost, kterou dnes ráno ucítil, když uviděl Felixe s Ulrikou společně odjíždět.

Četl popisy takových věcí z dob velké války s Chaosem před dvěma sty lety. Nepochyboval, že tohle jsou vojska podobné velikosti. Už dlouho předpokládal, že se něco takového stane. Studoval cesty Chaosu dost dlouho, takže věděl, že teď je jeho síla na vzestupu. Podíval se trpaslíkům do tváří. Byly jako vytesané z kamene. Strohý způsob,

jakým mluvili o cestě do Karag Dumu a o bitvě s tvorem, kterého tam našli, způsobil, že začal pohlížet na trolobijce s novým respektem.

A navzdory žárlivosti na Felixe Jaegera musel připustit, že ten muž byl stejně statečný, jako měl štěstí. Max si nemyslel, že by sám dokázal čelit věci, kterou popisovali trpaslíci, s podobnou vyrovnaností jako Jaeger. Chápal, proč o něm trpaslíci mluví s úctou. To, s čím bojovali, byl zřejmě jeden z větších démonů Chaosu. Uvažoval, jestli mají trpaslíci tušení, jaké měli štěstí, že takové střetnutí přežili. Ne že by se jim ho ve skutečnosti povedlo zabít, to Max věděl. Takoví tvorové nemohli být zničeni smrtelníky. Vypudili jen jeho fyzickou podobu. Dříve či později se vzpamatuje a vrátí se do této sféry kvůli pomstě. Pokud nenajde Gotreka Gurnissona nebo Felixe Jaegera naživu, vyhledá jejich potomky a dědice. Je to prostě jeho způsob.

Občas si Max Schreiber přál, aby tyhle záležitosti nebyl studoval tak dlouho a usilovně. Často míval ze svých vědomostí noční můry. Ale zvolil si to; po téhle stezce vyrazil už dávno a mnohokrát měl příležitost se vrátit. Rozhodl se, že ne. Od chvíle, kdy jako dítě viděl, jak jeho rodinu vyvraždili proměněnci, nenáviděl Chaos a veškeré jeho dílo. Přisahal, že mu bude čelit, jakkoli bude moci, a to znamenalo, že ho musí studovat. Před lety, když začínal studovat magii, se střetl s těmi, kdo byli podobného názoru. Potřebovali být varováni před tím, co přichází ze severu. Svět potřeboval být varován.

Ivan očividně souhlasil. "Pokud to, co říkáte, je pravda -"

"Pochybuješ o mých slovech?" řekl Gotrek Gurnisson.

"Ne že bych pochyboval, příteli, jen bych tomu raději nevěřil. Příliv Chaosu, který popisuješ, by dokázal smést svět."

"Ano," přikývl Borek, "to by dokázal."

"Kromě trpasličích pevností," řekl Gotrek pevně.

"I ty nakonec padnou," řekl Borek. "Vzpomeň si na Karag Dům."

Gotrek se trpce usmál. "Nevím, jak bych dokázal zapomenout."

"Musím poslat zprávu Ledové královně," řekl Ivan. "Carevna musí být varována. Musí se shromáždit armády Kislevu."

"Jo," řekl Borek. "Ale co vy? Tady nemůžete zůstat. Dům neodolá obrovské síle Chaosu."

"Svolám své jezdce a zamířím do Praag. Tam se shromáždí vojska. Nicméně vás musím požádat o laskavost..."

Max Schreiber se se zájmem naklonil kupředu. "Já také," řekl. Ivan vzhlédl a naznačil, že by měl mluvit první. Bylo to gesto respektu, který Kislevané cítili od chvíle, kdy pro jejich záchranu použil magii.

"Musím žádat o cestu na jih na vaší vzducholodi, pokud je to možné. Jsou tam lidé, které musím informovat o těchto událostech."

"Snad hrabě kurfiřt z Middenheimu?" zeptal se Borek.

"Mezi jinými. Jsem si jistý, že tváří v tvář takové hrozbě ho mohu přesvědčit, aby Kislevu poslal pomoc. Odpoví alespoň rytíři Bílého vlka, pokud nikdo jiný ne."

"Duch Grungniho je už přeplněný," namítl Borek. Max kývl hlavou, aby naznačil, že rozumí.

"To je škoda, starý příteli," řekl Ivan, "protože jsem tě chtěl požádat o totéž. Chci vyslat posla k Ledové královně a jsem si jistý, že vaše loď je rychlejší než nejrychlejší jezdec."

"Jsem si jistý, že bychom mohli najít místo," řekl Borek, "pokud to bude třeba, vždycky najdeme místo."

"Dobře - chtěl bych poslat svou dceru Ulriku se dvěma strážci. Půjdou s ní Oleg a Standa."

Všichni pohlédli na starého bojara. Ze zachmuřeného výrazu jeho tváře bylo jasné, že má ještě důležitější důvod než varování pro Ledovou královnu. Bylo jasné, že si přeje vyslat milovanou dceru pryč zlu z cesty, alespoň nakrátko. Max byl velice vděčný, že se starý muž postaral i o tohle.

"Tak dobře," řekl Borek.

Šedý věstec Thanquol se cítil přišerně. Bolela ho hlava. Měl pocit, že mu tělo ztloukla kyji válečná havěť - samozřejmě ne že by si nějaký skaven dovolil mu něco takového udělat. Nejhorší byl pocit selhání, který ho hryzal ve vnitřnostech. Nebyl si úplně jistý, jak to provedli, ale bylo mu jasné, že ho Gotrek Gurnisson a Felix Jaeger opět nějak dokázali porazit. Zlé síly se občas zdály být bez hranic. A samozřejmě bylo třeba vzít v úvahu neschopnost jeho nohsledů.

Ne že by vládci klanu Tvůrců přijali takové vysvětlení. Byl si jistý, že viděl alespoň jednoho vůdce jejich klanu odběhnout v závěrečné části bitvy. Nepochybně otráví mysl svého stupidního národa lží o Thanquolovi. Bylo pravda, že malá armáda klanu Tvůrců byla ztracena při pokusu dobýt vzducholod, ale Thanquola nebylo možno vinit z mizerné kvality jeho vojsk. A bylo stejně pravda, že selhal při získání vzducholodi, kterou jim slíbil. Ale jen nejzaujatější hulvát by Thanquola obvinil, že neuvážil nevyzpytatelnost trolobijce a jeho poskoků. Samozřejmě předpokládal, že skaveni klanu Tvůrců mají přesně takovéto zaujaté informace, z nichž vyvodí tyhle ubohé závěry. Bylo až příliš možné, že pokud se bude muset vrátit do Pekelné díry, přihodí se mu nehoda. Zlomyslnost jeho nepřátel neznala mezí.

Pohltila ho známá černá deprese, následek příliš velkého množství chaotitu použitého příliš rychle. Nepřátelství Tvůrců bylo jen jedním z problémů, kterým nyní musí čelit. Dalším problémem bylo, jak se vrátit na bezpečné území skavenů přes stovky mil plání. Z vlastní trpké zkušenosti věděl, že jezdci Kislevanů jsou vynikající střelci a že na ukončení kariéry i tak vynikajícího skavena, jako byl on, stačí jeden šíp. Ale hlavně ho znepokojovalo, že jeho zásoby chaotitu jsou vyčerpané a magické síly má na velice nízké úrovni. V mnoha ohledech byla tato situace stejně mizerná jako jiné, kterým čelil dříve při své dlouhé a nezměrně úspěšné kariéře šedého věstce.

Co mohl dělat? Věděl, že tady na pláni museli přežít nějakí skaveni, ale nebyl si jistý, jestli by byl dobrý nápad vyhledat je. Byly to koneckonců oddíly klanu Tvůrců a bylo možné, že jejich popletené mysli budou proti němu zaujaté, když jeho plán selhal. Určitě tu bylo mnoho problémů a i mysl, tak bystrá jako Thanquolova, poklesla, když uvážil všechny problémy, které musí řešit.

Najednou se mu zachvěly vousky podivným pachem. Byl podivně známý, i když poněkud změněný. Slyšel, jak se něco velkého hýbe ve vysoké trávě. Něco, co by mohlo být velké jako krysí lidožrout. Že by Kostilam přežil? Nemělo to pach jako on. Thanquol rychle vyvolal zbytky své moci. Ať je to cokoli, nenajde ho to bezbranného.

Najednou se nad šedým věštcem Thanquolem vztyčil obrovský tvor. Byl velký jako krysí lidožrout. Mělo to rohatou hlavu a dlouhý ostnitý ocas. Na okamžik se Thanquol lekl, že stojí proti samotné Rohaté kryse, která s ním přišla zúčtovat. Cítil, jak se mu sevřely pižmové žlázy, když ta věc otevřela ústa a promluvila.

"Šedý věštče Thanquole, to jsem já, Lurk. Nejpokornější z tvých sluhů."

"Lurku! Co se ti stalo?"

"Je to dlouhý příběh, nejmocnější z pánů. Možná bych ti jej měl vyprávět cestou."

Lurk měl hlubší hlas. I když slova byla uctívá, hladový záblesk v očích se Thanquolovi vůbec nelíbil.

Vůbec.

ČTYŘI

ROZPOUTANÁ BOUŘE

Ze zadní pozorovací paluby Ducha Grungniho Felix sledoval, jak panské sídlo zůstává za ním. Najednou ho zaplavil smutek. Dům Ivana Stragova byl místem, kde byl šťastný, než se vydal do pustin Chaosu, a nyní pochyboval, že ho ještě někdy uvidí.

Kislevamé se už shromažďovali k dlouhé jízdě na jih. Zrovna když probírali plány, dorazil oddíl jezdců; sehnali dohromady koně, kteří utekli při útoku skavenů, takže jich měli dost i pro ty, kdo přežili. Bylo rozhodnuto, že v domě zůstane co nejdéle asi tucet zvědů, kteří řeknou ostatním oddílům, až dorazí, co se stalo. Poté si Ivan a ostatní uvědomili, že když přitáhnou hordy Chaosu, jakákoli skupina na hranici si uvědomí, co se děje, a bude jednat podle toho. Nebyl to bůhvíjaký plán, ale byl nejlepší, jaký se dal za daných okolností vymyslet.

Felix se otočil a pohlédl na Ulriku. Její obličej vyzařoval podivnou směsicí emocí. Nebyla šťastná, že ji odsunou vzducholodí na jih, aby informovala carevnu o jejich situaci, zatímco ostatní musí jet na koních. Chtěla sdílet nebezpečí s bojovníky svého klanu. Felix považoval za možné, že kdyby nebyl ve vzducholodí on, vůbec by nesouhlasila. Cítil, že ji pomohl přesvědčit. Stejně jako Max Schreiber.

Felix se ohlédl na mága. Měl Maxe rád, ale nedávno si všiml podivných pohledů, které na něho ten muž vrhal, když byl s Ulrikou. Bylo možné, že by žárlil? Tomu se dalo lehce uvěřit. Byla velmi krásná a Max byl v domě, zatímco on byl v pustinách Chaosu. Kdo ví, co se mohlo stát? Felix se trpce usmál. Vypadalo to, že sám žárlí víc než jen trochu.

Uklidňoval se myšlenkou, že to nejhorší je za nimi, alespoň prozatím. Podařilo se jim dostat se z pustin živí a přežili léčku skavenů. Teď mířili přímo na jih do hlavního města Kislevu a pak do Karaz-a-Karku, kam Borek chtěl převézt ty, kteří přežili z Karag Dumu, a některé poklady nejvyššího krále trpaslíků. Felix uvažoval, co si o tom Gotrek skutečně myslí.

Pokud Felix věděl, trolobijci byli vyhnáni z velkého podzemního města a nesměli se nikdy vrátit. Felix si nebyl jistý, jestli byl jeho exil dobrovolný, nebo to byl trest za trolobijcovy přečiny. Nikdy nebyla vhodná chvíle se na to zeptat. Gotrek trval na tom, že zůstane v Kislevu a bude pomáhat proti hordám Chaosu. Felix v to doufal. Ivan poukázal, že jako bývalý stavitel bude užitečnější při přípravě obrany proti nájezdům. Odletí vzducholodí s Ulrikou a jejími strážci. Ať už byl důvod jakýkoli, Felix byl rád. Chtěl zůstat s Ulrikou a určitě nechtěl, aby mu trolobijce připomínal jeho slib, že ho bude následovat a zaznamená jeho smrt. Na to bude dost času později, o tom nepochyboval. S onou obrovskou armádou mířící k jihu byl velký boj na obzoru. Gotrek bude mít spoustu příležitosti najít hrdinskou smrt.

Natáhl se a dotkl se Ulričiny ruky. Stiskl jí prsty. Otočila se a unaveně se na něj usmála. Bylo očividné, že je v myšlenkách s těmi drobnými postavičkami, které pomalu mizely v dálce. Otočila se a zahleděla se zpět, jako někdo, kdo se snaží zapamatovat si scénu a lidi, které, jak se bála, už nikdy neuvidí.

V matném severním denním světle si šedý věstec Lurka pozorně prohlížel. Nechtěl to připustit, ale udělal na něj dojem. Jenže ho i děsil. Jeho sluha by se mohl vrhnout na krysího lidožrouta a zvítězit. Byl dvakrát vyšší než Thanquol a asi desetkrát těžší. Jeho drápy vypadaly jako z oceli a masivní zkostnatělý uzel na konci ocasu byl silný jako palice. V tomto okamžiku Thanquol litoval všech urážek, kterými Lurka zahrnul v minulosti. Nebyl si jistý, jestli by ve svém současném stavu vyčerpání dokázal vyvolat dost magické energie k jeho zničení. Za těchto okolností důmysl a diplomacie, dvě Thanquolova největší nadání, vypadaly jako nejvhodnější prostředky.

"Lurku! Jsem rád, že ses vrátil. Dobře-dobře! Společně přineseme zprávy o selhání špatně vymyšleného útoku klanu Tvůrců na lidskou pevnost k Radě třinácti."

Lurk se na něj podíval rudě svítícíma a podivně odstrašujícíma očima. Když otevřel ústa, aby promluvil, odhalil obrovské ostré tesáky. Thanquol bojoval s touhou vypustit pižmo strachu.

"Ano-ano, nejvelkolepější z pánů," zabručel Lurk hlasem mnohem hlubším, než jaký si Thanquol pamatoval. Thanquol téměř vydechl úlevou. Při dlouhém pochodu nocí šel Lurk sebejistě. Alespoň že teď vypadal obrovský, chaotitem proměněný skaven poslušně. To bylo dobře. Byl schopný Thanquola chránit před mnoha nebezpečími cesty. A kdo ví? Bylo jisté, že studium jeho zmutované osoby může odhalit mnohá tajemství, včetně toho, jak vytvořit další. Pitva odhalí mnoho. Ovšem, pomyslel si Thanquol, neklidně se vrtící pod neuhýbavým pohledem, to může počkat, až unikneme okamžitému nebezpečí.

"Tahle otevřená prostranství jsou plná jezdců," řekl Thanquol. "Zrádci od Tvůrců tu určitě budou s vojsky také. Musíme použít inteligenci a důvtip, abychom unikli nepřítelům a splnili své poslání."

"Jak říkáš, nejpřesvědčivější z mocných." Byl v Lurkově hlase náznak ironie? uvažoval Thanquol. Bylo by možné, že si z něj jeho sluha dělá legraci? Zaleskl se mu v očích hlad? Thanquolovi se to vůbec nelíbilo. Ani se mu nelíbil způsob, jakým se Lurk připlížil blíž. Nepříjemně mu to připomnělo způsob, jakým se kočka plíží za kořistí. Lurk se hladově olízl. Thanquol s obrovským úsilím soustředil svou moc. Kolem tlapy se mu objevila mihotavá záře. Lurk se přestal přibližovat a ztuhl na místě. Servilně sklonil hlavu. Thanquol na něj pohlédl a uvažoval, že by nebyl špatný nápad srazit ho na místě a skoncovat s ním. Kdyby měl všechnu magickou energii, udělal by to bez váhání, ale teď si nebyl jistý, jestli to je dobrý nápad. Nechtěl použít ani trochu energie, pokud to nebude nezbytné. Kolem bylo příliš mnoho nebezpečí. Lurk ho ostražitě sledoval. Vypadal, že je připravený skočit při sebemenší provokaci. Thanquol to už viděl na jiných skavenech. Znal to až příliš dobře.

"Nejdřív zamíříme k severu. K horám. Naši nepřátelé to nebudou očekávat. Pak obejdeme pláně po okraji, dokud nedojdeme ke vchodu do Podzemí."

"Dobrý plán, nejlaskavější z dobrodinců."

"Tak pojďme pryč. Rychle-rychle! Půjdu na vůdcovském místě vzadu."

Lurk zřejmě nic nenamítal. Při pohledu na jeho široká záda Thanquol dál uvažoval, jestli to byl dobrý nápad. K horám to pěšky byla dlouhá cesta a ještě další do Země skavenů. Bylo by lepší cestovat s Lurkem, nebo má tu nestvůru zničit zezadu hned teď? Jako by Lurk vycítil jeho myšlenky, ohlédl se chmurně přes rameno. Thanquol ovládl nutkání vypustit pížmo strachu.

Možná bude lepší počkat a uvidíme, pomyslel si.

Max Schreiber šel vzducholodí. Bylo to obtížnější, než si pamatoval z cesty do Kislevu. Každý palec chodby byl zaplněn balíky přesunutými sem z nákladního prostoru, aby se uvolnil prostor pro uprchlíky z Karag Dumu. Členové posádky spali na rohožích v chodbě. Nemohlo být příjemné ležet na nýtované železné podlaze. Na celé vzducholodí bylo velmi málo pohodlí.

Maxovi bylo nepříjemně z toho, že musí být stále napůl sehnutý. Vzducholodí byla postavená pro trpaslíky, což znamenalo, že stropy byly pro něj příliš nízké. Pohyb mu někdy připadal jako nová forma mučení. Samozřejmě to tak vypadalo skoro všude v lodi.

Po bitvě byl celý rozbolavělý a srdce mu ztěžklo žárlivostí kvůli Felixovi a Ulrice. Samozřejmě odmítl, když ho trpaslíci uložili do stejné kajuty s oběma milenci. Ta nabídka od nich byla netaktní, ale nic jiného se od trpaslíků nedalo čekat. Na národ, který se pyšnil tím, že byl civilizovaný, když lidstvo ještě nosilo kožešiny, dokázali být podivuhodně neomalení, když došlo na jemnosti vztahů. Ne jako elfové, pomyslel si Max. Samozřejmě by od něho bylo netaktní na to poukazovat. Většina trpaslíků nesnášela elfy s prudkostí, která Maxovi připadala nepochopitelná.

Nebud' tak odmítavý, řekl si. Podívej se na to z lepší stránky. Pomohl jsi předminulou noc zvítězit nad skaveny a zachránil jsi svou magii pár životů. Dokonce jsi vyhojil Gotrekovi a Snorrimu nejhorší rány. Odvedl jsi dobrou práci. Měl bys být pyšný.

Zastavil se a chvíli se rozhlížel. Uvažoval o nestvůře, kterou prý trpaslíci viděli ve vzducholodí během bitvy.

Nepochyboval, že něco viděli, ale možná to byla iluze nebo nějaký menší démon vyvolaný skavením čarodějem. Ten mág byl určitě dost mocný na to, aby to dokázal. Max uvažoval, že měl velké štěstí, když takové střetnutí přežil. Další věc, za kterou by měl být vděčný.

Bylo to úžasné, pomyslel si. Jako učeň, pyšný a sebejistý, si myslel, že jakmile se stane mágem, nic ho nemůže ohrozit. Nyní měl dojem, že většina práce v prastarém umění se skládala ze zjištění, že svět je plný bytostí mocnějších než on. Další iluze se roztříštily. Kolik jich bylo teď? Tak se na to podívejme: jedna planá fantazie mladíka, že jednoho dne se naučí kouzlo, které stvoří ženu, jež by ho milovala. Nyní už taková kouzla opravdu znal, stejně jako půl tuctu jiných, umožňujících vynutit si poslušnost od všech, kromě lidí s nejsilnější vůlí. Samozřejmě nyní byl spoután nejposvátnějšími přísahami a ty mu zakazovaly používat tato kouzla, pokud nebude bránit Císařství. S mocí přicházela i zodpovědnost.

Svět byl komplikovanější, než kdy věřil jako kluk. Věděl, že by uváděl svou nesmrtelnou duši v nebezpečí, kdyby taková kouzla teď použil. Cesta k ztracení nebyla dlážděna dobrými úmysly, ale touhami uspokojenými zlovolnými prostředky.

Ale občas ho napadalo, že ztracení by nebyla příliš vysoká cena za lásku ženy, jako je Ulrika. Rychle tyto myšlenky zaplašil. Osidla Chaosu byla jemná, pomyslel si, a velice, velice čtená. Byl jedním z těch, kdo by to měli vědět. Podívej se na to z lepší stránky, řekl si, a přestaň s takovými temnými myšlenkami.

Navzdory veškerému svému výcviku to nedokázal.

Ulrika uvažovala, co se děje. Najednou se zdálo, že se její život úplně změnil. Vrátila se z Middenheimu ani ne před týdnem a teď opouštěla domov, možná navždy. Nepřipadalo jí možné, že se vše mohlo změnit tak rychle.

Před několika dny si horečně přála, aby se Felix vrátil, a děsila se toho. Nyní se to stalo a zkomplikovalo jí to život víc, než by považovala za možné. Samozřejmě byla ráda, že ho vidí, velice ráda. Věděla, že jediným důvodem, proč se nechala přesvědčit, aby vstoupila do vzducholodí a varovala Ledovou královnu, je to, že on je na palubě. Nedokázala unést pomyšlení, že by se od něj měla odloučit tak brzy poté, co se znovu setkali.

Ale zároveň se kvůli tomu cítila provinile a vztekla. Byla bojovnicí a bojovnici neodsunou své povinnosti proto, že

jsou beznadějně zamilovaní. Kéž by zůstala s otcem. To by bylo správné a věděla to. Její místo bylo po jeho boku. Tyhle emoce byly rozčilující. Věděla, že je pak odtaziť a někdy nepříjemná. A byly tu i jiné komplikace. Viděla, jak se na ni Max Schreiber dívá. Muži se na ni tak dívali už dřív. Nepovažovala to za nepříjemné, ale věděla, že i když má Maxe ráda, nepřeje si být víc než jeho přítelkyní. Doufala, že by to mohl pochopit. Pokud ne, pak by to mohlo začít být mrzuté. Věděla, že někteří muži tak reagují, když jsou odmítnuti. Aby to bylo ještě horší, Max byl čaroděj. Kdo ví, čeho je schopen? Ale to byly starosti zítřka. Odsunula tu myšlenku stranou, jako jednu z těch věcí, které možná nikdy nenastanou, a proto nemá smysl se jimi zabývat předčasně.

Starostí dneška byl muž stojící vedle ní, který ji držel za ruku. Nyní, když byl Felix zpátky, vrátil se jí všechny problémy a začaly ji strašit. Byl to tulák bez kousku země a šli na dvůr carevny. Poutala ho přísaha ke Gotrekovi, že půjde s ním a napíše o jeho smrti. A od doby, kdy se vrátil z pustin, byl jiný. Tišší a zachmuřenější. Možná pustiny dokázaly člověka změnit i jemněji, než byla mutace.

A co o něm opravdu věděla? Řekla si, že tyhle věci její city nezmění, ale v hloubi srdce věděla, že ano.

Sledovala, jak se v dále sbírají bouřkové mraky. Z téhle vzdálenosti vypadaly jinak, ale neméně hroživě. Od severu přichází bouře, pomyslela si, z pustin Chaosu. Ta myšlenka jí naplnila srdce strachem.

Snorri hleděl k severu na kupící se mraky. Říkal si, že přichází velká bouře. Něco bylo s velikostí a temnotou mraků a vzdáleným slabým blikáním blesků. Ano. Přichází velká bouře. Ne že by na tom Snorrimu záleželo. Právě teď byl Snorri opilý. Vypil víc než vědro bramborové vodky a cítil se trochu hůř. To bylo v těchto dnech obvyklé. Snorri si uvědomoval, že pije příliš mnoho. Ale na druhé straně si říkal, že to reálně ani není možné.

Snorri pil, aby zapomněl. Snorri v tom byl tak dobrý, že zapomněl, že pije proto, aby zapomněl. Buď to, nebo kvůli těm ranám do hlavy, které jako trolbijece dostal. Právě teď by měl pít víc. Pomohlo by mu to zůstat ve stavu zapomnění.

Věděl, že ať se snaží zapomenout cokoli, je to špatné. Věděl, že udělal něco, za co musí pykat, způsobil tak velkou hanbu nebo zármutek, že aby to vymazal, může jen hledat hrdinskou smrt a tak získat zpět dobré jméno pro sebe a svůj klan. Rád by věděl, co to bylo.

V mysli se mu krátce vynořily neurčité obrazy. Žena, děti, malé, všichni mrtví. Zabil je? To si nemyslel. Byl zodpovědný za jejich smrt? Bodnutí bolesti v hrudníku mu řeklo, že ano, Snorri zřejmě byl zodpovědný. Byl i tehdy opilý? Ano, byl. Znovu se napil z vědra a nabídl Gotrekovi. Gotrek zavrtěl hlavou. Promnul si oční důlek kotníky veliké pěsti a dál pozoroval mraky.

Bouře se určitě přibližovala. Přicházela od severu a pronásledovala vzducholoď, Snorri to cítil v kostech. Napadlo ho, že by mohla být vyslána čaroději Chaosu jako pomsta za to, co udělali v Karag Dumu. Sdílel ten nápad Gotrekovi, ale Gotrek jen zabručel.

Snorri se neurazil. Gotrek Gurnisson byl zachmuřený i podle měřítek trolbijeců. Snorri věděl, že pro to má důvod. Kdysi věděl, proč si Gotrek oholil hlavu. Tím si byl jistý. Ale příliš mnoho vodky nebo příliš mnoho úderů do Snorriho hlavy mu tu znalost vytlouklo ven. Možná to bylo dobře, pomyslel si.

Snorriho bolely kosti. Bylo udivující, jak dobře se při tom všem uzdravoval. Kouzlo toho lidského čaroděje bylo mocné. Ale nedokázalo ho zbavit vší bolesti. Snorri podstoupil v minulých týdnech mnoho trestů, byl ve spoustě bojů.

Ale to bylo v pořádku. Měl rád boj. Bojové šilenství mu pomáhalo zapomenout ještě lépe než vodka nebo dobré trpasličí pivo. V boji mohl zapomenout, kým je a kým mohl být. Věděl, že to je něco, co sdílí s Gotrekem. Znovu si lokl a pozoroval, jak se k nim blíží stěna temnoty. Předpokládal, že to je nejhorší bouře, jakou kdy viděl. Ještě horší než ta, do které se vzducholoď dostala v pustinách. Snorriho mysl zaplnila vize Ducha Grungniho, jak je sražen bouří k zemi, kde leží rozbitý a hoří. Uvědomil si, že mu na tom nezáleží. Už mu na ničem nezáleželo. Nyní byl chodící mrtvolou. Život v něm už dávno vyhořel. V tomto okamžiku nezáleželo na tom, jestli jeho smrt bude hrdinská, jen když to bude smrt. Když na to myslel, část Snorriho se vzbouřila. Vypadalo to jako zrada sebe sama a svých mrtvých. Ale jedna jeho část to tak stále cítila. Uvažoval, jestli Gotrek někdy cítil něco podobného.

Snorri věděl, že je to jedna z těch věcí, na které se nikdy nezeptá. Nabídl opět Gotrekovi vědro. Tentokrát si je druhý trolbijece vzal.

Přichází ošklivá bouře, pomyslel si Snorri. Nejhorší, jakou kdy Snorri viděl.

* * *

Zvedající se vítr čechral Lurkovi srst. V žaludku mu kručelo, jako když bručí krysi lidožrout. Měl pocit, jako by měl v břiše hnízdo zakrslíků a ti se snažili prokousat ven ze žaludku. Ani si nevzpomínal, že by někdy byl takhle hladový. Nad hlavou jim vřely mraky. Temnotu protrhávaly obrovské blesky, které dodaly scéně téměř pekelnou záři. Děšť mu stékal po obličejí a skoro ho oslepoval. Pach šedého věštce Thanquola se mu ztratil, a tak uvažoval, jestli je mág dosud v temnotě za ním.

Vysoká tráva se vlnila a vzdouvala jako vody velkého oceánu. Stébla ho šlehala jako měkké bezmocné meče. Nelíbilo se mu to. Vůbec se mu to nelíbilo. Chtěl být kdekoli, jen ne tady. Chtěl být v nějakém bezpečném doupěti z pevného kamene, a ne pod touto vířící, stále se měnící oblohou.

Mrčky proklel Thanquola. Šedý věstec byl, jako vždycky, zdrojem veškeré mizérie v Lurkově životě. Kéž by byl využil možnost skočit na něj, když měl šanci. Byl si jistý, že Thanquolova magie nemohla být tak mocná. Šedý věstec vypadal vyčerpaně, jako by z něj úsilí z předchozího večera vysálo všechnu sílu. Věděl, že ve své nové, změněné formě je více než schopen přemoci svého bývalého pána. Nic by nechtěl víc, než ponořit čenich do břicha šedého věštce a sežrat jeho vnitřnosti, zejména pokud by přitom byl Thanquol naživu.

Ale zatím to neudělal, navzdory šířavému hladu. Musel čelit této skutečnosti. Nebyl si úplně jistý proč. Částečně to bylo ze zvyku, částečně z ospravedlnitelné skavení opatrnosti tváří v tvář Thanquolově magii a částečně to byla přirozená mazanost skavenů. Věděl, že když počká, časem se naskytne vhodná příležitost, kdy si vynutí pomstu s mnohem menším rizikem pro jeho vzácnou kůži.

Koneckonců, u skavena mazaného jako Thanquol jste si nikdy nemohli být jistí, jestli je opravdu slabý, nebo to předstírá. Bylo lepší být v bezpečí než litovat.

Nebo si to alespoň myslel. Ale teď se rozpoutala ta strašná bouře a měl pocit, že chce odfouknout celý svět. Co hůř, cítil v ní podivný pach, slabý mefitický zápach chaotitu. Tahle bouře přicházela přímo z pustin. Což nade vši pochybnost vysvětlovalo mnohobarevné blesky. Otočil se, aby se Thanquola zeptal, co budou dělat.

Šedý věstec jen stál s vytřeštěnými očima a otevřenou tlamou a funěl v bouři jako skavení otrok hltající houbové víno. Jako by ta bouře byla vytvořena pro něj. Lurk se otrásl strachy. Možná by mohl tu pomstu ještě na chvíli odložit.

Koneckonců, už čekal dost dlouho. Jaký rozdíl bude znamenat několik minut, hodin nebo dní či snad týdnů?

Kdyby jen nebyl tak zatraceně hladový. Pohlédl na Thanquola a zvážil každou unci jeho těla. Thanquol ten pohled viděl a kolem drápů se mu objevila slabá světélkující aura moci. Teď není ta pravá chvíle na odplatu, pomyslel si Lurk. Ale brzy, velmi brzy bude.

Felix ucítil, jak se vzducholod' zachvěla.

"Co to bylo?" zeptala se Ulrika. Nevypadala vyděšeně. To nevypadala nikdy, ale cítila, jak se jí chvěje tělo tam, kde se opírala o něj.

"Víte," řekl. Duch Grungniho se najednou zazmíval jako loď na rozbouřeném moři. Těsně se k němu přivinula. Felix cítil srdce až v krku. To nebyl příjemný pocit, ale už jej zažil v pustinách Chaosu. Když o tom tak přemýšlel, ona také. Při jejích prvním letu mezi Middenheimem a Kislevem byla bouře. Natáhl ruku, aby jí prohrábl vlasy a dotkl se jejího nahého a teplého těla.

"Není se čeho obávat. V pustinách Chaosu jsem už zažil horší."

V chodbách a přepážkách se rozezněl skřípavý zvuk. Celá vzducholod' vibrovala. "To je jen kov lodi. Je v něm napětí," řekl, když se snažil vzpomenout si na uklidňující věty, které ho Malakai naučil. Byl překvapený, jak lhostejně ta zněla. Kéž by ten klid i cítil. Vzducholod' se otrásla, jako by byla živá. Dva milenci drželi jeden druhého ve ztemnělé kajutě. Oba čekali, že propukne katastrofa.

* * *

Max Schreiber si razil cestu na ovládací palubu. Nevypadalo to dobře. Přes obrovské černé mraky před sebou neviděl nic kromě občasného zajiskření blesku. Celá vzducholod' se chvěla. Motory vyly jako zatracené duše, když se snažily prodat s Duchem Grungniho skrz mohutné vzdušné proudy.

Ještě že byl u řízení Malakai Makaïsson. Ze všech možných pilotů na vzducholodi mu Max věřil nejvíce.

"Ale, není to tak zlý, jak to vypadá," řekl Malakai. Jeho silný hrdelní přízvuk a podivný dialekt Maxe mátl. Porozumět Makaïssonovi nebylo jednoduché.

"Jsem rád, že si tak věříte, Herr Makaïsson," řekl Max. Rozhlédl se kolem. Na tvářích všech přítomných na ovládací palubě se zračily obavy. Očividně trolobijcovu jistotu nesdíleli. Makaïsson si pohrával s klapkami na uši své podivné kožené letecké helmy, která byla nahoře rozříznutá, aby skrz ni byl vidět hřeben trolobijce. Nasadil si ochranné brýle, které měl na čele, pak pohlédl na Maxe a usmál se. Nebyl to uklidňující úsměv. Makaïsson nevypadal přičetný ani v těch nejlepších okamžicích, a teď se určitě zdál být šílený.

"Není se čeho bát! Stočil jsem loď mimo směr větru. Prostě tý bouři ulítáme a počkáme, dokavad se nevyzuří. Nic to není."

Makaïssonova slova opravdu zněla podezřele rozumně, když se jim pozorně naslouchalo. Max si představil vzducholod' poháněnou větrem jako plachetnice. Bouře by způsobila, že se rozlétne rychleji. Dokud jim plynový vak vydrží neroztržený, měli by být v bezpečí. Trochu ho to uklidnilo, když vtom Duch Grungniho poskočil vzhůru jako kůň skákající přes plot. Max se musel chytit okraje jednoho z velitelských křesel, aby zůstal stát.

"To je jenom turbulence, človíčku. Nepodělej si kaťata!"

"Zdá se mi to, nebo se bouře utiší?" zeptala se Ulrika. Felix už o tom také chvíli přemýšlel. Už přešly hodiny od chvíle, kdy je uchvátila bouře, a patřily mezi nejděšší hodiny ve Felixově životě. Duch Grungniho se nikdy nezdál být tak málo bezpečný. Pořád měl pocit, že se ta věc rozpadne a všichni se zřítí vstříc smrti. Přítomnost Ulriky to celé ještě zhoršovala. Vyhledka na vlastní smrt nebyla z těch, které by měl rád, ale pomyslení, že dívka, již drží v náručí, umírá zároveň s ním a on s tím nemůže nic dělat, bylo prostě strašné.

"Myslím, že ano," řekl nakonec. Byl si celkem jistý, že mluví pravdu. Zdálo se, že vzducholod' trochu zpomalila. Děšť už do oken nebušil tak silně. Blesky byly méně časté. Možná už to nejhorší bylo za nimi.

Ulrika si mu opřela hlavu o rameno. Pevně ji držel a pomodlil se k Sigmarovi, aby byli ušetřeni.

Max Schreiber se podíval na měřidlo rychlosti na ovládacím pultu. Duch Grungniho rozhodně zpomaloval - což bylo podle Makaïssona znamení, že vítr, který se jim opírá do zad, už není tak silný. Max si nebyl úplně jistý, co tím trpaslík

mínil, ale myslel si, že obecně to pochopil. Byl velice rád, že ho bohové tentokrát ušetřili.

"Sem to říkal, ne?" zašklebil se Makaïsson. "Ale poslouchal jsi mě? Ne! Přeci sem říkal, že tadle loď vydrží i horší kousky než todle, ale tys to věděl líp, co? No, tak kdopak měl pravdu, se teď ptám, co?"

"Vy, Herr Makaïsson, nepochybně," řekl Max a byl vděčný, že to tak bylo. Byl dokonce vděčný, že trolobijce přesně věděl, co dělat, aby zachránil svou loď. Možná jeho reputace ohledně způsobování katastrof nebyla plně zasloužená. Z temné bouře před nimi se vynořilo něco obrovského.

"Co to je?" zeptal se Max.

"Náká zatracená hora, troubo. Nežvaň a pomoz mi votočit to zatracené kolo."

Max zoufale přidal svou váhu k Makaïssonově, když se snažili změnit kurz. Pomalu, příliš pomalu se Duch Grungniho začal otáčet.

* * *

Snorri se probudil. Bolela ho hlava a musel připustit, že má strašnou kocovinu. Zdálo se mu, že se mu pod nohama zmítá podlaha, a to se mu stávalo, jen když byl opilý nad obvyklou míru. Pak mu došlo, že to možná není kocovina. Koneckonců, byl ve vzducholodi. Možná se zmítá celá? A co ten skřípavý zvuk? Znělo to, jako by celá gondola drhla o skálu. Přistáli? Pokud ano, proč tak odporne narazili? A proč všechny hlasy v dálce křičí? Podíval se na Gotreka. Druhý trolobijce zachmuřeně zíral do tmy.

"Věděl jsem, že ten idiot Makaïsson nás všechny zabije," prohlásil Gotrek.

Skrz rychle se trhající mraky Snorri viděl všude kolem vrcholky hor. Skřípání pokračovalo. Věděl, že drhnou o skálu. Za těchto okolností mohl dělat jen jedno. Znovu si lokl vodky a čekal, až přijde konec.

Max Schreiber cítil, jak celá gondola dře o úbočí hory. Horečně se modlil, aby zůstala nedotčená. Alespoň že plynový vak byl dosud v pořádku. Ještě pár okamžiků a vše bude jasné. Kéž by vzducholoď ještě chvilku vydržela pohromadě. Pomodlil se ke všem bohům, aby jim pomohli.

PĚT

STŘETNUTÍ VE VZDUCHU

Skřípání trupu najednou utichlo. Max ucítil chvilkovou úlevu. Vzducholoď byla opět ve vzduchu. Odlepili se od úbočí hory. Makaïsson křičel do mluvící roury: "Chci hlášení z lodi. Jaký sou škody? Kdo je zraněný? Náký díry v gondole nebo v plynovém vaku? Tak sakra, vozvzte se mi, pitomci!"

Zatáhl za ovládací páky a zvuk motorů umlkl. Vzducholoď se dosud pohybovala, hnána větrem, ale rychlost klesala až na nulu. Zdálo se, že bouře už se přehnala. Max pohlédl na vynálezce. "V čem je problém?"

"Čím začít, v tom je problém! Vypadá to, že se ty pitomý motory porouchaly, jak sme s nima dřeli vo bok hory. Jasně, je to jenom teorie, ale kliděčko se to mohlo stát. A navíc nemám ani páru, kde zrovna sme."

"Jsme zřejmě v Horách na konci světa," řekl Max. "To je jediné horské pásmo na stovky mil od nás a hnalo nás to k jihu. Pustiny Chaosu pod námi nevidím."

"Dejte tomu chlapovi metál!" zaječel Malakai. "To já vim taky, že sme v Horách na konci světa. Sem trpaslík, ne? Poznám horský pásmo, když do něho narazím. Jenomže nemám páru, kde přesně sme."

Max se podíval na Malakaie. Trpaslík byl našťvaný. Malakai Makaïsson byl neklidnější trolobijce, jakého Max kdy potkal, a takový vztek u něj nebyl obvyklý. Max se začínal bát, že mají větší potíže, než si dokázal představit.

"Nechápu, proč je to takový problém."

"Tak já ti to teda vobjasním. Pokud se něco porouchalo, nevypadá to s náma ani trochu růžově. Vopravit to, když kolem není živáčka a my nemáme správný náhradní díly, nebude žádnéj med. Takže by nebylo špatný, dybychom byli vo kousek blíž k domovu. Už chápeš, v čem je problém?"

Maxovi najednou došlo, proč je Makaïsson tak našťvaný. Byl pološílený z představy, že by musel svou milovanou vzducholoď zanechat jejímu osudu. Max to chápal. Sám tím nebyl příliš uchvácený. Hory na konci světa byly obrovské a plné orků a jiných nestvůr, stejně jako bezpočtu divokých bestii.

"Myslím, že bychom mohli mít ještě jeden problém," řekl jeden z mechaniků a poklepal Makaïssonovi na rameno.

"Skvělý!" zavrčel vynálezce. "A co jako?"

"Tohle!" ukázal trpaslík.

Max se podíval směrem, kterým ukazoval trpaslíkův prst. Vytřeštil oči a čelist mu poklesla. Srdce mu znělo v uších jako zvon. "Bohové nás chraňte," vydechl.

"Nemyslím, že by na to stačili," řekl Makaïsson. "Ne před tímhle!"

"No, jsme dosud naživu," poznamenal Felix, zvedl se do podřepu a lezl po kolenou.

"To jsem ráda," řekla Ulrika. Felix se usmál a najednou vypadal o několik let mladší.

"Já také." Natáhl si boty a košili a připnul si meč. "Půjdu se podívat, co se děje."

V uších mu najednou hlasitě zazněl dusot vysokých bot na kovové podlaže chodby.

"Človíčku, nezapomeň si meč!" uslyšel Gotreka a těžká pěst udeřila do dveří.
"Snorri si myslí, že je to dobřej nápad," přidal se hlas Snorriho.
"U Sigmara, co se děje?" zeptal se Felix.
"To uvidíš za chvíli sám."

Max Schreiber se s úžasem díval z okna na řídicí palubě. Ještě úplně nevěřil tomu, co vidí, ale nedokázal od toho odtrhnout zrak, i když ho to naplnilo hrůzou.

Byl to drak, a ne jenom nějaký drak, ale určitě největší, o jakém kdy slyšel. Ne že by na draky byl odborník. Tenhle byl první, a jak upřímně doufal, i poslední, kterého kdy potkal.

Když ho uviděl v dálce, nejdříve si myslel, že je to hodně velký pták. Ale na ptáka letěl nějak divně, a když se přiblížil, začal si uvědomovat jeho velikost ve srovnání s okolím. Bylo to příliš velké na jakéhokoliv ptáka, včetně elfských válečných orlů, kteří byli dost velcí, aby unesli na zádech plně vzrostlého válečníka. Když se to blížilo, viděl, že na ptáka to má i špatný tvar. Bylo to příliš dlouhé a křídla vypadala spíš jako netopýří než ptačí.

Když se to ještě víc přiblížilo, rozeznal dlouhé ještěří tělo, obrovský hadí ocas a ohebný krk s masivní hlavou. Viděl barvy, jaké neměl žádný pták, snad kromě ptáků v pustinách Chaosu. Zbarvení šupinaté kůže bylo červené, ale odrážející se záblesky hrály všemi barvami duhy. Obrovskou hlavu chránil silný kostěný štít. Po dlouhých zádech se táhla dvojité řada hrotů ostrých jako břitva.

Na řídicí palubě propukl zmatek. Makaïsson křičel rozkazy do mluvící roury a přitom posouval ovládací páky na maximální výkon. Motory řvaly jako démoni, jak vzducholod' nabírala rychlost.

"Střelci na své místa!" řval Makaïsson. "Chci mít venku všechny gyrokopty, hned!"

Max uvažoval, k čemu budou. Měl pocit, že je ztuhlý strachy, jak se drak bez námahy přibližoval. Nikdy neviděl nic živého této velikosti. Od nosu k ocasu musel být stejně dlouhý jako plynový vak vzducholodi. Vypadal, že by v každé tlapě dokázal zvednout býka. Tohle by zmrazilo srdce i trolobijci.

Všude kolem slyšel zvuk běžících nohou, jak trpaslíci pospíchali splnit Makaïssonovy rozkazy. Vzducholod' zněla panickými výkřiky a zapřísaháním, jak si trpaslíci začínali uvědomovat, proti čemu stojí. Přežili Karag Dum a byli na hrůzu dávno zvyklí. Byl to důkaz toho, jak je drak strašný, když dokázal zasít strach i do jejich srdcí.

* * *

Varek vylezl do kokpitu gyrokopty. Drak, pomyslel si, vzrušený stejně jako vyděšený. Viděl draka, legendární nestvůru. Jednu z nejstarších bestií. Byl to další div, který zažil na této cestě, další věc, kterou chtěl zaznamenat do své knihy. Pokud ovšem přežiju, napadlo ho, když motory zařvaly a gyrokopty byla připravena vzlétnout.

Max měl pocit, že na svém místě zapustil kořeny. Kdyby mu někdo řekl, že v tuto chvíli musí seslat kouzlo, nebo zemřít, věděl, že by byl mrtvý. Mysl měl prázdnou. Nedokázal by přivolat magii, ani kdyby na tom záležel jeho život. Drak otevřel tlamu a zařval. Ten zvuk zněl v horách jako rachot hromu. Kolem zubů velkých jako meče mu vyskočily malé plamínky. Jak se přibližoval, uvědomil si Max něco strašného. To, co považoval za drahokamy vsazené do kůže, byly ve skutečnosti odštěpky chaotitu třpytící se na slunci. Otřásl se, když si uvědomil, co s drakem musí dělat blízkost té hrozné substance. Přejmenším musela způsobit mutace a šílenství. Možná to vysvětlovalo velikost nestvůry a její podivný vzhled.

Na tuto vzdálenost viděl dlouhé úponky masa obklopující tlamu a stopkám podobné ostny vystupující z kůže nad očima. Tu a tam byla kůže posetá velkými puchýři. Tohoto tvora se očividně dotkl Chaos. Bylo možné, že jej sem přinesla bouře, vanoucí od pustin, silou démonických víchřů? Nevěděl. Olízl si suché rty. Nechtěl to zjišťovat. Drak už byl téměř vedle nich, letěl souběžně se vzducholodí, jako velryba doprovázející nákladní loď. Ještě nezaútočil, ale Max nepochyboval, že má nepřátelské úmysly. Pohrával si s nimi jako kočka s myší.

Takhle zblízka viděl Max detaily jeho obrovské hlavy. Dračí oči zářily žlutě, panenky byly jako rudá sluníčka. V jejich hloubce se třpytila zlá inteligence. Z drakových nozder a tlamy, odkud občas vyskakovaly malé plamínky, vyrazil oblak jedovatě vypadajícího plynu.

Bohové, ta věc byla dost velká, aby naráz dokázala spolknout koně. Tyhle drápy by dokázaly rozpárat plynový vak, jako člověk může roztrhnout kus pergamenu. Pokaždé, když vydechl, se mohl plynový vak vznítit a kdo ví, co by se stalo pak. Max se otřásl, když uvážil, že motory Ducha Grungního jsou poháněny černou hmotou. Byla to nejhořlavější látka, jakou alchymie znala. Mohlo se pokazit příliš mnoho věcí.

Slyšel řvát další motory, když z hangárové paluby vzducholodi začaly padat gyrokopty. Po bitvě u panského sídla zbyly jen tři. Pokud tomu Max rozuměl, způsobí drakovi tolik potíží jako komár vlkovi. Neviděl žádný způsob, jak by mohli toto střetnutí přežít.

Jak se díval, první gyrokopty mu vletěla do zorného pole a zamířila přímo na draka. Řev tisíců mušket střílejících najednou mu řekl, že varhany ve střelecké věži nahoře a na spodku gondoly začaly pálit. Řada výbuchů v drakově kůži naznačila, kde střely zasáhly.

Drak řval vzteky. Dlouhý hadovitý krk se stočil, aby otevřená tlamu mířila v jedné linii se vzducholodí. Max bojoval s touhou zaječet, když k nim vydechl oblak plamenů a chaotitového plynu.

Vítr šlehal Vareka do obličej. Byl plný vzrušení a nadšení z rychlosti. Divoce zavýskl, když gyrokoptéra opsala oblouk a zamířila k drakovi. Měl pocit, jako by jej do sedačky vtlačila obří pěst. Nikdy se necítil tolik naživu. Myslel si, že nyní chápe tajemství trolobijců, proč stále vyhledávají smrt. Tohle byl život na hraně a bylo to skvělé. Před ním se objevila nestvůra a vypadala ještě větší. Varekovy vnitřnosti sevřel strach, když jej zachytil planoucí pohled. Potlačil ho a připravil se k útoku.

Felix uslyšel nad sebou zvuk střeleckých věží. Co to bylo? Co by na ně mohlo útočit tak vysoko nad zemí? Muselo to být něco létajícího a něco, co se mohlo pohybovat tak rychle, aby je to předhonilo. Každou chvíli čekal, že střelba přestane. Jednou viděl ukázkou střelících varhan v císařské armádě během přehlídky o Císařském dni v Altdorfu. Ta věc roztrhala na kusy malé dřevěné opevnění. Nic nemohlo odolat soustředěné palbě půl tuctu z nich, nebo snad ano? Gotrek a Snorri už šplhali po žebříku a skrz průlez gondoly. Felix se vytáhl nahoru rychleji než trpaslík. Na okamžik zahlédl, na co se střílí. Měl prchavý dojem dlouhého plazího těla, velkého jako vzducholod', okřídleného jako netopýr, a pak mu do výhledu vlétl štiplavý kouř z varhan a neviděl nic. U všech bohů, mohl to být drak? uvažoval. Opravdu viděl to, co si myslí, že viděl? Upřímně doufal, že ne.

Snorri a Gotrek dál lezli po žebříku. Byl vyrobený z ohebných kovových lan a byl natažený skrz plynový vak až na vršek vzducholodi. Byl vymyšlen tak, aby umožňoval přístup do střeleckých věží a aby posádka mohla opravovat plynový vak.

Bylo tu chladno a bodání větru vhnělo Felixovi slzy do očí, takže zalezl do plynového vaku. Nyní viděl všude kolem stovky menších plynových balonů. Věděl, že je Makaisson navrhl tak, že i kdyby byl roztržen vnější obal vaku, neunikne všechen plyn najednou. Podle trpaslíka by musela být víc než polovina těchto balonů zničená, aby Duch Grungniho začal ztrácet výšku.

Najednou ucítil, že se teplota dramaticky zvýšila. Začal si uvědomovat, že kolem něj probleskují plameny, a ucítil strašný smrad, což mu připomnělo stoky a chaotit. Co se dělo?

"Dračí dech!" uslyšel řvát Gotreka.

Umřu, pomyslel si Felix.

Max téměř zaječel, když oblak hořících plynů obklopil vzducholod'. Představil si hořící plynový vak a celé plavidlo roztržené na kusy apokalyptickým výbuchem horka a plamenů. Na krátkou chvíli věděl, že je mrtvý. Zavřel oči, zděšeně se nadechl a čekal na nevyhnutelnou agónii, která mu sdělí, že jeho život končí. Přešel jeden úder srdce, pak další, a pořád byl naživu. Cítil, jak se vzducholod' zmítá, a věděl, že to je falešná úleva. Natáhl ruku, aby se instinktivně uklidnil, šokován zjištěním, že je dosud naživu.

Otevřel oči, rozhlédl se a uviděl Makaissona dosud divoce tahat za řízení. Vzducholod' mířila vzhůru a prudce stoupala. Rozhlédl se a uviděl draka pod nimi, jak roztahuje křídla a začíná stoupat vzhůru v dlouhé lenivé spirále. Kolem něj poletovaly tři gyrokoptéry jako moskyti.

"Ještě žijeme," žasl Max.

"Volízl nás!" řekl Makaisson. "Můžu si stoupnout za tebe, velkej člověče?"

"Jak je to možné? Proč nejsme spálení na uhel? Proč plynový vak nezačal hořet?"

"K zahřátí kovu je třeba víc času než takový malý vošlehnutí. Věděl bys to, dybys pracoval se železem. Proto se gondola neroztavila. S plynovým vakem sme měli větší kliku. Když mi bouchla poslední vzducholod', vymyslel sem plynovej vak rozdělený na komůrky s nehořlavou alchymistickou směsí. Bylo to dobrý, co říkáš?"

"Makaisson, ať si ostatní říkají, co chtějí, podle mě jsi génus."

"Dík, ehm, dík," zapýřil se Makaisson. Trochu upravil ovládání. "Mimochodem, co přesně vo mně říkaj vostatní? Ne, že by mi na tom záleželo, dyť víš."

Felix se vynořil na vršku vzducholodi. Kovová páteř se táhla po horní části plynového vaku. Z ní visely přes samotný vak sítě, aby po něm mohli lézt odvážlivci a šíleni. Podél páteře byly střelecké věže a ochoz se zábradlím postaveným na výšku trpaslíka. Felix se ho chytil a vyšvihl se ven. Vítr ho zatahal za vlasy a vehnal mu slzy do očí. Řval mu v uších, pokud se zrovna neztratil v rachotu varhan. Viděl, jak Gotrek a Snorri křičí a mávají pěstmi na draka, ale neslyšel ani slovo z toho, co říkají. Stejně to asi bylo dobře; patrně to bylo něco šíleného.

Zavrtěl hlavou. Věděl, že se snaží odpoutat od té děsivé scény dole. Byl to opravdu drak, stoupající mezi mraky. Pod ním viděl potoky a údolí, o nichž si myslel, že jsou v Horách na konci světa. Kolem obrovské bestie bzučely gyrokoptéry.

Na okamžik přemýšlel, kolik lidí mělo privilegium vidět něco takového, ale pak ho napadlo, že právě teď by tohle privilegium vyměnil za možnost být na zemi tak daleko od té nestvůry, jak jen by bylo možné.

Viděl, že gyrokoptéry použily na draka proudy páry, ale bezvýsledně. Bestie, v jejímž nitru hořely ohně Chaosu, se zřejmě nedala zranit párou z vařící vody. Možná kdyby se ji pokusili dostat nestvůře přímo do hrdla, mohla by uhasit oheň, ale pochyboval o tom. Bomby shazované piloty byly stejně neúčinné. Proti tak rychle se pohybujícímu cíli bylo těžké odhadnout vzdálenost a nastavit správně rozbušku.

Přímo před Felixovým očima bomby neškodně vybuchovaly ve vzduchu kolem draka. Pak se drak rychlým pohybem otočil a vydechl na nejbližší gyrokoptéru. Okamžitě vybuchla jako jedna z bomb, ale v mnohem větším měřítku. Felix se pomodlil za duši pilota snášejícího se k zemi v hořící pohřební hranici.

Drak roztáhl křídla a začal nabírat výšku. Začal rychle Ducha Grungniho pronásledovat. V palbě nastala přestávka, jak střelci čekali, až se znovu dostanou na dostřel.

"Je můj," uslyšel ječet Gotreka.

"Je Snorriho," odpověděl Snorri.

"Já myslím, že je ho dost pro všechny," řekl Felix a sáhl po jílci meče. "Není třeba bojovat o... Au!"

Ucukl rukou, jako by se spálil. Nespálil se, ale když se dotkl jílce s dračí hlavou, ucítil podivné brnění a proud energie, jaký nikdy dřív necítil. Nebyl to nepříjemný pocit, spíš nečekaný. Sáhl znovu po jílci a pomyslel si, že si to nejspíš jen představoval, ale jakmile to udělal, ten pocit se vrátil s dvojnásobnou intenzitou.

Dlaní se mu šířilo podivné teplo, pak paží a do celého těla. Cítil se dobře. Strach, který by mohl z draka mít, zmizel. Cítil, jak do něj proudí vzrušení, síla a moc. Zjistil, že se na přibližujícího se draka docela těší.

Část jeho mysli, která byla obecným pozorovatelem, uvažovala, jestli se nezbláznil. Na přibližujícím se drakovi, stovky kroků od něj, nebylo nic dobrého, ani na křehkém plynovém vaku a gondole pod ním. Věděl, že tu musí fungovat nějaká vnější moc, nějaká magie. Bylo možné, že Max Schreiber seslal kouzlo, aniž by Felix o tom věděl? Pokud ano, proč si nevšiml žádné změny na Gotrekovi a Snorrim? Nedávalo smysl, že by mág seslal kouzlo na něho a ne na dva trolbji, kteří byli mnohem silnější než on.

Drak se objevil Felixovi v zorném poli. Naplnilo jej očekávání. Cítil, že to určitě vychází z meče. Držel ho před sebou, aby viděl runy planoucí podél čepele silně a jasně, jak je nikdy předtím neviděl. Jako by tam byly vepsány ohněm. Přemýšlel o tom. O historii meče toho nikdy mnoho nevěděl, získal jej od templáře Aldreda před mnoha měsíci v ruinách Karaku osmi vrcholů. Vždycky věděl, že je magický. Udržel ostří jako žádný jiný meč, který kdy viděl, a po mnoha bitvách na něm nevznikl ani zoubek. Myslel si, že to je celé kouzlo meče.

Když se na něj díval, zkoumal, jak se chová v přítomnosti velkého draka pod nimi. Zdálo se, že jílec je víc než jen ozdoba. Možná vyjadřoval účel meče. Jen od něj mohl pocházet pocit, že se nemýlí.

Připojil se k oběma trolbjičům v povykování urážek na draka, překvapen svou šílenou odvahou. Normálně by si ani za milion let nedovolil upozorňovat na sebe tak mocnou bestii, ale zdálo se, že vliv meče jej hodně zasáhl. Podle překvapených pohledů, které na něho vrhali Gotrek se Snorrim, by řekl, že byli udivení stejně jako on.

Křídla divoce bila ve vzduchu, drak zaútočil. Gyrokopty se zvedly za ním, i když přičetná část Felixovy mysli uvažovala, co mohou udělat tak zlověstné nestvůře.

Ulrika sledovala bitvu dole skrz průzor v kajutě s rostoucím pocitem bezmoci. Nemohla dělat nic, co by ovlivnilo výsledek boje. Neuměla zacházet s žádnou z těch podivných zbraní ani létat se vzducholodí. Pochybovala, že mohou být jen škrábnout děsivou bestii, i kdyby na ni mohli zaútočit zblízka. A aby to bylo ještě horší, byli tisíce kroků nad povrchem země. Nebylo se kde schovat ani kam utéct, i kdyby chtěla.

Ne. Odmítla jen tak sedět a být bezmocná. Muselo být něco, co by mohla dělat. Byla jen jedna věc, kterou dokázala vymyslet, a tak to udělala. Vzala svůj krátký silný kostěný luk, který používala pro střelbu na koni, hodila si přes rameno toulec šípů a vyrazila hledat místo, odkud by mohla střílet.

Max Schreiber byl rád, že cítil, jak ho hrůza opouští. Zdálo se, že ochromující strach, který drak působil, něco přemohlo. Nebyl si jistý, co to bylo, ale někde blízko cítil proud magické energie, pulzující jako maják. Ať to bylo cokoli, bylo to velice silné. Bylo možné, že ve vzducholodi byl další čaroděj? Nezdálo se mu to pravděpodobné. Trpaslíci byli známí nedůvěrou v magická umění a Felix, Ulrika, ani tři strážci mágové nebyli. Muselo to být něco jiného.

Ať to bylo cokoli, byl za to vděčný. Mysl měl jasnou a cítil se opět schopný přitáhnout vichry magie. Sáhl hluboko do své duše a vytáhl moc. V mysli začal probírat jedno z nejmocnějších kouzel. Možná tu bylo něco, co mohl udělat pro ovlivnění výsledku bitvy. Možná.

Když si průzorem na řídicí palubě prohlédl děsivé tělo draka, zapochyboval o tom.

Felix sledoval draka z ještě větší blízkosti. Myslel si, že slyší mocné úder křídel i přes řev varhan. Pouhá velikost bestie na něj udělala dojem. Nemyslel si, že se někdy ocitne tak blízko obrovského živého tvora. Část jeho mysli se cítila bezvýznamně, droboučce, opovrženě.

A další část žíznila po tom, aby se dostala na dosah, aby se mohla zapojit do boje. Felix to zvážil a uvědomil si, že ať ten boj chtělo cokoli, byl to vnější vliv. Bylo to něco pocházející z meče, co ho nutilo tasit jej a pokřikovat výzvy. I když byl rád, že se zbavil strachu, zároveň ho to štválo. On byl pánem svých činů, ne nějaká prastará napůl vnímající zbraň.

Přinutil se zavřít ústa. Silou vůle sklonil meč a držel jej ve stěhu.

Bylo to obtížné, ale zvládl to. Čepel proti tomu bojovala, kroutila se mu v ruce jako had. Určitým způsobem se cítil jako opilý, nezodpovědný za své činy. Potřeboval veškerou sílu vůle, jen aby se utišil a udržel v klidu, ale zvládl to, a čím víc mu to šlo, tím víc cítil, jak podivné nutkání mizí. Buď byl znovu svým pánem, nebo si meč šetřil energii na větší boj.

"Pojď ochutnat ostří sekery," hulákal Gotrek.

"A Snorriho kladivo," ječel Snorri. Felix je mlčky sledoval. Nestvůra byla skoro nad nimi. Byla dost blízko, aby cítil v jejím dechu jed Chaosu.

Celý trup rezonoval, jako by do něj udeřilo obří kladivo. Síla úderu téměř srazila Ulriku ze žebříku. Cítila, jak se gondola

houpe a kroutí a věděla, že jeden z těch obřích drápů musel vzducholod' zasáhnout. Srdce měla až v krku. Živá představa gondoly odtržené od plynového vaku a řítící se k zemi ke své zkáze jí zaplnila mysl. Rychle ji potlačila a šplhala dál. Pokud má zemřít, chce zemřít v boji.

Max se kutálel po podlaze řídicí paluby, kam jej odhodila síla úderu jako dětskou hračku. Cítil, jak se gondola prohýbá, když do boku vzducholodi narazil jeden dračí pařát. Celý vnitřek plavidla vibroval jako buben, jak do něj narážela obrovská plazí křídla. Představil si draka, vrhajícího se na vzducholod' jako tygr na krk své oběti. Nebyla to uklidňující představa.

Vzhlédl a uviděl Makaissona zápasícího se řízením. Trpaslík hlasitě klel: "Zatracená přerostlá ještěrka! Snaží se nás sežrat zaživa, tak je to. Jak je velká, tak je hloupá. Copak může žrát pevnou vocel? Může? No, může?"

V hloubi duše si tím Max nebyl jistý. Věděl, že je drak nepotřebuje sežrat, aby je zničil. Pár podobných úderů gondolu odtrhne a pak budou všichni mrtví.

* * *

Varek byl skutečně vzrušený. Myslel si, že nic nedokáže převýšit jeho vstup do Karag Dumu s trolobijci a Felixem, ale teď si skoro myslel, že se mýlil. Vzdušný souboj s drakem, pomyslel si. Jaká skvělá kapitola to bude v mé knize. Zvedl přenosné varhany, které mu Makaisson dal. Rozhodl se, že je čas si zastřílet na draka.

Felix cítil, jak se mu pod nohama paluba při úderu rozhoupala. Dračí spáry narazily do boku vzducholodi. Zvuk vibrujícího kovu mu zaplnil uši, když trup uhýbal pod silou úderu. Dlouhý dračí krk se prohnul. Zakousl se do plynového vaku a utřhl velký kus obalu. Balony mu vybuchly v tlamě. Felix se otřásl a uvažoval, kolik toho vzducholod' ještě vydrží. Obrovský ocas se švihnutím omotal kolem gondoly a dopadl na jedny varhany, které rozplácí i se střelcem. Zničená střelecká věž vylétla do vzduchu a řítila se dolů k zemi.

Nevypadalo to dobře. Celý trup skřípal, když na něj drak přenesl svou váhu. Drak natáhl dlouhý šupinatý krk a najednou se jeho hlava skláněla nad Felixem.

Gotrek a Snorri vyrazili vpřed. Snorriho sekera zasvištěla vzduchem a odrazila se od drakova boku. Jeho kladivo také nemělo žádný viditelný efekt. Gotrekova sekera ale zasáhla, prosekla obrněnou kůži a začala téct krev. Drak zařval vzteky. Obrovská hlava se otočila a zlověstně pozorovala trolobijce. Felix viděl nepřátelskou inteligenci v očích nestvůry a věděl, že se drak chystá pomstít malému tvorovi, který ho zranil.

Otevřel tlamu. V čelistech mu planul pekelný oheň. Felix si pomyslel, že se nestvůra dívá skoro jako by se smála.

Nějaký podivný instinkt ho vrhl mezi Gotreka a draka ve chvíli, kdy drak vydechl. Bojoval s touhou zařvat, když k němu vyrazila stěna plamenů.

Max recitoval slova zaklínadla, které z něj vysávalo víc a víc magické energie. Věděl, že bude mít jen jednu šanci, a chtěl ji co nejlépe využít. I když je drak ničil, našel mírné zadostiučinění v pomýšlení, že ho zraní.

Jak mu slova padala z úst, cítil, jak se kolem něj točí víchry magie. Jako odpověď na prastaré dědictví mantry k němu byla vlečena zlatá magie. Gesta ji tvořila, tvarovala, jako hrnčír tvaruje hlínu. Pod rukama, silou vůle a slov nabýval tvar obrovský záblesk energie. Když už byl příliv energie příliš velký, než aby jej udržel, udělal závěrečné gesto a poslal jej ve spirálách k drakovi.

Masivní paprsek zlatého světla vyrazil ven a neškodně prošel křišťálovým oknem, než narazil do dračího těla a vnořil se dovnitř k jeho srdci.

Ulrika se vytáhla z průlezu na vršek plynového vaku. Byla tam právě včas, aby viděla, jak Felix skočil mezi Gotreka a draka, který vydechoval oheň. Věděla, že v tom okamžiku zemře.

"Ne!" vykřikla. V tutéž chvíli její ruce bez přemýšlení pozvedly luk, založily šíp a namířily jej do dračího oka.

Varek jednou rukou zatáhl za ovládací páku a druhou vystřelil z přenosných varhan. Mělo to jen velmi malý účinek. Viděl, jak z dračího boku odlétly šupiny, ale bylo to jako použít srnčí broky proti hradbám. Pro draka to mohlo být nepříjemné, ale nemohlo mu to vážně ublížit. Možná zde moje kniha skončí, pomyslel si. Možná se tady příběh zastavil.

Felix nikdy úplně neuvěřil tomu, co se stalo pak. Když k němu vyrazil plamen, zvedl meč, aby se kryl. Bylo to zbytečné gesto, spíše síla zvyku než naděje, že ho to zachrání. A něco se stalo. Runy na čepeli zaplály jasněji. Záblesk horka a bolesti nepřišel. Někáká magická síla ho ochránila.

Ucítil na sobě obrovský tlak, jako by byl tlačěn proti proudu řeky. Na okamžik měl pocit, jako by měl být odfouknut přímo z vršku plynového vaku, ale zachytil se a udržel se tam. Pomalu se protlačil vpřed a pohnul se, aby zaútočil na draka. Čepel zapulzovala jasněji v očekávání úderu.

* * *

Ulrika vypustila šíp. Letěl rovně a přímo do dračího oka, ale nestvůra se v posledním okamžiku pohnula a šíp se zabořil do jednoho z podivných úponků nad dračím okem. Nenávistný řev nestvůry byl ohlušující.

Drak Skjalandir byl znechucený. Nešlo to tak, jak plánoval. To podivné plavidlo se pustilo do boje. Na palubě byl čaroděj, který na něj zamířil svá kouzla. Trpaslíkova sekera byla mocná zbraň, jako žádná, které viděl za dva tisíce let své existence, a co se týče meče, který držel ten nicotný člověk, ten ho málem vyděsil. Třpytil se prastarou nenávistí zaměřenou na celý jeho druh.

Naplnil ho vztek a nenávist. Rozzuřil se teď velmi snadno. Věděl to. Změnil se od doby, kdy ho ti dva čarodějové-albíni probudili z dlouhého spánku. Báł se, že ví proč. Ten se zlatou holí mu vpálil do kůže chaotitové amulety. Ten s ebenovou holí ho spoutal kouzly, kterým nevzdoroval, protože byl příliš rozespálý. Při vzpomínce na ten prastarý rituál se ho zmocňoval vztek i strach zároveň. Vzpomínal si na jméno temného boha, Měničce, jak zní v jeho doupěti.

Vzpomínal si na způsob, jakým mágové zavrhlí jeho skvělý poklad. Věděl, že je v pasti nějakého kouzla, které vytvořili, a věděl, že jeho mysl je zastřena a nemůže s tím nic dělat.

Sekera se do něj znovu zasekla a zabořila se do šlach na krku. Pro Skjalandira to bylo jako kousnutí mravence.

Bolestivě, rozčilující, ale stěží fatální. Totéž platilo o kouzlu útočícím na jeho boky a píchání těch směšných střelných zbraní. Ti maličcí tvorové nemohli udělat nic, co by mu opravdu ublížilo. Byl čas ukončit tuhle frašku.

Skjalandir zvažoval své možnosti. Mohl vydechnout plamen na plynový vak nad kovovou gondolou. Když jej trhal, viděl uvnitř tisíce menších balonů. Jeho dračí mysl byla dost bystrá, aby pochopil, že ty drží vzducholod' ve vzduchu.

Kdyby se tak vznítily...

Ochrání kouzlo meče, vytvořené pro ochranu vlastníka, proti dračímu dechu i neživý předmět? Skjalandir o tom pochyboval. Naučí tyhle trpasličí vetřelce útočit na jeho říši, poskvřňovat jeho loviště svými stroji. Zabije je, jako zabil všechny ostatní trpaslíky, kteří se vydali proti němu. Zničí tuhle loď stejně, jako zničil města kolem svého doupěte.

Nemohli dělat nic, aby ho zastavili.

Nebo by možná měl pokračovat v útoku na kovovou gondolu. Kdyby ji oddělil od plynového vaku, všechno uvnitř by se zřítilo k zemi. Pak by mohl posbírat ve volných chvílích tvory z plynového vaku. Něco v jeho chaotitem týrané mysli dávalo přednost té druhé možnosti. Bylo to krutější.

Byl si vědom, že se k němu přibližují gyrokopty. Ať. Jejich proudy páry mu nemohly ublížit a směšná výbušná vejce mu stěží poškrábala pancíř. Jen ať si dovolí použít své zbraně tak blízko vzducholodi. Spíš by poškodili svou loď, než by ublížili Skjalandirovi.

Max nad sebou cítil proud magické energie. Ochranné kouzlo, hádal, a neseslané smrtelným čarodějem. Všichni čarodějové měli svou vlastní magickou signaturu, rozlišitelnou jako hlas. Dala se rozeznat kolegou z mystického umění, pokud se neskrýval. Zkušený praktik jako Max by dokonce dokázal rozeznat rasu a obvykle i pohlaví toho, kdo je seslal, ale tentokrát neměl žádné vodítko. Pomůcka nebo snad runa, ale byl za tím stín nějaké cizí inteligence.

Ne že by bylo pravděpodobné, že to teď zjistí. Uvědomil si to chvíli poté, co seslal kouzlo a namlouval si, že by mohlo drakovi ublížit. Mohlo ho zranit, způsobit mu bolest, ale nemohlo ho zabít, stejně jako včelí žihadlo nemůže zabít slona. Nestvůra byla příliš velká a silná a do její podstaty bylo vpleteno příliš mnoho magie, než aby jí Max mohl skutečně ublížit.

Další, kdo je mocnější než já, pomyslel si zasmušile. Zdá se, že jsem jich v poslední době potkal mnoho.

Myslí mu blesklo únikové kouzlo, ale pochyboval, že by mu moc pomohlo. Zřejmě by ho neodneslo až k zemi, a kdyby ano, stejně by cestoval stejnou rychlostí ve směru, kterým se právě pohyboval. Kdyby se dostal na zem, cestoval by stejnou rychlostí a stejným směrem jako Duch Grungniho a zřejmě by se rozplácl o strom nebo o skálu či jinou překážku.

A nebyl si jistý, že chce odejít. Ulrika byla zde na této lodi a on ji nechtěl opustit. Protože byla naživu, nepůjde nikam.

Felix se podíval nahoru na draka. Měl pocit, jako by si z nich dělal legraci. Letěl přesně mimo dosah a nevšímal si výzev, které na něho Gotrek a Snorri hulákali. Pohrával si s nimi. Dával jim jasně najevo, že by je mohl zničit, kdyby chtěl. Vypadalo to, že všechno, co Felix slyšel o krutosti a zlovolnosti draků, byla pravda.

Pocítil krátký příliv zoufalství. Po tom všem to skončí takhle? Stěží se zdálo být fér, že po všech těch dobrodružstvích, která prožil, najde smrt při náhodném střetnutí v Horách na konci světa. Ale kdo předem věděl, kdy přijde den jeho smrti? Štěstí se jednou vypořádá a Felix nedávno začal mít podezření, že ho měl víc než štědrý díl. Litoval jen toho, že je tu Ulrika - a že u něj nebude v posledním okamžiku.

Podíval se na Gotreka, aby viděl, jak se trolobijce chová, když má posledních pár chvil života. Celkem vhodně, pomyslel si Felix. Trpaslík mával sekerou a hulákal hrozby na draka. Snorri ho ještě podněcoval.

Koutkem oka Felix zahlédl, jak se něco vzneslo vzhůru nad draka a pak se vrhlo jako útočící sokol střemhlav dolů.

Varek sevřel řízení gyrokopty a rozčileně si hryzal vousy. Snažil se draka zabít, ale ten ignoroval jeho varhany a on ho nemohl zasáhnout bombami. Nyní se drak chystal zničit Ducha Grungniho.

Co hůř, na palubě vzducholodi byly ztracené poklady z Karag Dumu a Ohňovousovo Kladivo, jedna z legendárních zbraní jeho lidu. Kdyby byl Duch Grungniho zničen, Kladivo by mohlo být opět ztraceno, tentokrát možná navždy. Varek byl pyšný na svou úlohu v této výpravě, pyšný na to, že je členem posádky vzducholodi, a ještě pyšnější, že se zúčastnil výpravy, která vrátila prastarou runovou zbraň jeho lidu. Kdyby teď selhali, věděl, že by si musel oholit hlavu a stát se trolobijcem, aby své selhání odčinil. Nemohl by žít s tím, že došli tak daleko, tolik trpěli, a stejně nakonec zklamali. Věděl, že ho to bude užírat po zbytek života.

Vzápětí mu to došlo, že to je odpověď na jeho problém. Kdyby se stal trolobijcem, musel by vyhledávat smrt v boji proti nejmnocnějším nestvůrám. A jedna z nejmnocnějších byla právě před ním. Nikdy by nenašel jinou takhle velkou, tím si byl jistý. Měl také zbraň, která ji mohla zabít - za cenu jeho života. Bude to velký skutek. Smrt, která způsobí, že bude žít navždy v záznamech svého lidu a přinese věčnou slávu jeho klanu. Jediným činem se mohl stát zabíječem draků a zachránit životy svých druhů. Nechtěl si dát šanci znovu uvážit své rozhodnutí, jednal okamžitě. Sevřel ovládací páku gyrokopty, škrtící klapky otevřel naplno a zamířil přímo na draka před sebou.

Listy rotoru nejdříve vyrvaly velké kusy z dračího těla, a pak se do něho zasekl i nos rotoru. Náraz roztrhl stroj na kusy a gigantická exploze rozdrtila Varekovo tělo.

Jeho poslední litošivá myšlenka, než ho pohltila temnota, byla: Už nikdy nedokončím svou knihu.

Felix sledoval gyrokopty, jak letí na draka. V posledním okamžiku zahlédl známý obličej. Vareku, vykřikl v duchu, nedělej to! I kdyby jeho myšlenka mohla ovlivnit Varekovo rozhodnutí, bylo příliš pozdě. Gyrokopty narazila do draka. Síla úderu ho srazila dolů a mimo vzducholod. Vzápětí se ozvala obrovská exploze, když se vznítila gyrokopty a její výbušný náklad. Ohnivá koule obklopila padajícího draka. Felix neviděl způsob, jak by mohl přežít. Mýlil se.

Drak se řítí přímo do hladové náruče země. Felix si myslel, že se každým okamžikem rozplácne o zem, ale nestalo se tak. V posledním okamžiku rozevřel křídla a střemhlavý pád zastavil. Přímou před Felixovým očima se začal pohybovat opět vzhůru. Felix se nejdříve bál, že se mu nic nestalo a vrátí se, ale pak s úlevou uviděl, že se při letu kymácí a mizí v dáli.

V srdci mu hlodal smutek. Nedokázal uvěřit, že Varek už není. Mladý trpaslík byl jeho druhem při jednom z nejnebezpečnějších dobrodružství a najednou byl pryč. Spáry smrti po něm sáhly a vzaly si ho. Bylo to nespravedlivé, rozhodl se a podíval se na Gotreka a Snorriho, aby viděl, jak to trolobijci přijali.

Gotrek měl výraz smutku a respektu a ještě něco jiného, co Felix nedokázal rozeznat. "Dobrá smrt," řekl pomalu a bolestně.

"Skvělá smrt," přisvědčil Snorri. "Bude se na něj vzpomínat."

"Bude pomstěn," řekl Gotrek a Felix věděl, že to myslí vážně.

Skjalandir odpadl od vzducholodi. Agonie zaplavovala jeho prastaré tělo. V celém svém dlouhém životě nikdy necítil takovou bolest. V tom, že ten tvor, který ho zranil, zemřel v okamžiku, kdy udeřil, nenacházel žádné zadostiučinění. To nebylo dobré. Nejlepší bude se vrátit do doupěte a uzdravit se. Bude mít dost času se těm prokletým tvorům pomstít.

ŠEST

PŘIVÍTÁNÍ HRDINŮ

Felix stál na velitelské palubě Ducha Grungniho. Podle měřících přístrojů na tom byli špatně. Přinejmenším od poloviny motorů a číselníků nedostali odpověď. I dva dosud zbývající motory zněly strašně.

Makaissou vkulhal do dveří. Felix nikdy neviděl vynálezce tak rozčileného.

"Je to špatné?" zeptal se.

"Zatraceně špatně. Máme kliku, že sme eště nahoře. Lana, co drží gondolu pod plynovým vakem, sou na třech místech přetržený. Chlapci se to snažej trochu zalátat, ale je to jenom na chvíli. Kdy se to zhorší, je jen otázka času."

"To nezní dobře," mínil Felix. Zdálo se, že to Makaissou zнову rozlítlo.

"Plynové vak je roztržený! Dva z motorů nepracujou, jak maj. Trup je proražený asi na dvaceti místech! Přišli sme vo střeleckou věž a všechno kromě gyroskopu. Je to peklo, to ti teda řeknu. Ten drak mi za tohle zaplatí, i kdyby to měla bejt ta poslední věc, co udělám. Bude litovat toho dne, kdy zaútočil na mou loď."

Felix sebou škubl. Byl si jistý, že Makaissou myslel vážně to, co řekl, ale nechápal, jak chce splnit svou přísahu.

Napadli draka všim, co měli, a přesto odletěl do svého doupěte. Felix si ani nebyl jistý, že ho odehnali. Měl pocit, že je nechal jít, protože se mu to hodilo. Uvažoval, že měli stejnou šanci zabít draka jako Felix stát se císařem.

Starý Borek vkulhal na řídicí palubu. Vypadal ještě starší. Mírně pohyboval holí jako slepec snažící se najít cestu.

Dlouhé vousy táhl po podlaze. Vypadal na konci sil. Ztráta synovce ho těžce zasáhla.

"Vareka je mi líto," řekl Felix. "Byl to správný trpaslík."

Borek vzhlédl a smutně se usmál.

"To byl, Felixi Jaegere, to byl. Nikdy jsem ho neměl nechat jít na tuhle výpravu. Nikdy bych ho nebyval nechal opustit Opuštěnou věž, ale on tak strašně chtěl jít..."

Felix si vzpomínal na Varekovu odvahu v hlubinách Karag Dumu. Jeho zvyk zaznamenat všechno ve své skvělé knize.

Jeho někdy rozčilující veselí. Rozpaky vzbuzující hrdinská víra ve Felixe a Gotreka. Jeho krátkozrakost. Jeho lehký, mírně pedantický hlas. Bylo obtížné věřit, že mladého trpaslíka nikdy neuvidí ani neuslyší. Byl překvapený. Už dávno

ho smrt takhle nezasáhla.

"Byl to dobrej chlap," řekl Makaiisson. "Asi sem ho nikdy neměl nechat lítat s koptérou."

"Pokud bys to neudělal, příteli, předpokládám, že by tu teď nikdo z nás nebyl."

"Jo, to máš recht. Ten chlap byl hrdina."

"Jsem teď poslední z mého rodu," řekl Borek. Felix viděl dvě kapky stékající po tvářích starého trpaslíka. Byly to opravdu slzy? Odvrátil pohled, aby ušetřil starého učence rozpaků.

"Nedělej si starosti! Dostanem toho parchanta, co ho zabil. Je první na seznamu těch, co mi pijou krev."

Borek jen odvrátil pohled a smutně zavrtěl hlavou.

Max Schreiber stál na zadní pozorovací palubě a vyhlížel popraskaným křišťálovým oknem ven. Muselo se rozbít během boje s drakem, ale nebyl si jistý, kdy a jak. Celá vzducholoď vypadala hrozně. Vnitřní výztuhy se uvolnily. Nákladní bedny a truhly s poklady byly během boje rozházeny kolem, poškodily se a poškodily také všechno, do čeho narazily. Dva členové posádky byli rozdrceni. Dvanáct dalších potřebovalo Maxovo léčení.

Rozsah poškození vzducholodi se dal odhadnout už podle nepravidelného zvuku motorů a její nízké rychlosti. Ve srovnání s tím, jak letěli dříve, se vlekli jako šneci. Max uvažoval, jestli se vůbec dostanou tam, kam potřebují. Zdálo se, že tenhle let stihá jedna nehoda za druhou. Skoro to vypadalo, jako by byli prokletí. Možná Makaiissonova reputace ohledně katastrof nebyla až tak nezasloužená.

Díval se, jak pod nimi ubíhají horská údolí. Sledovali potok, který mířil do nížin. Hádal, že vodopády by byly překrásné, kdyby byli dole, ale věděl, že se to nikdy nedozví. Tohle místo už zřejmě nikdy neuvidí. Užij si ten výhled, řekl si.

Dokud jsi tady. Už nikdy tudy nepůjdeš. Při dozvucích bitvy s drakem vypadalo veselé učení jeho učitelů ve Zlatém bratrstvu trochu vyumělkovaně. Ale část jeho mysli věděla, že ta slova byla pravdivá. Měl by si ten okamžik užít a měl by být rád. Boj mu ukázal, jak je lidský život křehký a jak rychle může skončit. Podívej se na chudáka Vareka nebo na tučet či víc dalších obětí boje.

Motory se zadrhly a pak ztichly. Najednou cítil, jak Duch Grungniho pluje jako loď bez kormidla na řece. Prosim, Sigmare, modli se, pomoz nám. Nedopust', ať se to stane teď. V hloubi duše měl strach, že bezmocná vzducholoď narazí do úbočí hory nebo že shoří další balony s plynem a oni se zřítí na zem. Dole v údolí uviděl drobné, rychle se pohybující postavy. Nebyl si jistý, ale myslel si, že zachytil zelený záblesk.

"Orci," uslyšel, jak říká Ulrika. Překvapeně se ohlédl.

"Máš lepší oči než já," řekl.

"Strávila jsem život díváním se podél šípu, ne čtením knih ve světle svíček," řekla. "A už dávno jsem se naučila orky poznávat na velkou vzdálenost. Kdokoli, kdo žije na pláních Kislevu, zemře rychle, pokud to neumí."

"To jsou ti tvorové se zelenou kůží tak děsiví?" zeptal se. Znal odpověď, jen chtěl slyšet její hlas.

"Svým způsobem stejní jako bojovníci Chaosu. Jen ještě barbarštější a neumějí umírat. Viděla jsem orka se dvěma šípky v srdci a odseknutou půlkou hlavy, který srazil půl tuctu válečníků, než zemřel."

"Já jsem to viděl taky," řekl Gotrek Gurnisson. Max se ohlédl přes rameno na trolobijce. Jeho mohutná postava vyplnila průlez vedoucí na pozorovací palubu. Na někoho tak statného se pohyboval překvapivě tiše. Max ho neslyšel přijít.

"Ale dobrá sekera je nakonec zabije."

Max s úlevou zaslechl, že motory znovu naskočily. Začali se opět pohybovat vpřed.

"Ať letíme kamkoli, doufám, že tam dorazíme brzy," řekl.

"Budeme muset počkat na noc a určit naši polohu podle hvězd," řekl Gotrek. "Pak budeme mít lepší přehled."

Max uvažoval, jestli to vzducholoď zvládne do setmění. Viděl některá potrhaná lana. Byl div, že tu ještě byli.

"Jsi velmi tichý," řekla Ulrika. Felix přikývl a přitáhl si těsněji plášť. Nahoře bylo chladno a vítr ostře foukal. Stáli na ochozu a sledovali, jak nad horami vycházejí oba měsíce. Byl to podivně krásný i působivý pohled.

"Přemýšlel jsem o Varekovi. Nikdy jsem ho opravdu neznal a teď je pryč."

"Smrt přijde ke každému," řekla.

Felix se ni zadíval. Uvažoval, jestli si někdy zvykne na její klidný fatalismus. Předpokládal, že kdyby byl vychovaný na pláních severního Kislevu, také by si na smrt zvykl. Nebyl tak zocelený, dokud nevstoupil na cestu dobrodruha.

Vyrůstal jako syn bohatého obchodníka v Altdorfu, hlavním městě Císařství, takže byl chráněný před drsnou realitou světa kolem. Jediná smrt, kterou si skutečně uvědomil, byla smrt jeho matky, když mu bylo devět let. Byl příliš mladý, než aby to skutečně pochopil.

"Uvažoval jsem, co by udělal jinak, kdyby dnes ráno vstal a věděl, že je to jeho poslední den na tomto světě. Abych řekl pravdu, uvažoval jsem, co bych za těchto okolností udělal já."

"Došel jsi k nějakému závěru?"

"Měl bych ti říct, že tě miluji." Felix byl překvapený, když se uslyšel říkat tato slova. Věděl, že jí to chtěl říct, ale bál se. Nebyl si jistý proč. Dlouho mlčela. Přemýšlel, jestli ho vůbec slyšela.

"Měla bych ti říct totéž," řekla nakonec. Měl podivný pocit v žaludku, když ji slyšel to vyslovit. Otočil se a pohlédl do dálky. Cítil, že teď má k ní blíž, než kdy k někomu měl.

"Měla?" zeptal se.

Také se usmála a přikývla. "Měla."

Trošku se od sebe vzdálili, ale jejich ruce se přiblížily a prsty se propletly. Nad hlavami se jim třpytily hvězdy jako střípky ledu. Duch Grungniho dál plul nocí.

Max se díval skrz dalekohled na hvězdy. "Máš pravdu," řekl. "To je Polární hvězda a tam Vlíčí tesák."
Makaïsson si dělal poznámky do mapy. Pohyboval posuvným měřítkem od bodu, kde vyznačil jejich polohu k červené tečce. "Nejbližší místo, kde ji můžu vopravit, je pevnost trolobijců," řekl.
"Pevnost trolobijců?" zeptal se Max.
"Karak Kadrin. Město krále trolobijců. Pochmurné místo."
"S takovým jménem bych nečekal nic z komedie Detlefa Siercka."
"Bude stejně dobrý jako kterýkoli jiný místo."
"Jsem si jistý, že ano, Malakai. Ty jsi odborník."
"Jo, to sem."
Makaïsson křičel rozkazy do mluvící roury. Pomalu, jako umírající velryba, Duch Grungniho zareagoval a nabral nový kurz přes hory k městu krále trolobijců.

Felix s Ulrikou stáli na řídicí palubě Ducha Grungniho. Před nimi ležela pevnost trolobijců, zlověstná a zarputilá v jasném světle horského rána. Byla to masivní pevnost vytesaná z kamene samotného vrcholku hory - budovy nebyly postaveny, ale vyhloubeny v holé skále. Jen vnější zdi byly jiné. Byly postaveny z kamení porostlého lišejníkem. Stavba vypadala stejně stará jako hory.

Hora Kadrin rozhodně nebyla nejvyšší z hor v okolí, ale stála stranou od svého okolí a dominovala velkému údolí mezi dvěma řetězy vyšších, mohutnějších hor. Pod ní tekla řeka. Borek řekl Felixovi, že kdysi bylo údolí zalesněné, ale už dávno bylo vysekáno, aby nasýtilo výhně v pevnosti trolobijců. Pod městem byly největší, nejtemnější a nejnebezpečnější doly v trpasličí říši. Byly tu uhelné sloje a železná ruda, které byly těženy už od založení Císařství. Poskytovaly suroviny pro kadrinskou ocel, známou v trpasličí říši i lidských zemích jako nejlepší ocel na sekery. Nad městem visela oblaka špinavého kouře.

Felix si nemyslel, že někdy uvidí odpudivější místo. Byla to chmurná pevnost z hrubě tesaného kamene. Jelikož Felix věděl, jak jsou trpaslíci pyšní na své stavitelství, mohl jen hádat, že hrubost architektury má určitý důvod. Karak Kadrin vyjadřoval primitivní sílu. Byl to hrad navržený pro obranu. Místo postavené tak, aby vydrželo obléhání. Předsunutá hlídka na místě neustálého nebezpečí. Jeho vzhled se mu vůbec nelíbil.

Už viděl bojovníky shromažďující se na hradbách. Byly vytaženy různé válečné stroje. Balisty, katapulty a jiné věci, jejichž účel se dal jen hádat, byly otáčeny směrem k nim. I když Borek trval na tom, že vyvěsí runové praporce pod Duchem Grungniho, obyvatelé pevnosti trolobijců s nimi jednali jako s potenciálním nebezpečím. Felix to chápal. Kdyby se nad jakýmkoli městem Císařství objevila vzducholod, způsobila by podobné pozdvižení, i kdyby na ní vlály barvy samotného Karla Franze.

Přímě před Felixovým očima poslední gyrokoptéra prosvištěla kolem vzducholodi a zamířila k městu. Byl to stroj, jaký pozná každý trpaslík, a nesl vzkaz pro Ungrimma Železnou pěst, samotného krále trolobijců. Makaïsson zařadil na motorech Ducha Grungniho zpětný chod. Teď se vznášeli mimo dosah balist a čekali na povolení k přistání.

"Pochmurné místo," řekl Felix Ulrice. Souhlasně přikývla.

Od svého rozhovoru minulé noci byli oba podivně stydliví. Nemohl mluvit za ni, ale pro něho to všechno bylo poměrně nové. Necítil silné emocionální pouto k nikomu od smrti Kirsten v pevnosti von Diehlů.

"To taky má být, Felixi Jaegere," řekl Borek ze svého křesla. Vzhlédl k Felixovi revmatickýma starýma očima, z nichž zmizela jiskřička triumfu. "Kdybys znal jeho historii, chápal bys to. Pevnost trolobijců vydržela víc obléhání než kterákoli jiná trpasličí pevnost, je to domov kultu trolobijců a je tam svatyně Grimmira, nejkrveživnějšího ze všech našich prastarých bohů."

"Řekl jsi, že Grimmir je krveživný," zeptala se Ulrika. "Pak tedy přijímá živé oběti?"

"Jen životy trolobijců. Bere jejich smrt jako splátku za hříchy. A jejich vlasy."

Borek si musel všimnout, jak Felixovi přeletěl po tváři vyděšený výraz, když dodal: "Většina trolobijců skládá přísahu před Grimmirovým oltářem, tam si oholí hlavu, spálí vlasy na velké hranici. Venku je ulice umělců, kde si nechají udělat na těle první tetování."

"Gotrek tu také složil přísahu?" zeptala se Ulrika. Felix naklonil hlavu. I jeho ta otázka napadla.

"To si nemyslím. Podle toho, co vím, nikdy dřív nevstoupil do tohoto města, i když neznám všechny jeho osudy."

"Je potom skutečně trolobijce?" zeptala se Ulrika. Borek se usmál.

"Nezáleží na tom, kde trpaslík složí slib a oholí si hlavu. Jakmile to udělá, je z něj trolobijce. Mnozí si zvolí přísahu v Grimmirově svatyni kvůli formě. V chrámu mají vyrytá svá jména do velkého sloupu a tak se všichni dozvědí o jejich odchodu ze života."

"Ale nejsou ještě mrtví," řekla Ulrika.

"Ještě ne. Ale pro své přátele a rodiny, pro klan a společnost jsou mrtví v okamžiku, kdy složí slib. Možná že si tě Gotrek vybral jako pamětníka, Felixi Jaegere, protože ještě nevyryl své jméno do sloupu přísahy."

"Já to nechápu," řekl Felix.

„Nikdo by se nedozvěděl o jeho osudu, kdyby padl na vzdáleném místě, kde by nebyl žádný trpaslík jako svědek. Pamětník by nám ale přinesl zprávu o jeho smrti a dohlédl na to, aby bylo jeho jméno vyryto do sloupu."

"To ode mne nežádal."

Borek se trpce usmál. "Syn Gurniho si nepotrpěl na konvence, ani když ještě nebyl trolobijcem. Kdysi toužil po slávě. Myslím, že svým způsobem po ní touží pořád."

Felix se chtěl ptát dál, když byl přerušen strašným řevem z dálky.

"Co to je?" zeptal se. "Zaútočili na nás?"

Trpký úsměv se rozlil po Borekově obličejí. "Myslím, že král trolobjců obdržel zprávu o úspěchu naší výpravy. To, co slyšíš, je veselí."

A bylo, pomyslel si Felix, když se rozbitá vzducholoď zvolna vznášela nad trpasličím městem. Dole pod sebou viděl jen moře trpasličích tváří hledících vzhůru. Slyšel řev a zpěv. Duněly bubny a zněly velké rohy. Z každého okna ve městě visely vlajky a praporce. Felix uvažoval, kde našli tolik místa na ubytování všech trpaslíků. Město v pevnosti se nezdálo být dost velké pro všechny. Pak si vzpomněl, že stejně jako velké ledové hory plující v Moři spárů je většina trpasličích pevností ukryta mimo dohled, na povrchu je z nich vidět jen malá část.

Pod sebou viděl obrovskou stavbu, přikrčenou a rozložitou, s dvěma obrovskými kamennými sekerami zasazenými do střechy. Na kamenech byly podivné runy, které Felixovi připomněly ty, jaké plály na Gotrekově sekeře. Myslel si, že mají pro trpaslíky nějaký mystický význam.

Pohlédl na Ulriku a usmál se. Poprvé v životě, pokud si vzpomínal, byl někde přivítán jako hrdina.

* * *

Šedý věstec Thanquol pohlédl na Lurka. Lurk se díval na mága s chtivostí v očích. Thanquolova magie srazila pasoucího se losa. Lurk ho většinu sežral dříve, než Thanquol zabořil čenich do masa. Nebyl zrovna potěšený. Určitě potřeboval mnohem méně masa než jeho zmutovaný sluha a nedokázal by sežrat setinu toho, co Lurk, ale v tom to nebylo. Vadila mu neúcta. Byl šedý věstec. Lurk byl nižší bojovník, i když to teď byl mohutný a silný mutant. Měl by počkat, dokud se Thanquol nenažere, než začne s těmi nechutnými žroutskými orgiemi, a měl by požádat Thanquola, aby mu dovolil se najíst. Byl koneckonců jen sluha.

Thanquol na okamžik zauvažoval, jestli na to má poukázat. Na velmi malý okamžik. Lurk byl nyní fyzicky mnohem silnější než Thanquol. Šedému věstci se po bitvě jeho plná magická moc teprve vracela a měl jen maličký kousek chaotitu na podporu energie. Chtěl si jej schovat pro případ nebezpečí.

Ne, rozhodl se. Byla to pouhá skavení opatrnost, že se teď vyhne střetu s Lurkem. Věděl, že na jeho hrubou sílu fyzicky nestačí. A pak, utěšoval se, copak na tom záleží? Jako malý a hubený skrček použil svůj gigantický intelekt ke zničení skavena mnohem většího a silnějšího, než byl sám. Totéž by se mohlo stát tady, tím si byl jist. Také ho napadlo, že čím víc Lurk žere teď, tím je menší pravděpodobnost, že bude chtít zabít a sežrat Thanquola později. Šedý věstec viděl hladové pohledy, které k němu vrhal jeho poddaný. Nebyly ani v nejmenším uklidňující.

"Kde jsme, nejmoudřejší z navigátorů?" zeptal se Lurk. Thanquol by rád věděl, jestli opravdu zachytil stopu ironie v Lurkově hlase. Okamžitě tu myšlenku zaplašil. Lurk byl příliš hloupý, než aby škádlil svého pána.

"Jsme stále blíž našemu cíli," odpověděl Thanquol se svou nejlepšší orakulární neurčitostí.

"A kde přesně to je, nejbystřejší z věstců?"

"Nech toho hloupého otravování, Lurku. Kdyby bylo pro tebe dobré vědět, kde se nacházíme, odhalil bych ti to. Starosti o tyto záležitosti přenech mně. Jen žer dál!"

Tak, pomyslel si Thanquol, to Lurkovi ukáže. A dalo mu to trochu času na přemýšlení, což bylo dobře. Protože, po pravdě řečeno, Thanquol neměl ponětí, kde jsou. V bouři bezcílně bloudili. V dešti nebylo vidět nic, jen na pár délek ocasu před sebe. Hádal, že jdou dobře, protože hory byly dosud před nimi. Kdysi by prostě stačilo jít po stezce k jihu, dokud nenarazí na bránu do Podzemí. Kdyby došlo k nejhoršímu, Thanquol věděl, že může použít část své moci k vyvolání věsteckého kouzla. Když o tom tak přemýšlel, možná by stálo za to to Lurkovi říct. Možná by to zabránilo tomu přerostlému hlupákovi, aby Thanquolovi ve spánku roztříštil hlavu.

Thanquol uvažoval, že se odplíží, až bude Lurk odpočívát, a najde si sám cestu zpět. Ale bránily mu v tom dvě věci. Domyslel si, že s mutantem je tady na pláních ve větším bezpečí. Kislevané nepochybně zaútočí nejprve na většího na základě mylné úvahy, že větší je nebezpečnější. Druhým důvodem bylo, že Thanquol předpokládal, že Lurk by ho mohl vystopovat. Smysly měl bystré jako žádný skaven, kterého kdy Thanquol znal. A v případě, že by se odkradl, měl by Thanquol obtížný úkol vysvětlit svou záležitost. A Lurk by se ve svém současném stavu takovým chováním ze strany šedého věstce mohl cítit uražen. Skavení opatrnost radila zůstat ještě nějakou dobu s Lurkem.

Jakmile to skončí, přísahal si Thanquol, bude to jinak. Pomstí se Lurkovi tak, že se o tom bude vyděšeně šeptat ještě v příští generaci. To ho naučí zahrnovat urážkami šedého věstce.

Všichni kromě základní posádky Ducha Grungniho byli uvedeni do paláce krále trolobjců. Čestná stráž udeřila sekerami o štíty. Hargrim a ostatní z Karag Dumu byli zaraženi pouhou velikostí jejich přivítání. Kdysi věřili, že jsou jedinými trpaslíky, kteří na světě přežili. Teď věděli, že je to jinak. Felix byl pyšný, že tu je. Pozdravy davu mu ještě zněly v uších. Vzpomínal si na děti trpaslíků, které vybíhaly na ulici, aby se dotkly lemu jeho pláště a mohly o tom vyprávět potomkům.

Dokud si nerazili cestu skrz jásající dav, neměl Felix ponětí o velikosti jejich úkolu ani o tom, co znamenal pro trpasličí národ.

Jeho spojenectví s Gotrekem, které bylo charakteristické hlavně tím, že oba byli neúspěšní a vyhnanci, ho na tohle v nejmenším nepřipravilo. Bylo to, jako by byl král. Možná se císař Karl Franz takhle cítil pokaždé, když jel přes Altdorf, pomyslel si Felix, otočil se a usmál se na Ulriku. Hrdě mu úsměv vrátila. Zdálo se, že ani ona neměla do této chvíle

poněť, co Duch Grungniho dokázal.

Když se Felix díval na své společníky, cítil se šťastnější než kdy předtím. Zdálo se, že přivítání zvedlo náladu i Borekovi a Makaisssonovi, protože ti dva vypadali od Varekovy smrti tak smutně, jak Felix u žádného trpaslíka ještě neviděl, a to bylo co říct.

Jen Gotrek se tvářil zachmuřeně. Měl tak kyselý výraz, jako by cucal citron. Podíval se na dav zpod svažitého obočí jediným zdravým okem a zastavil se občas jen proto, aby plivl na přihlížejícího, který přišel příliš blízko a chtěl se dotknout jeho sekery.

"Proč tak zasmušile?" zeptal se Felix. Gotrek po něm střelil pohledem, který by kohokoli jiného zastrašil. "Chci to vědět, až budu vyprávět tvůj příběh," dodal Felix.

"To s tím nijak nesouvisí," odsekl Gotrek. "A do eposu o mé smrti by se to nehodilo."

"Stejně mi to řekni."

Gotrek si vysál několik zbývajících zubů, plivl na zem a dloubl si palcem do prázdného očního důlku pod paskou. Felix si nejdřív myslel, že neodpoví, ale pak trolobijci přeletěl po tváři zahanbený výraz. "Přemýšlel jsem o tom, že kdybych zemřel při zabíjení démona, byla by to nejlepší smrt, jakou kdy nějaký trolobijce měl. Směšná, prázdná marnivost, člověku, ale napadlo mě to."

Felix nevěděl, co říct, a tak zůstal zticha. Ulrika udiveně pohlédla na Gotreka, jako by nikdy neuvažovala o tom, že by trpaslík mohl připustit něco takového. "No, jsem ráda, že jsi dosud naživu a že jsi mi přivedl Felixe zpátky."

K Felixovu údivu se trolobijce zasmál. Vypadalo to, že Ulriku plácne po zádech, ale zarazil se a znovu se přinutil vypadat zachmuřeně. Hleděl na zem, jako by byl v rozpacích. V tom okamžiku Felix pochopil, kolik tohle pochválení pro trolobijce znamená, kolik pro něj znamená to, že jej oslavuje jeho národ a jak dobře to skrývá.

Jsem rád, pomyslel si Felix. Má v životě málo radosti.

Král trolobijců byl mrzutě vyhlížející trpaslík, podsaditý a silný jako celá jeho rasa, s vlasy ostříhanými v podivném stylu s oblíbeným hřebenem Grunnirova kultu. Měl hrubé rysy a dlouhý a zahnutý nos. Oči se mu leskly maniackální inteligencí. Když promluvil, měl silný a znělý hlas. "Zdravím tě, Boreku Vidlivouse. Zdravím tě, Gotreku, synu Gurniho. Zdravím tě, Snorri Nosohryze. Zdravím tě, Malakai, synu Makaie."

Felixe se zmocnily obavy, že král trolobijců mívá pozdravit všechny hosty jménem, a ukázalo se, že ten strach byl oprávněný. Udělal to.

"Provedli jste slavný čin, vy všichni. Po dlouhé roky, kdy jsem po otci nastoupil na trůn, jsem neslyšel o takovém hrdinství. Návrat Ohňovousova Kladiava je nesmírné požehnání pro celé království trpaslíků a všechnen Grungniho lid má důvod vám dnes děkovat. Pokud vám mohu něco poskytnout, stačí říct a -"

"No, můžete," řekl Makaissson.

Král trolobijců se zarazil a nevládně se na Makaisssona podíval. Právě se dostával do řečnického tempa a očividně ještě nečekal žádné vyrušení. Felix uvažoval, jestli byli všichni trpasličí králové tak rozvláční.

"Řekněte mi to, a pokud je to v mé moci -"

"Chci dílnu a pomoc dvaceti kovářů a chci vědět všechno, co můžete zjistit o té velké dračí potvoře, co žije asi sto padesát mil vodu na severozápad..."

V místnosti všichni zalapali po dechu. "To musí být Skjalandir, prastarý ohnivý drak. Proč?" vyptával se král trolobijců, očividně šokován tou stručností.

"Chci toho parchanta zabít," řekl Makaissson. "Ať je tuhej!"

"A já mu pomůžu," řekl Gotrek.

"Snorri Nosohryz pomůže také," řekl Snorri. Místností zabouřil mohutný potlesk.

"Skutečně jste příklady pro trolobijce na celém světě," řekl král trolobijců. "Sotva jste se vrátili z jednoho hrdinského činu, už chcete vyrazit k dalšímu..."

Když Felix naslouchal tomu šílenství, napadlo ho, že je tu větší úkol, který by měl být splněn. Zatímco byli trolobijci vzrušeni představou, že budou čelit drakovi, mnohem větší armáda Chaosu byla na pochodu. V celkovém vzorci světa to představovalo daleko větší hrozbu než jeden drak. Myslel si, že našel možnost, jak tomu čelit a jak omoci Ulrice a jejímu lidu.

"Ještě jedna věc stojí za zmínku," ozval se Felix. Všechny oči v místnosti se k němu otočily. Najednou se cítil nesvůj. Věděl, že ne všichni trpaslíci, kteří se na něj dívají, jsou potěšeni, že si člověk dovolil promluvit v trůnním sále jejich krále.

"A to je co, Felixi Jaegere?" zeptal se král trolobijců.

"Od severu se blíží obrovská armáda Chaosu."

"Pronásledují vás?" zeptal se král trolobijců. Felix se zarazil, aby si to promyslel. O tom nikdy neuvažoval. Byly jejich hrdinské činy v Karag Dumu počátkem toho všeho, oblázkem, který spustí lavinu? Pochyboval o tom. Celý ten nápad byl příliš strhující.

"Ne. Nemyslím si to."

"Tak v čem je problém? Nechápu, že -"

"Protože brzy vtrhnou do Kislevu, a pokud tam nebudou zastaveni, převalí se do zemí trpaslíků a lidí."

"To je most, který bude třeba překročit, až k němu dojdeme."

Felix viděl, že to bude zase ta stará písnička. Síly Temnoty jsou problémem někoho jiného. Lidé a trpaslíci svá vojska nespojí, dokud nebude příliš pozdě. S nepřítelem by se vypořádali najednou, jedině kdyby byl okamžitou hrozbou.

Mezitím s nimi mohou bojovat a umírat ostatní. Felix si uvědomoval, že není spravedlivý, ale byl trochu vzteklý. Naučil

se o trpasličích dost, aby svůj hněv nedal najevo. V jakémkoli konfliktu se stali nesnesitelně paličatými. "Předpokládám, že veškerá sláva při boji s nimi tedy bude náležet Kislevu a jeho císařským spojencům," řekl klidně. V místnosti zavládlo ticho. Věděl, že má jejich plnou pozornost. "Zmínil jsem se o tom, protože tahle trpasličí pevnost je známa jako pevnost trolobijců, a když dorazí vojska Chaosu, bude mnoho silných nestvůr k zabíjení a strašlivých nepřátel, kterým se bude třeba postavit."

Po sále se rozlehlo mumlání. Felix věděl, že se jeho slova rychle rozletí po městě. I kdyby mu král nenabídl žádnou pomoc, věděl jistě, že mnoho trolobijců odejde do Kislevu s nadějí, že najdou slavnou smrt. Aby zjednal úplně jasno, dodal: "Bude to skvělá a nezapomenutelná smrt padnout v takové bitvě. Koneckonců, kdo si nepamatuje jména hrdinů, kteří padli při obraně Praag v poslední velké válce proti Chaosu?"

Odpověď Ungrimma Železné pěsti Felixe překvapila. "To bylo nedávno podle trpasličího počítání, Felixi Jaegere, ale tvoje poznámka je správná. Promyslím to, co jsi řekl."

Samozřejmě, uvažoval Felix, trpaslíci žijí mnohem déle než lidé a jejich záznamy jsou starší. Pro ně před dvěma sty lety není dávno. Starý Borek byl na světě vlastně už při posledním velkém vpádu Chaosu. Borekovy revmatické oči zachytily Felixův pohled a zdálo se, že ví, nač myslí. Starý trpaslík se opřel o hůl a promluvil.

"Felix Jaeger mluví pro dobrou věc, Vaše Veličenstvo. Vzpomínám si na poslední válku s Chaosem a bylo to strašné. Pokud je takový konflikt v dohledu, měli bychom se radši připravit hned, uzavřít nová spojení a dostat starým. Ti z nás, kteří byli nedávno v pustinách, viděli tohoto nepřítele zblízka a vědí, jak je strašlivý."

Král trolobijců přikývl. Borek mluvil dál. "Možná že nám bylo vráceno Ohňovousovo Kladivo v tuto dobu z vůle prastarých bohů, aby nám pomohli v nadcházející bitvě. Možná je tohle všechno částí většího plánu, než můžeme pochopit."

"Budou hledat odpověď v Grimirově chrámu," řekl král trolobijců. "Možná že všechno, co říkáte, je pravda."

Felix byl vděčný starému trpaslíkovi za moudrost a porozumění.

"To je všechno moc pěkný," řekl Makaïsson. "Ale já pořád chci, aby ten drak chcipl. Chtěl bych použít dílny vašich mechaniků a vaše kovárny. Myslím, že vím, jak to udělat."

"Cokoli chceš, bude ti poskytnuto, Malakai Makaïssone. Moji osobní mechanici ti budou k službám."

Makaïsson při tom nevypadal šťastně, pomyslel si Felix. Hádal, že vyhlídka na to, že se bude muset podělit s královými mechaniky o nové návrhy, ho nenadchla. Jako mnoho trpasličích mechaniků by si Makaïsson raději ponechal svá tajemství pro sebe. Na druhou stranu, nemohl dost dobře odmítnout královu nabídku a ještě očekávat pomoc.

Makaïsson zřejmě došel k témuž závěru.

"No, dobře, to se bude hodit."

Felix s Ulrikou si prohlédli pokoj. Byl zařízen spartánsky, jak se v Karak Kadrinu dalo očekávat, ale alespoň postel a ostatní nábytek měly velikost pro lidi. Bylo očividné, že tento pokoj byl navržen pro vyslance lidí, a stejně očividné bylo, že nebyl nějakou dobu používán. Vzduch byl trochu cítit plísní. Místo přikrývek byla na posteli hromada kožešin. "Myslela jsem, že to nikdy neskončí," řekla Ulrika. "Trpaslíci dokážou být velice rozvláční, když na to přijde."

Felix souhlasil. "Pravda. Ale tohle pro ně bylo důležité. Předpokládám, že to bylo, jako kdyby se například ztratil jeden z Runových tesáků a byl pak Císařství opět navrácen, nebo možná ještě víc. Zdá se, že Ohňovousovo Kladivo má pro ně náboženský význam."

"To asi všechno," řekla Ulrika. Vhlase jí zazněl podtón nepřátelství. Zdálo se, že s nim chce nesouhlasit a on s ní. Takhle to vypadalo od té noci, kdy spolu mluvili na palubě Ducha Grungniho. Felix hádal, že jsou oba nervózní ohledně toho, co jim přinese budoucnost. Natáhl ruku a dotkl se její tváře. Chytila ji a otočila dlaní vzhůru, aby ji mohla políbit.

"Co s námi bude, Felixi?" zeptala se najednou.

Felix na ni pohlédl. Uvažoval o tom také. Celý ten dlouhý den mezi nimi bylo podivné napětí, podtón hněvu, kterému zcela nerozuměl. Z čeho byli tak nervózní? Přežili cestu sem, přežili střetnutí s drakem a hrozbu zničení vzducholodi. Proč se teď tak chovali?

Podíval se na její krásný obličej. Nikdy nevypadala tak hezky. Hledal v sobě odpověď na její otázku. Možná tenhle stres vyvolávala skutečnost, že byli v bezpečí. Alespoň prozatím jim žádné vnější nebezpečí nehrozilo, nic je neodvádělo od otázky, která byla položena. Co se to s nimi stalo?

Jejich životy byly tak nejisté. Obrovská armáda Chaosu se blížila od severu. Možná to byla předzvěst konce světa. Někde daleko na severu její otec a jeho jezdci možná čelí přicházejícím hordám. Gotrek, Malakai a Snorri Nosohryz byli rozhodnutí jít proti drakovi. Ulrika byla pověřena misí k Ledové královně. Skoro určitě nebude mít žádný domov, kam by se mohla vrátit. A co jí mohl nabídnout?

Nebyl bohatý. Rodina ho vydělala a jejich pozdější nabídku na usmíření odmítl. Byl jen poutník bez majetku, který se zavázal zapsat trolobijcovu smrt. A co hůř, začínal mít dojem, že to bude i jeho smrt. S Gotrekem cestovali tak daleko a prožili toho tolik, že jejich osudy se zdály být propojené. Téměř věřil, že trolobijce měl zemřít smrtí, jež otřeše světem, a jeho povinností bude to zapsat.

Uvědomil si, že mlčí už po dobu mnoha úderů srdce a stále jí ještě neodpověděl, že nemá žádnou odpověď. "Nevím," řekl tiše, "a přál bych si, abych věděl."

"Já také," řekla. "Já také."

Naklonila se kupředu a políbila ho. V objetí padli na postel.

Max Schreiber bloumal ulicemi Karak Kadrinu a věděl, že našel to, co hledal. Kolem něj byly vyšší budovy i dveře. V úzkých uličkách slyšel lidské hlasy míchat se s hlubšími hlasy trpaslíků. Muži a ženy z Císařství vykukovali z otevřených obchodů. Seděli mezi svým zbožím. Někteří se na něj hloubavě dívali a viděli ho, jaký opravdu byl. Jiní pokřikovali pozvání, aby vešel a prohlédl si jejich zboží. Max se usmál. I v těchto vzdálených horách, v téhle citadele Starší rasy, byla malá čtvrť lidí. Lidé a trpaslíci byli spoutáni mnohými prastarými svazky víry a spolenectví, ale žádné z nich nebyly starší než ty obchodníci. Věděl, že i tady, ve vzdáleném horském městě, najde kupce a s nimi způsob, jak komunikovat se svým řádem a jeho spojenci. Sáhł do šatu a vytáhl dopis, který napsal a uzavřel svou runou. Usmál se, když ucítil magii, kterou do něj vložil. Nikdo kromě člena jeho řádu nebude schopen ten dopis otevřít, aniž by písmo zmizelo jako mlha v ranním slunci.

Ale pro každý případ napsal vzkaz šifrou, která, jak doufal, bude čitelná jen pro jednoho z jeho druhů. V dopise zapsal všechno, co věděl o cestě Ducha Grungniho a přicházející armádě Chaosu. Zaznamenal i vzrůstající aktivitu skavenů kolem hranice a detailně popsal své střetnutí s šedým věštcem a kouzla, která seslal. V tom případě, myslel si, i kdyby se mi něco stalo, ti, kteří přijdou po mně, budou lépe připraveni na střet s hrozbou krysáků. Svým způsobem to byla závěť stejně jako hlášení nadřazeným z řádu Zlatého kladiva. Věděl, že jeho hlášení přichází právě vhod. Už dlouho se žádný člen prastarého spolenectví nedostal tak daleko na sever jako Max. I při tom, co věděl o silách Chaosu, byl šokován tím, co viděl a slyšel. Armáda Chaosu rostla dlouho a Kislev byl vážně ohrožen. A Kislev byl hradbou Císařství proti vpádu Chaosu. Pokud by padl, hordy Chaosu by se mohly dostat hluboko do zemí lidí. A nepochyboval, že povstane mnoho zrádců, kteří jim pomohou, a nestvůry a mutanti vyjdou z lesů a...

Max věděl až příliš dobře, jak je Císařství křehké a jak snadno může upadnout do Temnoty. Proto byl vytvořen jeho řád, aby to hlídal. Věděl, že musí poslat varování. Doufal, že je bude moci doručit sám, ale budoucnost nikdy nebyla jistá a kdo ví, co se může stát s ním? Tenhle dopis byl zabezpečením proti nehodě. I kdyby zemřel, doufal, že se jeho varování a znalosti dostanou do správných rukou.

Zastavil se před hospodou, na níž byl znak císařského gryfa. Věděl, že potřebuje najít obchodníky vracející se do zemí lidí, především ty, co míří rovnou do Middenheimu. Tady by prý mohl nějaké najít. Zhluboka se nadechl a vešel do pívem načichlého tepla hospody.

Když vstoupil, rozhostilo se ticho. Věděl, že ho poznali jako jednoho z mužů, kteří přiletěli vzducholodí. Rozhlédl se a usmál se. Někdo se okamžitě nabídl, že mu koupí pítí. S úsměvem jeho nabídku přijal a připravil se k odpovědím na tisíce otázek.

Doufal, že potom snad najde někoho, kdo doručí jeho vzkaz.

Felix vyhlédl z okna pokoje. Bylo malé a kulaté, zasklené silným, ručně dělaným sklem. Skrz něj měl pěkný výhled na hory naproti. Za sebou uslyšel, jak se Ulrika pohnula na posteli.

"Musím odsud brzy odejít," řekla. Felix přikývl a uvažoval, jakou práci má tady, v paláci krále trolobijců.

"Kam půjdeš?"

"Ke dvoru Ledové královny." Dál zíral z okna na hory naproti, všiml si koruny mraků kolem jejich vrcholů. Najednou mu došlo, co říká, a otočil se, aby se na ni podíval.

"Už teď?" zeptal se a srdce se mu sevřelo.

"Teď je stejně dobrá chvíle jako kterákoli jiná. Musím doručit poselství, své paní."

"To nemůžeš," řekl Felix.

Ztuhla. Oblíče se jí proměnil v masku. "Co tím chceš říct? Kdo jsi, abys mi přikazoval, co můžu nebo nemůžu dělat?"

"Nesnažím se ti přikazovat, co můžeš nebo nemůžeš." Felix věděl, že má pravdu. Nechtěl, aby šla, a zároveň věděl, že nad ní nemá žádnou moc. Hledal cestu, jak vybědnout z téhle situace. "Jen jsem chtěl říct, že neznáš cestu."

"A já bych ti chtěla říct, že si ji můžu zjistit. Musí tu být někdo, kdo zná cestu zpátky do zemí lidí." Znělo to zbytečně vztekale. Felix si domyslel, že se snaží vyvolat hádku. "Král ji bude znát určitě a jistě tu jsou knihovny s mapami. Možná by mi mohl poskytnout průvodce."

"Proč nepočkat, dokud nebude Duch Grungniho opravený. Určitě tě tam dostane rychleji, než bys tam došla pěšky. A mnohem bezpečněji."

"To, jak jsme se sem dostali, považuješ za bezpečné?"

"Ano. Ne. Chci říct, jakmile bude opravený, dostane se přes hory stokrát rychleji než muž nebo žena pěšky."

"Možná, ale jak dlouho to bude trvat? A kdo říká, že musím jít pěšky? V tomhle městě určitě jsou nějaké koně."

"Trpaslíci nejsou pověstní svým jezdecktvem," řekl jí.

"Není potřeba, abys byl sarkastický."

"Nejsem sarkastický. Nepoužívají koně, jen k tahání vozíků a poníky v dolech."

"Jsou tu lidští obchodníci."

"Jsme v horách. Pravděpodobně mají muly, pokud vůbec."

"Ty máš odpověď na všechno, že?"

Odkud ten hněv pochází? uvažoval Felix. Proč jsme oba tak naježeni? Byl zmatený. To nebylo jako ty příběhy, které četl, hry, které viděl. Pod povrchem číhaly emoce jako štika v rybníce. Emoce, které se nezdály být logicky spojené se slovy nebo jejich vztahem a které, jak věděl, byly nějak jejich součástí. Jak mohl být přitahován k téhle ženě, stát o ni a zároveň být tak rozčilován jejím přístupem? Jak mohla k němu cítit totéž? Cítil, že někde je mezera mezi jeho představou lásky a realitou, ale na to ho knihy a básně nepřipravily.

"Ne," řekl nakonec, "to ne. Jen nechci, aby se ti něco zlého stalo."

Doufal, že by ji výraz upřímného zájmu mohl na chvíli uklidnit, ale nestalo se to. "Něco zlého se už stalo," řekla.

"Celému světu."

Felix jí nemohl mít za zlé, že má námitky. Cítil se stejně. Natáhl se, aby ji přitiskl k sobě, ale ucouvla. Bezdůvodně rozčilený se otočil a odešel sám. Dveře za ním uspokojivě práskly, ale najednou se cítil slabý, hloupý a provinilý.

* * *

Max nalil další číši vína svým novým druhům. Pokud si všimli, že sám pít zpomalil, nevadilo jim to. Boris Černý štít a jeho bratr Hef pili jako duhy a moc si nevybírali v tom, kdo platí účet. Koneckonců, jak poukázal Boris, když byl Stahovač lidských kůží v horách volný a drak pálí údolí, kdo ví, kdo zůstane zítra naživu? Vypadal pyšný na to, že se svým bratrem prohýřili veškerý svůj plat strážců karavan, jakmile dojeli do města, a znovu odjedou s prázdným měšcem, kde jim zbyla jen křesadla. Pokud je zabije ork, alespoň z toho nebude nic mít.

Maxovi na tom opravdu nezáleželo. Jejich vůdce karavany si už odešel odpočinout, ale ještě předtím souhlasil, že doručí Maxův vzkaz na jistou adresu v Ulrikstrasse v Middenheimu. Pochopil, že za své potíže obdrží několik zlatých mincí. Když Max uviděl záblesk v obchodnickově oku, nepochyboval, že bude doručen. Ulrikstrasse byla jen dvě ulice od trhu, kam obchodník mířil, a dva zlaté byly štědrá odměnou za pár kroků navíc. Max věděl, že by měl odejít po uzavření obchodu, ale když slyšel muže diskutovat o cestě do trpasličího města, rozhodl se zůstat. Koneckonců, možná se bude vracet domů pěšky, pokud nebude možné Ducha Grungniho opravit, a tak neuškodí, když se o cestě něco dozví. Naneštěstí mu to, co slyšel, bralo odvahu.

"Řekněte mi ještě o tom Stahovači lidských kůží," řekl Hefovi.

"To by se ti nelíbilo."

"Pobav mě, a já ti řeknu, jestli to je pravda."

"Je to velký vůdce orků, a dost zlý. Rád stahuje nepřátele zaživa z kůže a z jejich těl si dělá stan. Říká se, že v horách sbírá armádu zelených kůží a chce vyhnat trpaslíky z jejich měst."

"To se nezdá být příliš pravděpodobné. Tohle je nejsilnější pevnost, jakou jsem kdy viděl..."

"Kromě Middenheimu," řekl Boris opile.

"Kromě Middenheimu," souhlasil Max jemně. "Určitě ji žádný válečný vůdce orků nedobude."

"U orků nikdy nevíš," řekl Hef. "Tajně se plíží, jsou to chytří barbaři. Tenhle prý má s sebou šamana, šamana s mocnou magií."

Max ucítil zasvrbení profesionálního zájmu. "Rád bych si poslechl něco o tom šamanovi."

"Moc toho nevím," přiznal Hef. "Jen jsem slyšel příběhy lidí z karavan, kteří přežili jejich útok."

"Ne že by jich bylo moc," řekl Boris. "A všichni byli zběhové. Kdo by věřil poserům?"

"Jen mi řekněte, co jste slyšeli," přesvědčoval je Max a dolil jim víno.

"Prý mluví se starými bohy orků," řekl Boris.

"A ti bohové naslouchají," dodal Hef.

"Bohové naslouchají každému, kdo se k nim modlí," řekl Max. "Nemyslím si, že bohové orků jsou příliš odlišní od našich."

"Rozdíl je v tom, že bohové orků na modlitby toho šamana odpovídají. Prý mohou zavytím skácet útesy a rozdrtit zdi pevností mávnutím ruky."

"Možná to provedou i se zdmi tohoto města," řekl Hef.

Max o tom pochyboval. Trpaslíci vložili do zdí runy silné stejně jako obranná kouzla známá lidem, a možná ještě mocnější. Bylo by potřeba víc než jen nějakého vyjícího pokřikovače zaklínadel, aby je rozbil. Max měl velké znalosti o obranné magii a pochyboval, že by mohl ochránit tohle město lépe, ani se stovkou dobrých učedníků a dvaceti lety poctivě odvedené práce. Místa jako Karak Kadrin byla v bezpečí. Ohroženy byly malé vesnice a obchodní městečka podél cesty.

V každém případě to, co slyšel, nebylo dobré. V horách byli draci a bojovné tlupy orků. Na severu postupovaly hordy Chaosu a sám viděl, že skaveni jsou opět aktivní. Vypadalo to, že všichni věštcí, kteří předpovídali příchod temných časů, měli pravdu. Pomyslel si, že svět je na tom zle. Možná by si měl dát víc vína. Potlačil to nutkání.

"Povídej mi o drakovi," řekl.

"Je hodně velký a zlý a spálil většinu vesnic mezi námi a východní zemí."

"To je všechno, co víš?"

"Je to staré zvíře, alespoň to jsem slyšel, a spal po staletí, dokud ho něco neprobudilo."

"Neprobudilo?"

"Jo. Prý před dvěma sty lety vylezl z jeskyně na Dračí hoře, zaútočil na kraj a pak stejně náhle zmizel. Někteří si mysleli, že umřel. Teď to vypadá, že jen spal. Prý to draci umí. Spát po staletí."

"Hodně staří draci to dělávají," řekl Max. "To jsem četl."

"Ty umíš číst?" zeptal se Boris.

"Jo. Dej si ještě víno."

Žoldníci pili a mluvili dál, ale Max už příliš pozorně neposlouchal. Opravdu drak mohl spát tak dlouho? A pokud ano, co ho probudilo? Možná příchod Chaosu. Možná je to příznak těch časů.

Možná to bylo něco úplně jiného. Vynořil se tu nějaký vzor, tím si byl jistý. Cítil v té práci něco zlého a temného.

Výheň jasně zářila. Horko bylo úmorné. Felix si toho všiml, hned jak vešel do místnosti. Na okamžik se zarazil a zhluboka se nadechl. Vztek nyní pohasl a cítil se víc vinen než kdy jindy. Možná by se měl vrátit, promluvit si s Ulrikou

a všechno urovnat. Část jeho duše chtěla, ale druhá část proti tomu úporně bojovala. Ta druhá vyhrála. Stejně sem přišel, aby něco zjistil, a tak v tom může také pokračovat.

Rozhlédl se, aby našel Makaïssona. Navzdory horku a výparům bylo těžké zjistit, jestli tu je. Bylo tu mnoho trpaslíků pracujících s měchy, kovajících třeshňově rudé železo do nových tvarů a pracujících s podivnými nástroji, jejichž účel Felix nedokázal ani uhodnout. Všichni se pohybovali velice cílevědomě, jak umějí jen trpaslíci, kteří mají nějaký úkol.

"Kde je Makaïsson?" zeptal se, natáhl se a chytil za rameno nejbližšího trpaslíka. Podsaditá svalnatá postava ukázala palcem směrem k jednomu dveřím a pokračovala svou cestou.

Felix prošel dílnou a sklonil hlavu, když vcházel do další místnosti. Makaïsson tam byl, skláněl se nad stolem plným plánů a schémat popsaných, jak Felix poznal, runami používanými Čechem mechaniků. Vzhlédl, když muž vešel, vysál si zub a řekl: "No, copak bys chtěl, mladej Felixi?"

"Přemýšlel jsem, kdy bude Duch Grungniho připraven k odletu."

"Nejspíš za pár tejdnu. Dost dlouho mi bude trvat tohle vyrobit a najít draka."

"To nemyslíš vážně," řekl Felix, i když věděl, že trolbijce to myslel nejspíš až příliš vážně. Doufal, že vzducholod' bude brzy opravena a bude moci odvézt Ulriku až ke dvoru Ledové královny. Doufal, že by ho mohli vzít s sebou.

"Myslím. Ta zatracená ještěrka mi málem zničila vzducholod' a zabila chudáka Vareka. To jí nedaruju, to mi můžeš věřit."

"Jak? Vždyť jsme ho sotva škráblí."

"No, mám pár nápadů, neměj strach. Je pár strojů, který mám už nějakou dobu v hlavě, a právě teď si myslím, že je čas, abych je postavil."

"Co zmůžou zbraně proti něčemu tak mocnému, jako je Skjalandir?"

"Řek bych, že jsi doteďka měl větší důvěru v moje mašiny, Felixi Jaegere."

"Věřím tvé zručnosti, Malakai, ale -"

"No, nemůžu říct, že bych ti to měl za zlý. Byla to zatraceně velká bestie. Ale i tak se dá zabít dobrou zbraní. Cokoliv živýho se dá zabít."

"Takže co vyrábíš?" zeptal se Felix a pohlédl na plány. Malakai si stoupl mezi něho a rozložené kusy pergamenu. Felix si domyslel, že je stejně nedůtklivý jako všichni trpasličí mechanici, když došlo na sdílení svých plánů se světem. Velcí tajnůstkáři, tihle trpaslíci.

Makaïsson chvilku váhal a pak se usmál. "Koukni se, když chceš," řekl a ustoupil stranou, "Ale pochybuju, že z toho něco vyčteš."

Felix se podíval a viděl, že trpaslík má pravdu. Plány byly pokryté klikyháky. K některým čarám byly připojené runy, k jiným ne. Bylo to jako dívat se na svitek popsaný hodně šileným astrologem.

"Máš pravdu. Nemám tušení, co to je," řekl. "Co je to?"

Makaïsson si spokojeně zamnul masité ruce. "To brzy zjistíš, jen se neboj. Teď bys měl jít, mladý Felixi. Mám spoustu práce a času moc není."

S tím vyšoupl Felixe z dílny a na ulici. Felix zamířil k paláci. Bylo načase přinést zprávy Ulrice. Nějak věděl, že radost mít nebude.

SEDM

PŘÍPRAVY

Felix se lhostejně rozhlédl po hospodě. Neměl zájem. Železná vrata bylo oblíbené místo spodiny - trolbijců, kanálových strážců, odpadlých mechaniků, vyhnaných žoldáků a jim podobných. Měla pověst nejprašivější díry v městě krále trolbijců, a to už něco znamenalo. Díky tomu, jak si všiml, se zjizvení a mrzutí trpaslíci jejich stolu obloukem vyhýbali. Felix byl docela rád. Teď tu byl jediný člověk a nepochyboval, že kdyby tu s ním nebyli Gotrek a Snorri, měl by vážné potíže.

Věděl, že je opilý. Zdálo se, že minulých pár dnů nedělal nic než pil. Zatímco Ulrika studovala mapy a dělala přípravy k odjezdu, Borek s Maxem prohledávali knihovny kvůli dalším informacím o drakovi a Malakai stavěl své stroje, on a trolbijci se jenom nalévali pivem. A proč ne? Stejně neměl nic lepšího na práci. Jeho hádky s Ulrikou se horšily a vyhlídka na to, že vyrazí do Dračích hor, ho nenaplňovala žádným nadšením. Proč se neopít? Proč se nepobavit? Kde byl Max? Čaroděj opět zmizel. Zůstal jen tak dlouho, aby vypil několik číší vína a sdělil jim, co zjistil. Jeho zprávy by dohnaly k pití každého. Skjalandir byl starý a mocný. Vzbudil se před několika měsíci a touto dobou už vyhnal většinu trpaslíků z vysoko položených údolí a spálil většinu měst. Vojsko žoldnéřů najaté vesničany se nikdy nevrátilo, ani žádný z mnoha trolbijců, kteří se ho vydali zabít. Panovala hrůza, že jednoho dne ta nestvůra zaútočí na Karak Kadrin. Nikdo netušil, co se stane potom, ale všichni věděli, že to bude zlé. Tak proč se neopít? Ulrika to možná neschvalovala, ale co? Jak sama říkala, nemohl jí přikazovat, co má dělat, tak proč by ji měl nechat, aby poroučela ona jemu? Mohl se opít, kdy chtěl, a jí do toho nic není.

A teď byl opilý, a to pořádně. Všichni byli - Gotrek, Snorri Nosohryz i on. Možná byl kapku méně namazaný, ale ostatní byli jen o kousek před ním. Nevypil ani čtvrtinu toho, co trolbijci, ale trpasličí pivo bylo mnohem silnější než lidské a nebyl na ně zvyklý.

Hospoda byla plná. Všude kolem byli ti nejošuntější trpasličí bojovníci, jaké Felix kdy viděl od chvíle, kdy si probojovali cestu skrz sály Karag Dumu. Když se nad tím zamyslel, uvědomil si, že jsou sledováni.

V zastíněném výklenku hospody se krčil cizinec. Nebyl vidět ve stínu, ale Felix viděl podle obrysu, že má vztyčený hřeben vlasů, který označoval trolbijce. Zdálo se, že si je vědom toho, že na něm spočívají Felixovy oči, a tak ze stínů

vykoukla hlava. Felix uviděl štíhlého trpaslíka s podlýma očima a krátce stříženými vousy. Hřeben vlasů měl nabarvený na šedo a byl kratší než Gotrekův. Byl útlý a na trpaslíka dost vychrtlý. Soustavně pohyboval čelistmi, jako by něco žvýkal. Obličej a paže mu pokrývalo tetování v podivných vzorech. Přiloudal se blíž k jejich stolu. Felix viděl dlouhou dýku přivázanou k noze a krátký jednoruční krumpáč hozený přes rameno. Kalhoty a vestu měl černé, košili bez rukávů šedou.

"Sem slyšel, že dete na draka," řekl cizinec. Hlas měl hluboký a zdálo se, že slova vycházejí z koutku úst. Pokradmu pozoroval trojici u stolu.

"A co?" zeptal se Gotrek.

"Draci maj zlato."

"To jsem slyšel. A co ty s tím?"

"Skjalandir ho má velkou hromadu. To by se hodilo. Ten starej ohnivák terorizoval tydle hory skoro tisíc let."

"Mě zlato nezajímá, jen jeho život. Chci toho draka zabít, nebo přitom zemřít," řekl Gotrek.

"Ne, pokud se tam Snorri dostane první," řekl Snorri.

"To jo. Tomu rozumím. A pro trolobijce by to byla slavná smrt. Chci jenom říct, že se o to pokusím sám."

"V tom ti bránit nebudu," opáčil Gotrek. "Jen mi nelez do cesty."

"To je fěr. Vadilo by, kdybych si sedl a chvíli s váma popil?"

"Pokud si můžeš zaplatit pivo," řekl Gotrek.

"To můžu a taky zaplatím rundu pro všechny kolem," slíbil nově příchozí.

Gotrek a Snorri vytřeštili oči. Felix pochopil, že to je na trpaslíka netypické chování.

"Steg, někdy zvaný Dlouhoprsták, k vašim službám."

"Zloděj," zavrčel Gotrek opovržlivě.

"Jednou, k mý hanbě," přiznal Steg. "Ale teď sem trolobijce."

"Nechal ses chytit!" obvinil ho Snorri Nosohryz.

"Jo, v pokladnici klanu Vorgrundů s jantarovým náhrdelníkem v ruce." Ostatní trolobijci se na něj podívali se zájmem.

"Divím se, že ti Vorgrundové neusekli koule."

"Chtěli. Nejdřív mě strčili do báně, ale já sem vodemk zámky a vzal roha. Z jejich citadely vedla ven tajná chodba. Jenže to, že mě chytili, byla hanba, a tak sem se stal trolobijcem."

"Hanba, že tě chytili!" odplivl si Gotrek. Felix nebyl překvapený Gotrekovým výbuchem. Vždycky měl dojem, že trpaslíci mají vyšší nároky na čest než lidé. Zdálo se, že Steg jim neodpovídá, i když si Felix myslel, že se zloděj chová podle trpasličích měřítek divně. Mluvil téměř vychloubačně, což bylo ve srovnání s Gotrekovou a Snorriho nemluvností zvláštní. Není úplně přičetný, pomyslel si Felix. Na druhou stranu, který trolobijce je?

"Jo. Jakmile mě čapli, nikdo už se mnou nemluvil, můj klan mě zapudil a snoubenka mi dala košem, což bylo nefér. Ten náhrdelník sem chtěl pro ni jako svatební dar."

Gotrek pohlédl na Stega. Snorri zíral udiveně. Steg se přiznával k nejopovrženějšímu z trpasličích zločinů, beze studu a dokonale vyrovnaným hlasem. Pokud si toho Steg všiml, nedával to nijak najevo. "Tak sem šel do Grimmirovy svatyně a vostříhal sem si vlasy a vousy."

"Nevypadáš, že by ses moc styděl," řekl Felix. Steg se na něho podíval.

"Mladej člověčku, sem povoláním zámečník a z donucení zloděj. Stydím se, že sem zneuctil svůj klan a protože mě kvůli mý nešikovnosti čapli. Svůj zločin chci vodpykat smrtí, ale než zemřu, chci náhradu pro ty, kerý sem poškodil. Páč sem utratil zlato, co sem vzal, odškodním je ze svého podílu na dračím pokladu."

Felix na něj pohlédl úkosem. Uvažoval, jak jistý si Steg je. Možná měl zlatou horečku a chtěl jen být blízko pokladu. Možná to nebyl skutečný trolobijce, chtěl je jen doprovázet a ukrást poklad. Kdo ví? Gotrek vypadal, že ho Stegovo vysvětlení trochu uklidnilo. Už nevypadal, že chce zaseknout sekeru do zlodějovy lebky. Felix zjistil, že jeho samého Stegův příběh zajímá.

"Ty jsi zámečník? Slyšel jsem, že trpasličí zámečníci jsou neobyčejně šikovní."

"No, to sme. Asi to bude další důvod, proč sem spáchal ten zločin. Ta výzva, chápeš? Chtěl sem si dokázat, že sem lepší než všichni ostatní zámečníci, dyž se dostanu přes jejich zámky."

Gotrek si odfrkl. "O některých věcech je lepší nemluvit."

"Snorri si myslí, že si dá další pivo."

"Felix si myslí, že se odpotácí zpátky do paláce," řekl Felix.

"Dej si pozor na měšec," poradil mu Steg. Felix se usmál a poplácal si opasek - a zjistil, že tam nic není.

Steg natáhl velkou ruku a podal mu jeho měšec. "Promiň," řekl. "Starých zvyků se těžko zbavuješ."

Ulrika seděla v knihovně krále trolobijců. Lamy tajuplně blikaly na řady a řady polic a poliček na svitky, knihy vázané v kůži, mapy a jiné dokumenty. Knihovna byla překvapivě dobře vybavená. Většina knih byla pro ni nečitelná, protože byly napsány trpasličími runami, ale byl tu i slušný výběr lidských svazků a mnoho, mnoho map hor. Bylo na nich mnohem víc podrobností a byly přesnější než mapy lidí. Zdálo se, že si trpaslíci potrpí na detaily.

Na nízkém stole vyrobeném pro trpaslíky si před sebe rozprostřela mapu hor, nejnovější výrobek králových písařů. Zobrazovala území kolem města na tři sta mil daleko. Malé značky označovaly města a vesnice a bylo snadné porozumět jejich významu. Zlatá sekerka označovala zlatý důl. Červená sekerka mohla znamenat železo nebo uhlí. Loď označovala přístav, odkud mohly plout vory nebo lodě dolů po řece. Větší stezky byly vyznačeny silnými červenými čarami, menší tenčími. To, co vypadalo jako nebezpečné transportní cesty přes hory, byly čáry z červených teček. Zkřížené meče označovaly místo bitvy. Hlava orka zřejmě označovala doupe kmene zelených kůží.

Při pohledu na mapu viděla, že Vrcholový průsmyk se táhne až do nížin východního Císařství. Trasa byla jasná, ale cesta byla dlouhá a klikatá. Nejrychlejší cesta na sever do Kislevu vedla podél staré Vysoké cesty do Karak Ungoru, a pak po řece Urskoj do města Kislevu. Naneštěstí ležel dračí symbol právě na velké obchodní stezce ze starších map, takže se červená silná linka teď musela točit mnohem víc mezi vrcholky, než tomu bývalo dřív.

Vypadalo to, že Felix měl pravdu, pomyslela si trpce. Nejspíš by bylo rozumnější počkat, až bude vzducholod' opravena. Vzhledem k tomu, že se tak mohli dostat přes draka, bylo by to mnohem rychlejší a podle symbolů orků na mapách zřejmě i bezpečnější. Při pohledu na mapu mohla říct, že nejrychlejší by zřejmě bylo jít s trolobijci podél Vysoké cesty do Karak Ungoru.

Možná tomu prostě chtěla věřit, aby mohli zůstat spolu o chvíli déle. Bylo to rozčilující a zoufalé - a smutné. Byla to jedna z věcí, které v jejich vztahu působily takové napětí. Chtěla být s ním a její touha působila, že se chtěla zbavit povinností k otci a svému národu. Věděla, že by měla odnést otcův vzkaz do Kislevu. A přece měla vztek na povinnost, která ji odváděla od Felixe, stejně jako měla vztek na něho, že ji odvádí od splnění její povinnosti.

Nebyla si už jistá, co k němu cítí. Když byli od sebe oddělení, snila za bílého dne, že se k ní vrátí, ale jeho příchodem se vše změnilo. Už to nebyla postava z fantazie, ale skutečná osoba, která ji občas rozčilovala svými vědomostmi a blazeovaností. Vyrostl v hlavním městě civilizovaného světa a ona byla, koneckonců, dcera šlechtice z pohraničí polobarbarské země. Dříve si neuvědomovala, jaký je to rozdíl. Jeho náarážky na básníky, hry a knihy šly mimo ni, ale někdy si díky tomu připadala hloupá. Postrádal přímočarý smysl pro čest jejího lidu a cestoval tak daleko a viděl toho tolik, že jí z toho běhal mráz po zádech. U dvora v Middenheimu se necítila dobře a měla dojem, že mezi tamními blazeovanými dámami vypadá jako ošuntělá venkovanka. Kvůli němu se občas cítila stejně.

A co víc, cítila se ohrožena důvěrností, která mezi nimi rychle vznikala. Celý život ovládala své emoce. Byla vychována jako válečnice, aby bojovala jako muž, spíše jako syn, kterého její otec opravdu chtěl. Díky tomu a svému postavení si udržela emocionální odstup od každého muže. Nebyla si jistá, že chce, aby se tahle mezera uzavřela.

A pak to jeho pití. Ulrika vyrostla mezi věčně pijícími muži, ale v Kislevu to byla věc vyhrazená pro svátky a dožínky. Bylo to příliš nebezpečné místo, než aby někdo riskoval kocovinu víc než několikrát do roka. Když přijeli do města, byl Felix opilý každý den. To bylo znepokojující.

Zavrtěla hlavou. To nebyla ona. Tohle cítila poprvé. Aby si dělala starosti s tím, co si o ní nějaký muž myslí a co si ona myslí o tom muži. V minulosti si vybírala milence podle jednoduchého zákona šlechty jejího lidu, pro večery potěšení. Nikdy necítila nějaké hluboké emocionální vazby nebo rozpaky. Ale rozuměla těm mužům, tomu, co čekala od nich a oni od ní. Nebyla si jistá, jestli vůbec rozumí Felixovi. A nebyla si jistá, jestli pro ně dva existuje nějaká budoucnost.

Ne že by na tom záleželo, pomyslela si ironicky. Jelikož se přibližují hordy Chaosu a na cestě před nimi je nebezpečí, asi stejně nemají žádnou budoucnost, takže nemá smysl dělat si starosti. Odsunula ty myšlenky stranou a vrátila se ke studiu map, aby našla nejlepší cestu ke svému cíli. Vypadalo to, že doprovázet trolobijce je nejlepší způsob.

Uslyšela, jak se dveře otvírají, a v knihovně zazněly kroky. Kroky byly lidské, ale nebyl to Felixův lehký krok. Vzhlédla a uviděla Maxe. Upíral na ni oči.

"Takže nejsem jediný, kdo je dlouho vzhůru," řekl. Přikývla a zauvažovala, na co asi myslí. Z výrazu jeho očí mohlo být možné, že sem přišel, protože věděl, že ji tu najde. V domě jejího otce ji neustále jakoby náhodou potkával. A byl z něj cítit alkohol.

"Co tady děláš, Maxi?" zeptala se. Jeho úsměv se rozšířil. "Využívám možnost studovat v knihovně krále trpaslíků.

Mají tu mnoho starých knih, víš, ty, co jsou v Císařství vzácné. Některé jsou přeloženy z trpasličtiny lidskými písaři."

"Nikdy jsem nevěděla, že lidé umí číst trpaslicky."

"Čtení není považováno mezi Kislevany za velký dar," řekl. Ulrika v jeho hlase zaslechla ironii. Připomnělo jí to Felixe a pocítila drobné bodnutí vzteku. Max si to neuvědomil, a tak mluvil dál. "Mezi občany Císařství je to jiné. Někteří umějí nejen číst, znají i trpasličí runy."

"Myslela jsem, že to je tajný jazyk trpaslíků, který si nechávají pro sebe."

"Teď ano. Ale nebylo to tak vždycky. Kdysi si trpaslíci a lidé byli bližší a v dobách Sigmara Kladivonoše se mnozí učili trpasličí jazyk. Trpasličí runy možná vznikly na základě první lidské abecedy. Podle Nedokončené knihy byl Sigmar určitě schopen mluvit s trpaslíky jejich původním jazykem."

"Sigmar byl bůh."

"Vzal na sebe lidskou podobu a jeho první kněží také dokázali mluvit trpasličí řečí. Naučili to i ty, kteří přišli později.

Dosud je používána mnoha učenci církve."

"Chceš říct, že někteří lidé umí mluvit trpaslicky?"

"Prastarou verzi jazyka, který se příliš neliší od moderní trpasličtiny. Trpaslíci jsou velice konzervativní a za posledních dva tisíce pět set let se toho v jejich jazyce mnoho nezměnilo. Pokud umíš mluvit starou verzí jazyka, můžeš porozumět i jeho moderní podobě. A s velkou pravděpodobností v něm můžeš i číst."

"Jak to všechno víš?"

"Jsem učenec stejně jako čaroděj a jako mnozí učenci jsem nějakou dobu studoval v chrámu. Dnešní mágové potřebují i znalosti teologie a liturgie, pokud nechťejí padnout do rukou lovecům čarodějnic. Chrámy nás pořád nemají příliš rády. Často musíme dokazovat, že jsme věřící muži."

Ulrika si vzpomněla na podezírání svého lidu a na nenávist, kterou mnozí vyznavači Ulrika chovali k mágům, když byla v Middenheimu. V jeho slovech viděla smysl. "A ty jsi věřící muž, Maxi Schreiber? Nebo je tvá duše v ohrožení?"

"Jsem více věřící, než by sis myslela, Ulriko Magdovno. Celý život jsem byl nepřítelem Chaosu, ať už si lovci čarodějnic myslí cokoli."

"Mne o tom přesvědčovat nemusíš, Maxi. Viděla jsem tě bojovat proti skavenům."

Přiblížil se k ní a posadil se naproti. Určitě z něj bylo cítit víno. "Vidím, že přemýšlíš nad cestou. Jdeš lovit draky, že?"

"Ne. Snažím se najít cestu do Kislevu, abych přinesla otcovo varování našim lidem. Carevna musí vědět o hrozcí invazi."

"Takže nejdeš s trpaslíky? Felix jde, že?"

"Felix přísahal, že bude doprovázet Gotreka. Nežádala bych ho, aby porušil přísahu."

Ulrika si nebyla úplně jistá, co si má myslet o výrazu, který se objevil Maxovi v obličejí. V matném světle bylo těžké říct, jestli je překvapený, potěšený, vyplašený nebo trošku od všeho. "Myslel jsem, že vy dva jste nerozdělitelní," řekl nakonec.

"Jenom spolu spíme, nic víc," Ulrika věděla, že to není pravda, ale bylo to pravdě dost blízko, takže se necítila jako lhářka. Max se zamračil. Žárlil, nebo v tom bylo něco jiného?

"Co je?" zeptala se.

"Jen že kislevské ženy jsou přímočařejší v... záležitostech srdce, než jsou muži z Císařství zvyklí."

"Jsme čestné."

"O tom není pochyb. Jen mě to překvapilo, to je vše. V Císařství dámy o takových věcech nemluví."

Ulrika na něj pohlédla. "Ale určitě to dělají. Strávila jsem dost času na dvoře v Middenheimu, abych to viděla. Ženy z Kislevu alespoň nejsou pokrytci!"

K jejímu překvapení se Max zasmál. "Ano, to je pravda. Máš bod."

"Není třeba se mnou mluvit spatra."

"To nedělám." Změnil tón. "Jak se chceš dostat do Kislevu? Pěšky?"

"Na koni, pokud tu nějakého najdeme."

"Kolik vás je? Budete si najímat tělesné strážce?"

"Mám Olega a Standu a mám dobrý meč. Co víc potřebuju?"

"Cesta mezi námi a Kislevem je dlouhá, těžká a plná nebezpečí." Na chvilku se odmlčel, jako by nad něčím uvažoval.

"Možná bys mohla na cestě využít další meč - a víc než meč - mága."

"Nabízíš mi své služby?" Ulrika se najednou cítila nepřijemně. Vůbec si nebyla jistá, že chce, aby Max jel s nimi, ať je jakkoli mocný mág.

"Ano."

"Rozmyslím si to."

"Budeš mě potřebovat," vmlouval se. "V horách jsou orci a mají s sebou šamana. Potřebuješ magii na boj s magií."

"Řekla jsem, že si to rozmyslím." Ulrika se zvedla k odchodu. Max jí s úklonou popřál dobrou noc. Když šla ke dveřím, cítila, jak na ni zírá.

"Miluji tě," řekl najednou.

"Jsi opilý," odpověděla a vyběhla ze dveří. I tak ho slyšela říkat: "To je pravda, ale nic to na tom nemění."

Když vyšla do chodby, uvědomila si, že se rozhodla. Bude putovat s Felixem a Gotrekem po Vysoké cestě k odbočce na Urskoj; pokud to přežijí, pojedou s Olegem a Standou na sever. Měla pocit, jako by jí z ramen spadla tíha. Těšila se, že se setká s Felixem a budou spolu v posteli. Nedávno byli od sebe na dost dlouho odděleni a cítila za to určitou zodpovědnost. Bude se snažit a všechno urovná.

Max stál v knihovně a cítil se hloupě. Účinek vína, které si dal U Císařova gryfa, už vyprchal a jazyk měl opět volný. Částečně byl rád, že řekl to, co řekl, a částečně se hluboce styděl kvůli tomu odmítnutí. Uvědomil si, že celý život studoval magii ve starých knihách, ale nepřipravilo ho to na jednání s živou ženou. Měl pocit, že od začátku rozhovoru dělal jednu chybu za druhou.

To bylo strašné. Měl by se s tím vypořádat. Byl mistr čaroděj Zlaté fakulty a tajný bratr prastarého řádu Zlatého kladiva. Nebyl nějaký neopeřený student mystérií. Nemohl si dovolit ztratit sebeovládání jakýmkoli způsobem. Snadno mohl přivolat nějakou katastrofu. Až příliš dobře znal příběhy o čarodějích, kteří v opilosti způsobili nesmírné škody. To nehodlal dopustit. Na to byl příliš inteligentní. Nikdy by nepoužil svou sílu, když byl indisponován. Z jakéhokoli důvodu.

Ale byla tady tma. Nebylo dost světla, aby bylo vidět. Pohnul prsty ve známém složitém vzoru a ucítil, jak mu víchry magie odpovídají. Kolem ruky se mu objevila koule měkce zářícího nažloutlého světla. Setřepal ji a nechal ji vznášet ve vzduchu uprostřed místnosti. Světlo kolísavě blikalo, jako by něco zasáhlo do jeho ovládání magie. Možná to byly staré trpasličí ochranné runy. Možná v tom bylo něco jiného. Nehodlal si s tím teď dělat starosti.

Zavrtěl hlavou a podíval se na mapu, kterou studovala Ulrika. Nebylo těžké pochopit příběh, který vyprávěla.

Probuzení draka určitě nadělalo zmatek v téhle části Hor na konci světa. Kmeny orků byly všude. Města byla zničená, obchodní stezky byly zatarasené. Snadno si dokázal představit řetězec potíží.

Drak se probouzí a začíná ničit lidská i trpasličí města a požírat jejich stáda. To vede k tomu, že obchodní stezky a horské průsmyky jsou méně hlídány. Orci a další drzejší nestvůry využívají anarchie, aby zvýšily vlastní moc. Cesty karavan se prodlužují, žoldnéři zvyšují své platy kvůli nebezpečí. Cena zboží tady v horách i v lidských městech Ostermarky roste. Vlny vyvolané jednou událostí se šíří stovky mil dál, zasahují do životů tisíců lidí, kteří nikdy draka neviděli a možná věří, že je to jen mýtus.

Max uvažoval, jak často podobné řetězce událostí zasáhly do lidských říší. Nepochybně mnohem víc, než se mu kdy podaří zjistit. Zdálo se být velmi pravděpodobné, že kdyby jich nastalo víc, mohlo by to způsobit pád Císařství. Při pohledu na mapu bylo obtížné vidět, jak by trpasličí přesouvali rychle armádu přes hory, kdyby se drak a orci rozhodli, že se jim postaví. I kdyby chtěli pomoci Kislevanům proti pochodujícím legiím Chaosu, pravděpodobně by nemohli. Samozřejmě, pořád tady byl Duch Grungniho. Vzducholoď by umožnila rychlý pohyb mnoha bojovníků. Možná by to

mohlo být řešení. Kdyby tak ten silný stroj mohl být opraven. I tak, jednou jej drak téměř zničil. Možná by to mohl zkusit znovu a uspět. Max zavrtěl hlavou. Věděl, že se prostě snaží odpoutat od své beznadějně vášně k Ulrice. Nebo to nebylo tak beznadějně? Vypadalo to, že mezi ní a Felixem nebylo všechno v pořádku. Možná by měl ještě šanci, zejména kdyby ona a Herr Jaeger necestovali společně a byl s ní on. Kdo ví, co by se pak mohlo stát? Okamžitě přival naděje potlačil. To, že by se mohla s Felixem rozejít, ještě neznamenal, že půjde s ním. Měl chuť smát se sám sobě.

Odpřísáhl, že bude stát proti Chaosu v době největšího vpádu jeho sil za poslední dvě století a dokázal myslet jen na tu holku. Musí získat zpátky svůj smysl pro úměrnost. Přešel k policím a prohlížel si knihy.

Skutečně tu bylo pěkných pár svazků, včetně několika kopií Knihy zášti Karak Kadrinu, která je asi 3000 let stará.

Dřívější záznamy byly v téměř čisté staré trpasličtině, kterou se učil jako mladík. Probíral se stránkami a brzy usnul na židli. Staré příběhy o zradě, proradnosti a smutku mu vyklouzly z ruky.

* * *

Felix se odpotácel do pokoje, který sdílel s Ulrikou. Nestál příliš pevně na nohou a zdálo se, že jeho snaha o tichý pohyb dopadla strašně. Nakonec zakopl o nočník a nechal spadnout meč na podlahu s hlasitým kovovým zařinčením. I když se v posteli nic nehýbalo, věděl, že Ulrika je vzhůru. Zajímalo by ho, jak dlouho na něj čekala.

"Takže jsi taky opilý," řekla. Znělo to vztekle.

"Tak ty jsi pila," řekl Felix hloupě. "Myslel jsem, že jsi šla do královny knihovny hledat cestu domů."

"Ne. Maxpil."

"Ty jsi byla pít s Herr Schreiberem," Felix uvažoval, kolik hloupě žárlivosti se dovedlo vplížit do jeho hlasu v této jediné větě.

"Ne. Byla jsem v knihovně a on přišel opilý."

"A co jste dělali potom?"

"Mluvili jsme."

"O čem?"

"O trpasličím jazyce, i když ti do toho nic není."

"Ty máš najednou zájem o trpasličtinu?"

"Mapy a knihy v knihovně jsou většinou v tomto jazyce."

"To celkem dává smysl," řekl Felix s drsnou ironií. Začal si svlékat šaty a chystat se do postele.

"Umiš být pěkně odporný, Felixi Jaegere."

"Zřejmě ano. A Herr Schreiber není?"

"Max mi nabídl, že mě doprovodí do Kislevu."

Felix cítil, jak se mu sevřel žaludek. Neuvedomil si, že by ho její slova mohla tolik zasáhnout. Padl na postel vedle ní a ohlédl se. Ve tmě byl její výraz nevyzpytatelný. Podle hlasu byla našťavaná. Zarazil se, aby uvážil, co říct. Ticho se prodlužovalo, byla to obrovská prázdná poušť, která hrozila pohltnout všechno, co by mohl říct.

"Rád bych šel s tebou do Kislevu," řekl nakonec.

"A co drak?"

"Jakmile bude zabit..."

"Ach, až bude zabit, tak půjdeš..."

"Složil jsem přísahu a vím, co si vy Kislevané myslíte o těch, co neplní sliby."

Ticho se opět prodlužovalo. Už nic neřekla. Felix uvažoval, co říct dál, ale pivo mu zaplavilo mozek a chapadla alkoholového spánku ho vtáhla do moře snění.

Když se ráno probudil, Ulrika byla pryč.

Z hradeb nad nádvořím paláce krále trolobijců Max sledoval, jak nad horami vychází slunce. V ústech měl sucho. Hlava ho bolela a zvedal se mu žaludek. Takhle se neopil od doby, kdy byl student, a to bylo mnoho let. Cítil rozpaky a styděl se. Částečně věděl, že to je následek kocoviny. Částečně to bylo z poznání, že mluvil s Ulrikou o něčem, co si měl raději nechat pro sebe. Také byl částečně vzteklý sám na sebe, že se opil. To nebylo pro mistra magie dobré. Otrásl se, když si uvědomil, že používal kouzla, i když tak jednoduchá, jako je vyvolání světelné koule, když pil přes míru. Magie byla přinejmenším ošidná a nebezpečná věc i bez komplikací způsobených opilostí. Vzpomínal si, co o tom říkal jeho učitel Jared. Opilý mág je hloupý mág a hloupý mág bude brzy mrtvý mág.

Věděl, že se to nemělo stát, a stejně tak věděl, že měl své důvody. Byl mág. Byl si vědom stavu své mysli. Zhluboka se nadechl a počítal pomalu a mlčky do pěti. Zadržel dech na deset dob a pak vydechoval pomalu na dvacet. Když to udělal, snažil se vyprázdnit svou mysl, jak ho to učili jeho učitelé.

Nejdříve se to nedostavilo. Nevlnost v žaludku a hučení v hlavě mu v tom bránily. Další nebezpečí opilosti, pomyslel si. Kdyby na mě teď zaútočil nepřítel, měl bych potíže se ubránit. Zaklel, protože věděl, že takové myšlenky jsou znamením, že selhal v provádění tak elementárního magického cvičení. Pokračoval, soustředil se na dýchání, snažil se uklidnit a uvolnit, postupně nechat zmizet napětí ze svalů.

Cvičení začínalo pomalu působit. Myšlenky byly tišší a pomalejší. Bolest jako by začínala mizet. Vyprchalo z něj napětí. Na okraji mysli si začínal uvědomovat tah magických proudů. V mysli mu začínaly vířit barvy, červená, zelená a převládající zlatá. Představil si sám sebe jako prázdnou nádobu, do níž začíná vtékat moc. Magie tiše odplavovala bolest; mysl začínala být čistší a čistší a prostoupená zlatým světlem. Naplnil ho pocit obnovení. Dotek magie byl jako

následek narkotika, se kterým experimentoval pod dohledem mistrů. Cítil se plný energie a jistým krotkým způsobem téměř v euforii. Smysly měl bystřejší. Uvědomoval si mírné lechtání větru na kůži, lehké šimrání způsobené vlněnými šaty. Horko v kamenech pod prsty. Slyšel tiché hlasy trpaslíků v hlubinách hradu, které předtím vnímal jen velice matně. Světlo bylo jasnější a vnímání zřetelnější. Objevily se i jiné smysly než pět obvyklých pro lidi. Cítil proud magie kolem sebe a jemné vyzařování živých bytostí. Cítil moc run, které trpasličí vytesali do budov, a způsob, jakým usměřili primární energii magické obrany. Věděl, že by dokázal uchopit tyto energie tak, jak to nedokáže žádný smrtelník, a podřídit je své vůli. Na okamžik se cítil naprosto a dokonale naživu, naplněn radostí, o které věděl, že by ji žádný nemág nepochopil.

Dosáhl prázdnoty a na okamžik si ji podržel a pak při vydechování začal myslet znovu, pozoroval svůj život s novým náhledem a jasností.

Nyní viděl, že jeho pítí byla reakce na způsob, jak se mu v životě různé věci vymykaly kontrole. Nedávno prošel mnoha událostmi, které byly cizí jeho obvyklému životu učence. Byl zatažen do bitvy a bojoval magický souboj s mágem mnohem mocnějším, než byl sám. Mohl zemřít jak v souboji, tak v bitvě se skaveny. Zamíloval se, vášnivě a nezvladatelně a velice překvapivě, alespoň pokud šlo o něho. Možná byl k tomu náchylnější v divočině Kislevu, daleko od domova, kdy napjatě čekal na návrat vzducholodí. Ulrika byla opravdu krásná žena, ale znal hezčí a nezamíloval se do nich. Stejně nezáleželo na důvodech, prostě se to stalo a zasáhlo ho to. Byl žárlivý a zoufalý, což ho naplňovalo vztekem, kdykoliv si to uvědomil. Díky tomu se pak choval ostudně a cítil vábení jako nikdy předtím. Věděl, že to celé ohrožuje klid jeho mysli a svým způsobem jeho duši. Touha po ženě ho odvedla na složité temné stezky, které mu měly zůstat uzavřeny, a nyní uvažoval o věcech, na které by dříve ani nepomyslel. Minulý večer zašel tak daleko, že se opil a použil magii. Měl štěstí, že byl příliš opilý, než aby dokázal vyvolat kouzlo, které slouží k ovládání vůle jiných osob.

Zavřel oči a zvážil tajné znalosti, kterých nabyl za takovou cenu. Slaanesh, pomyslel si. Pro neznalého byl Temným bohem nevýslovných potěšení, vládce démonů, jehož potěšením šílení vyznavači se zapojovali do nevýslovně dráždivých orgií. A takové věci se děly, jak Max věděl. Jenže to nebyla jediná hrozba, kterou Slaanesh představoval. Byl bohem touhy těla, lstivý a smrtící. Dokázal nalákat i nejchytřejší na cestu zničení skrz touhu po uspokojení vášní. Max věděl, že Slaanesh dokáže člověka zničit různými způsoby, přes nutkání pít, brát drogy nebo přes touhu po milenkách. Věděl, že to, co se stalo minulé noci, by měl svým způsobem brát vážně, protože to byl první krok na cestě ke zkáze, pokud tak půjde dál.

Bylo to něco, o čem věděl, že to nesmí udělat. Přisahal bojovat proti Chaosu a ne mu sloužit, proto studoval tak dlouho a tak usilovně. Věděl, že se musí zříct Ulriky a pítí i všech ostatních lákadel, která ho mohou vést na scestí, nebo následky budou strašlivé. Ale i když tohle vyřešil, část jeho mysli šeptala, že to nechce udělat. Jeho nový náhled mu ukázal, co by mohla být jiná pravda.

Možná studoval práci Chaosu příliš dlouho z méně čistého důvodu, ne proto, že ho nenáviděl a přál si stát proti němu, ale proto, že jím byl fascinován. Možná celou dobu šálil sám sebe.

I když věděl, že tahle myšlenka je jen další pastí Slaanesh, byl si příliš vědom toho, že je to alespoň zčásti pravda.

Felix vyšel na ulici. Neměl tušení, kde najít Ulriku, ale podle strážných odešla s Olegem a Standou brzy ráno a mířila na tržiště, které vyrostlo kolem Ducha Grungniho v údolí za městem. To dávalo smysl. Bude hledat koně, aby mohla pokračovat v cestě, a trh je místo, kde se dají koupit.

Když mířil z kopce dolů, všiml si, že se na něj dívá mladý trpaslík neobvyklého vzhledu. Trpaslík byl oblečený v kožšinách a na hlavě měl narůžovělé chmýří, jako by byl nedávno oholen. Přes rameno měl přehozenou sekeru. Když si všiml, že ho Felix pozoruje, vyrazil a srovnal s ním krok.

"Ty jsi Felix Jaeger!" Hlas trpaslíka byl ještě hlubší, než je u trpaslíka obvyklé, a hlasitě burácel. Když se Felix podíval, viděl na trpaslíkových pažích složité tetování zobrazující mohutné krvácející nestvůry. Pod nimi byl popis v trpasličích runách. Když trpaslík uviděl, že si toho Felix všiml, pyšně napjal paže, takže se svaly rozvlnily a tetování se napnulo.

"Vidím, že sis všiml mého tetování! Nápis říká: „Zrozen zemřít!“"

"Ano. Velice působivé," přisvědčil Felix. Zrychlil a brzy musel trpaslík téměř utíkat, aby s ním udržel krok. Nechtěl být nezdvořilý, ale spěchal, aby našel Ulriku a omluvil se za své chování předešlého večera. Pokud si trpaslík všiml jeho přikrostiti, nedal to najevo.

"Ulli, syn Ulliho, k službám tvým i tvého klanu," řekl trpaslík. Snažil se uklonit, zatímco šel a téměř zakopl.

"Rád se s tebou setkávám," řekl Felix a doufal, že trpaslík pochopí narážku a nechá ho být. Díky kocovině nebyl zrovna družný.

"Jsi přítel Gotreka Gurnissona, že? Držel jsi v ruce Ohňovousovo Kladivo?" V mladíkově hlase bylo slyšet bázeň, když to říkal. Felix si nebyl jistý, jestli to bylo kvůli Gotrekovi, nebo kvůli Kladivu. Zastavil se a zahleděl se na Ulliho.

"Ano. No a?"

"Tvůj tón hlasu se mi nelíbí, člověče! Chceš se mnou bojovat?"

Felix se podíval na mladíka. Byl svalnatý tím lidoopím způsobem jako většina trpaslíků, ale nebyl tak děsivý jako Gotrek nebo Snorri Nosohryz. Ale nemělo smysl pouštět se do boje bez příčiny, hlavně ne s trolobijcem. "Ne. Nechci s tebou bojovat," odpověděl Felix trpělivě.

"Dobře! Nechtěl bych si ušpinit sekeru lidskou krví!"

"Není třeba křičet," řekl Felix tiše.

"Neříkej mi, jak mám mluvit!" zařval trpaslík. Felixovi instinktivně sjela ruka k jílci meče. Mladý trolobijce jako by se trochu stáhl.

"Neříkám ti, jak máš mluvit," opáčil Felix tak zdvořile, jak jen dokázal. "Jen tě žádám, aby ses trochu uklidnil."
"Jsem trolobijce! Nemám být klidný! Přisahal jsem, že zemřu v boji proti strašlivým nestvůrám!"
Felix se trpce zašklebil. Slyšel taková prohlášení už mockrát od Gotreka, ale od Ulliho Ullissona nezněly zdaleka tak přesvědčivě. "Ještě sis nevšiml, že nejsem strašlivá nestvůra," řekl.
"Děláš si ze mě legraci?"
"Jak bych mohl."
"Dobře! Vyžaduji respekt, jakou si trolobijce zaslouhuje od tvého druhu!"
"A jaký druh máš na mysli?" zeptal se Felix tiše. V hlase se mu objevilo nebezpečné ostří. Začínal být poněkud unaven otravováním toho chvástavého všiváka. Zdálo se, že si toho Ulli všiml a trochu se stáhl.
"Lidi! Mladší rasa! Lidé Císařství!"
Už se shromažďoval dav trpaslíků přihlížejících jejich konfrontaci. Slyšel je, jak si něco mumlají v trpasličtině. Někteří diváci do sebe strkali lokty a ukazovali na něj. Slyšel několikrát své jméno. Zdálo se, že je ve městě celkem známou postavou. "Mohu pro tebe něco udělat, Ulli Ullissone?"
"Je pravda, že chcete dostat draka Skjalandira?"
"Ano. Co chceš?"
"Hledám slavnou smrt."
"Postav se do fronty," řekl Felix tiše.
"Cože?" zaburácel Ulli.
"To není nic nového," řekl Felix. "Chceš nás doprovázet na naši výpravě?"
"Půjdu hledat draka s vámi nebo bez vás! Ale pokud žádáš mou ochranu, zaručuji ti ji!"
"Nežádám. Dobré ráno," řekl Felix, otočil se a šel pryč. Neohlédl se, ale slyšel, jak za ním Ulli hlasitě řve.

* * *

"Ztratili jsme se, že, nejdůvtipnější ze stopařů?"
Šedému věštci Thanquolovi se nelíbilo, jak to Lurk řekl. Zazníval v tom podtón hrozby spolu s nádechem nedůvěry v Thanquolovy schopnosti, což nevěstilo nic dobrého. Thanquola bolela hlava. Chaotitový prášek ke šňupání mu došel přede dvěma dny a to mu na náladě nepřidalo. Nezřízeně po něm toužil. Možná by si mohl vzít trošku z utajené zásoby chaotitu. Ne! Věděl, že čisté zboží si musí schovat pro případ nebezpečí. Pak bude potřebovat jeho moc.
"Ztratili jsme se?" zeptal se znovu Lurk.
"Ne! Ne!" pištěl Thanquol, jak doufal, naprosto přesvědčivě. "Mé věštecké schopnosti jsou takové, že jsme přesně tam, kde máme být!"
"A kde přesně to je?"
"Vyslýcháš mě, Lurku Rozeklaný jazyku?"
"Jen vyjadřuji zájem."
Thanquol se díval k obzoru. Třpytivé vrcholky, které označovaly hranici s pustinami Chaosu, se zdály být mnohem blíž. Uvažoval, jestli byl zrazen svou touhou po chaotitu? Mělo záhadné vábení této ztracené země vliv na jeho orientační smysl? Nebo to bylo prostě tak, že Lurkovo soustavné otravování a vyptávání začínalo ovlivňovat jeho úsudek? Nakonec usoudil, že to bude nejspíš trochu od obojího.
A počasí samozřejmě také příliš nepomáhalo. Když nepršelo, byla mlha. Když nebyla mlha, bylo tak jasno, že to zraňovalo citlivé skavení oči a nutilo je to hrabat si chodby v zemi, než aby riskovali, že budou objeveni. I když Thanquol normálně nepřipouštěl, že by člověk mohl být v něčem lepší než skaven, musel teď přiznat, že člověk na koni by dříve zahlédl je než oni jeho. Zdálo se, že tu není šťastné prostředí. Deště byly hrozné. Bičovaly je a snižovaly viditelnost téměř na nulu. Měl pak promáčenou srst a selhával mu čich. Jako by se samy živly spikly s Thanquolovými nepřáteli, aby podryly jeho přičetnost.
Byl skutečně překvapený, že to neuvážil dřív. Zdálo se být až příliš pravděpodobné, že to hrozné počasí bylo způsobeno kouzlem nějakého nepřítele. Thanquol by dokázal ukázat hned na několik takových. Jedno bylo jisté, až se vrátí ke skavenům, bude někdo pykat za to nepohodlí, které musel vytrpět. A jeden kandidát na pomstu byl méně než několik délek ocasu před ním.
Jak jejich cesta pokračovala, Lurk byl čím dál nesnesitelnější. Když nebyl drzý, byl hladový a obtěžoval svého právoplatného pána lačnými pohledy. Když nedělal tohle, pokládal hloupé otázky, jimiž naznačoval, že nevěří úsudku šedého věštce. Thanquol mu brzy ukáže, čím úsudek byl mylný, to si už dávno slíbil. Nemínil donekonečna trpět drzost svých poddaných.
"Neodpověď jsi mi na otázku, nejiskřivější z věstců," řekl Lurk. Thanquol se na něho podíval a zjistil, že se Lurk nedívá na něj, ale zírá Thanquolovi přes rameno. Thanquol se zavřením obnažil zuby. Tohle byl hodně starý trik. Určitě se teď nehodlal otočit a nechat Lurka, aby mu skočil na záda. Má ho snad Rozeklaný jazyk za hloupého spratka?
"Na co se díváš?" zeptal se Thanquol.
"Proč nepoužiješ své neobyčejné věštecké schopnosti a nezjistíš si to sám?" navrhl mu Lurk. "Možná bys mi mohl objasnit, co ten obrovský mrak na obzoru představuje a jestli to má něco společného s tím, jak se nám země chvěje pod tlapami."
Nejdříve si Thanquol myslel, že si z něho Lurk dělá legraci, pak si ale všiml, že se země skutečně otřásá. Riskoval rychlý pohled přes rameno a zjistil, že se přes celý obzor skutečně táhne obrovský mrak, který skrývá všechno, i vrcholky hor.
"Nějaký podivný mystický fenomén," poznamenal.
"Mně to spíš připadá jako pochodující armáda, nejmocnější z mistrů. A hodně velká." Lurk nedokázal úplně vymazat

strach z hlasu. Thanquol mu to nemohl mít za zlé. Pokud ten mrak opravdu způsobila armáda, byla ta největší, o jaké kdy slyšel.

Thanquol se otřásl. Nemohli dělat téměř nic, jen se skrýt a čekat.

* * *

Ulrika se rozhlédla po tržišti, které vyrostlo kolem vzducholodi za městskými hradbami. Mýtinu obklopile stovky trpaslíků a s bázní se dívali na mohutné plavidlo. Polykači ohně a kejklři se prodírali davem. Prodavači koláčů nabízeli své zboží na pultících zavěšených kolem krku. Prodavači piva nosili velké džbány napěněného moku davem a za pár měďáků jej nalávali komukoliv. Trpaslík na chůdách se tyčil vysoko do vzduchu a vykřikoval na dav svoje vtípků. Zpěváci balad spřádali úžasné příběhy o cestě velké vzducholodi v obecné řeči.

Byla zklamaná. Trh s koňmi nestál za nic. Prodávali se tam jen důlní poníci, muly a herky, na jaké by skutečný Kislevan nikdy nesedl; ta zvířata by dlouhou cestu na sever nepřežila. Rozčilovalo ji, že Felix měl opět pravdu. Trpaslíci se neproslavili svým jezdeckým uměním ani znalostí o koních. Zaťala zuby. Nedovolí, aby jí myšlenka na toho chlapa zkazila náladu. Nehodlala dát průchod vzteku. Včera večer byla připravená se s ním usmířit, dokud se neukázalo, že je to ochlasta. Teď se bude muset omluvit on jí.

Nikdy neviděla zblízka tolik trpaslíků. Musely jich tu být stovky, možná tisíce, a většina z nich byla alespoň částečně opilá. Všichni svým způsobem oslavovali. Zdálo se, že návrat Ohňovousova Kladiva pro ně byl událostí velkého významu. Ne že by potřebovali nějakou záminku, aby se mohli opít. V tom byli podobní kislevským mužům. Prodavači piva dělali dobré obchody, a stejně tak kováři a prodavači zbraní. Zdálo se, že trpaslíci stejně rádi smlouvají, prodávají a kupují, jako se opíjejí.

"Jsi hezká holka," ozval se hluboký, dunivý hlas vedle Ulričina lokte. Podívala se dolů na trpaslíka, který stál vedle ní. Byl svalnatý, podsaditý a odpudivě ošklivý. Nos měl rozbítý a na jeho konci velkou chlupatou bradavici. Na oholené hlavě se mu tyčil hřeben obarvených vlasů. Z uší mu visely mohutné zlaté kruhy.

"A ty jsi trolobijce."

"Jsi stejně chytrá jako hezká. Co takhle odskočit si do křoví?"

Trpaslík chlápne ukázal na nejbližší trs zeleně. Ulrice chvíli trvalo, než jí došel význam toho, co řekl. Když to pochopila, nevěděla, jestli se má rozzlobit, nebo smát. Oleg a Standa sáhli po mečích. Pohledem je zastavila. Tuhle situaci dokázala zvládnout sama.

"Asi ne."

"Změnila bys názor, kdybys to udělala. Žádná holka nikdy nelitovala, že roztáhla nohy kvůli Bjornimu Bjornissonovi." Tentokrát se Ulrika rozesmála. Pokud se trolobijce urazil, nedal to znát. "Pokud změníš názor, dej mi vědět."

"To určitě ano," řekla a obrátila se k odchodu.

"Ty znáš Gotreka Gurnissona," řekl trolobijce. "A Felixe Jaegera?"

To ji zastavilo. "Ano."

"Slyšel jsem, že jdou lovit draky."

"To jsi slyšel správně."

"Myslím, že bych se k nim mohl připojit. Ještě se uvidíme, krásko."

Trolobijce se otočil a šel pryč. Překvapená Ulrika se dívala za ním. Když ho zahlédla naposledy, mizel v davu a vedl za paže dvě naličené a nepříliš mladé lidské dívky.

"Něco takového jsem ještě neviděl," poznamenal Standa; na širokém obličejí měl rozpačitý výraz. Oleg se souhlasně zatahal za dlouhé, visící kníry.

"Ještě uvidíte spoustu podivných věcí, než dorazíme k cíli, to vám zaručuji," řekla Ulrika. "Jdeme. Můžeme se vrátit do paláce. Tady žádné koně nenajdeme."

Stále ještě nemohla uvěřit tomu, co viděla. To byl ten nejpodivnější trolobijce, s jakým se kdy setkala.

Duch Grungniho odpočíval. I pro Felixovy kocovinou zalepené oči to byl působivý pohled. Obrovská vzducholod' ležela na otevřené pláni pod Karak Kadrinem. Místo bylo ohrazené provazy, aby tam nelezly davy a obklopené trpasličími vojáky, aby se žádní vetřelci nedostali příliš blízko. Gondola ležela na boku ukotvená provazy na hácích zaražených hluboko do země jako stanové kolíky. Další provazy byly nataženy nahoru a přes plynový vak, provlečené zábradlím na vršku vzducholodi a spuštěny zpátky dolů na druhé straně. I přes hlasy diváků Felix slyšel jejich vrzání, jak se vzducholod' mírně pohybovala. Felixovi to připomnělo starý příběh, který kdysi četl: o spícím obrovi, jehož chytily do pasti ve spánku a polapily síť z provazů zakotvených do země, takže se nemohl pohnout.

Felix hledal Ulriku, ale stejně jako všichni byl uchvácen zmatkem obklopujícím vzducholod'. Usmál se. Na Ducha Grungniho si během cesty do Karag Dumu tak zvykl, že zapomněl, jak působivá ta obrovská vzducholod' je. Čumilové ne. Přišli na ni zírat, stejně jako na chyceného draka.

Stráže poznaly Felixe, když si razil cestu na ohrazené prostranství, a nechaly ho projít. Slyšel, jak si přihlížející mumlají jeho jméno, když přicházel k Duchovi Grungniho. Bylo to zvláštní, být známou osobou.

Trpaslíci se rojili po trupu vzducholodi a natírali plynový vak pryskyřičnou substancí, která zacelovala trhliny a díry. Felix věděl, že byla vyrobena z nějaké alchymistické látky, kterou znal jen Makaisson a jeho pomocníci. Kováři a zbrojníci pracovali na motorech a promáčkuté gondole, bušili kladivy, dotahovali matice mohutnými klíči. Rachot byl ohlušující. Při pohledu skrz průzory viděl uvnitř ještě víc trpaslíků. Vypadalo to, že opravy rychle pokračují. Borek Vidlívous se opíral o hůl a dohlížel na práci. Vypadal smutnější a starší než kdy dřív, ale když si všiml přicházejícího

Felixe, na tváři se mu objevil úsměv.

"Neviděl jsi Ulriku?" zeptal se ho Felix.

"Myslím, že jsem ji zahlédl, jak se vrací se svými strážemi zpátky do města."

Felix potlačil zklamání. Nechtělo se mu vracet se do paláce. Možná by si mohl dát nějaké to pivo. Mohlo by mu to pomoci proti kocovině. Rychle to uvážil a rozhodl se, že raději ne. Zřejmě by to nepomohlo a bude potřebovat čistou hlavu, až zase potká Ulriku.

"Jak to jde?" zeptal se. Borek kývl hlavou. Mezi zuby měl vyhaslou fajfku. Felix věděl, že ji tam má ze zvyku. Tak blízko plynového vaku by si ji nezapálil.

"Pomalů. Včera tady byl Makaisson a řekl, že to může trvat týdny, než bude vzducholod' připravená."

"Proč tady není? Určitě by na to měl dohlížet."

"Jeho učňové vědí všechno, co je třeba, nebo to alespoň tvrdí. Posádka byla dobře vycvičena, než jsme se vydali na cestu. Věděli jsme, že nemusí přežít, aby mohl dohlížet na opravy."

Podle jeho výrazu Felix poznal, že starý trpaslík přemýšlí o někom jiném, kdo se měl toho dožít, o svém synovci. Učenec pokračoval: "Makaisson je posedlý zabitím draka. Chystá se na to. Zamkl se v dílně a vyrábí zbraně na tu bestii. Odmítá jít a pít a vyšel ven jen včera, aby se podíval na opravy, protože jsem mu hodinu bušil na dveře."

Felix se na něj tázavě podíval. "Myslíš, že Makaisson vymyslí něco, co dokáže zabít Skjalandira?"

Borek pokrčil rameny. "Pokud to někdo dokáže, tak jedině on. Je génius. Za tucet století neměla trpasličí říše tak skvělého mechanika, jako je on."

"Škoda, že se z něj stal trolobijce."

"Jo, jinak mohl změnit svět. Kdyby byly jeho teorie přijaty. Kdyby ho Cech mechaniků nepronásledoval. Ale i tak jeho jméno stejně vejde do historie. Postavení této vzducholodi je čin hodný Předků. To, že s ní doletěl do Karag Dumu mu zaručí, že jeho jméno bude žít navždy, pokud on ne."

"Byl to opravdu tak znamenitý čin?"

"Víc, než si dokážeš představit. Tvé jméno bude žít stejně dlouho jako hory, Felixi Jaegere. Tvoje role při zabití démona a získání Ohňovousova Kladiva na to postačí."

Felixovi to pomyšlení připadalo zvláštní. Nebyl si jistý, co cítí při představě, že jeho jméno bude vzpomínáno i v následujících staletích, dlouho po jeho smrti. Ještě nechtěl myslet na umírání. Nebylo mu to příjemné.

"Kde je Kladivo teď?"

"Je uloženo v Grimirově svatyni. Hargrim je tady prozatím nechal."

To Felixe zaujalo. Přemohla jej zvědavost. "Jednou bych chtěl vidět svatyni zevnitř."

"Není obvyklé dovolit lidem, aby mohli vidět vnitřek Grimirovy svatyně." Borek se na okamžik odmlčel. "Ale ty jsi Kladivonoš a bohové na tebe shlédli se zalíbením, takže myslím, že by v tvém případě mohla být učiněna výjimka."

"To bych rád." Pokud má napsat příběh o Gotrekových dobrodružstvích, mohlo by to být důležité. Možná mu návštěva svatyně poskytne náhled na trpaslíkovu osobnost. "Děkuji ti," řekl Felix. "Teď půjdu."

"Kéž nad tebou bohové Předků bdí, Felixi Jaegere."

"I nad tebou," odpověděl Felix a odešel.

Šedý věstec Thanquol sledoval mračno prachu ještě pozorněji. Zvedalo se vzhůru k nebi. Jako by všechna tráva plánila vzplála a vysílala k obloze oblaka kouře. Země se chvěla. Cítil dunění stovek kopyt. Zavětril. Ucítil malé množství chaotitu, chladné oceli a masa, lidského, a přece nelidského. Jeho mystické smysly mu řekly, že je tu přítomna mocná magie. Vyměnil si s Lurkem vystrašený pohled. Teď, když stáli tváří v tvář větší hrozbě, jejich vzájemné nepřátelství zmizelo.

Téměř. Thanquola už napadlo, že by mohl utéct a nechat Lurka napospas tomu, co se na ně řítí. Na místě ho drželo jen vědomí, že by to zřejmě bylo marné. Instinkt mu řekl, že se na ně řítí tolik nepřátel, že hrstka z nich by přemohla Lurka a ostatní by pořád měli dost času ho najít. Když zůstane s Lurkem, bude mít alespoň možnost nějaké ochrany. V okamžicích takového stresu, když ho naplnilo nutkání vypustit pižmo strachu, pach jiného krysáka uklidňoval i tak nezávislého skavena, jako byl šedý věstec Thanquol.

"Bojovníci na koních, nejvnímavější z mocných?" zeptal se Lurk.

Thanquol zavrtěl rohatou hlavou a obnažil tesáky. V tlamě měl sucho. V hrudi mu bušilo srdce. Bojoval s nutkáním začít si cpát zbytek drceného chaotitu do tlamy.

"Ne. Jiní. Ne lidé."

"Od severu? Z pustin?"

"Ano! Ano! Bojovníci v černých zbrojích. Přeměněná zvířata. Jiné bytosti."

"Viděl jsi to? Rohatá krysa tě obdařila vizí?"

Ne v tom nejpřesnějším smyslu, pomyslel si Thanquol, ale k ničemu by nebylo, aby to Lurk teď věděl, a tak zachovával významné ticho, zatímco zíral na oblak. Z prachu mu začaly slzet růžové oči a čenich se mu nakrčil. V pižmových žlázách cítil napětí, a tak švihl ocasem ve snaze to napětí zmírnit. Lurk výhrůžně zabručel. Thanquol zíral na přibližující se oblak prachu a snažil se proniknout pohledem do jeho nitra.

Uvnitř oblaku se pohybovaly postavy. Mohutné, temné obrysy se pomalu vynořovaly z přítí a měnily se v jezdce.

Thanquol viděl mnoho bojovníků na koních, kterým ti hloupí lidé říkali rytíři, když sloužil Radě třinácti v Bretonnii.

Jezdci mu je připomněli, až na to, že jejich zbroje byly vyrobeny z černého železa s mosaznými růžicemi. Byly složitější než jakákoliv lidská zbroj, kterou kdy Thanquol viděl. Démonické tváře, pokřivené runy, prastaré symboly - zdálo se, že to vše je vtisknuto do oceli nějakou magickou technikou.

Jeden bojovník měl v hrudním plátu zasazený rozšklebený démonický obličej. Přilbice zobrazovala démonovy rysy a z hledí zářily planoucí rudé oči. Další měl na sobě zbroj pokrytou dlouhými ostny a v pěsti svíral palcát s podobnými hroty, tvarovaný jako ječící lidská hlava. Zbroj třetího zářila nadpřirozeným žlutým světlem, lehce pulzující jakoby v rytmu srdce. Za nimi jeli další jezdcí v podobně fantasticky zdobených zbrojích.

Někteří měli také zbraně z černé oceli posázené ohnivými runami. Měli meče a palcáty, kopí a řemdihy. Na štítech měli symboly Tzeentche, velkého Přeměňovače, jedné ze čtyř Ničivých sil. Jejich koně byli mohutní, mnohem větší než koně lidí. Museli nést jezdce v těžkých zbrojích a váhu nemožně složitého, členitého koňského pancíře. Oči koní stejně jako oči jezdců plály uhrančivým vnitřním ohněm. Jako by se otevřela brána pekla a z ní vyjely tyto hrozné nestvůry.

Na bojovníky Chaosu byl děsivý pohled, ale Thanquol věděl, že jsou jen předvojem mnohem větší hordy. Co jen ti dva ďáblové, Felix Jaeger a Gotrek Gurnisson, provedli? Ani na okamžik nepochyboval, že pochod obrovské armády nějak souvisí s jejich misí do pustin Chaosu. Bylo to, jako by píchli do hnízda ďábelských sršňů, a pak utekli, zatímco ostatní jim zůstali v cestě. Ať Rohatá krysa zhltně jejich duše, zaklel Thanquol v duchu.

Lurk se vrhl se zděšeným zavytím tváří k zemi a pokořil se. Thanquol ho proklel a potlačil nutkání zopakovat Lurkův čin. Jeho mysl pracovala na plné obrátky. Kdyby to udělal, zřejmě by ti krvežíznivci přes něj prostě přejeli a rozdupali by nejskvělejší skavenskou mysl v krvavou kaši. Thanquol věděl, že to nebude k ničemu. Pokud chce přežít, musí uplatnit svou chytrost.

Dramaticky rozhodil paže a nechal kolem sebe vzplanout auru moci. První kůň couvl, ale jezdec ho stále ovládal a sklonil zbraň do útočné pozice. Thanquol zoufale ovládal své pižmové žlázy, které se snažily vyprázdnit. Zvedl bradu, aby viděli rohatou hlavu, bílou srst a úžasný švihající ocas. Cítil, jak v něm proudí moc, a věděl, že kdyby došlo k nejhoršímu, vezme několik následovníků Tzeentche s sebou pozdravit Rohatou krysu v Třináctém kruhu Propasti. "Stát!" vykřikl obecným jazykem lidí co nejpůsobivějším autoritativním hlasem. "Přináším vám pozdravy od Rady třinácti, nejvyšších vládců Říše skavenů."

Pokud to na jezdce Chaosu udělalo dojem, nedali to najevo. Místo toho se jeden z nich dotkl ostruhami boků koně, sklonil kopí a řítil se vpřed. Očividně měl v úmyslu šedého věšce srazit.

Jak se válečník ve zbroji blížil, zdálo se, že se vše zpomalilo. Hrot kopí vypadal velmi ostře. Thanquol uvažoval, jestli nadešla jeho poslední chvíle.

"Počkat-počkat!" zaječel šedý věstec Thanquol. "Nezabíjejte mě. Děláte hroznou chybu. Přináším zprávy od Rady třinácti. Rádi by vyjádřili úctu vaší dobovatelské armádě!"

Thanquol byl přesvědčen, že přichází jeho smrt. Vyvolal svou moc ve snaze o únikové kouzlo, které by ho přeneslo za obzor. Nebyl si jistý, že na to má čas nebo energii, ale zdálo se to být jedinou jeho nadějí. Lesklý hrot kopí se přiblížil. Vypadal ostře jako meč Felixe Jaegera a desetkrát smrtonosnější. Ještě než mu probodl tělo, zvedl jezdec zbraň a vyrazil ze sebe škádlivý zlomyslný smích.

"Přeješ si spojit se s námi?"

"Ano! Ano!"

"Nebo se chceš vzdát?"

"Ano! Ano!"

"Tak co z toho? Nebo snad obojí?"

"Obojí!" Thanquol vypustil pižmo strachu, ale na tom teď nezáleželo. Důležité bylo, že si zachránil život a svého génia pro prospěch národa skavenů. Jakmile se dostane přes několik dalších obtížných okamžiků, tak to těm hlupákům vrátí. Ale v tomto okamžiku bylo nejdůležitější zachránit si kůži.

"Proč bychom tě měli ušetřit?"

"Máme mocnou armádu! Můžeme vám pomoci rozdrtit lidstvo! Známe lidská města a lidskou povahu! Známe mnoho věcí!"

"Možná bys mohl ušetřit život toho mutanta a nechat si ho jako šaška!" zařvala nestvůra s démonickým obličejem v prsním plátu. Thanquol se přinutil podřízeně sklonit hlavu, i když uvnitř zuřil a přísahal pomstu tomu opovážlivci, hned jak nastane ta správná chvíle. Jestli je nablízku tolik chaotitu, kolik předpokládal, nadejde ten okamžik brzy.

"Nebo bychom si ho mohli přitlouct na zástavy jako varování pro zbytek jeho rasy. Už jsem se se skaveny setkal.

Bojoval jsem s nimi. Je to drzá, zrádná havěť."

"Pak to určitě byli odpadlíci," namítl Thanquol, kterému to myslelo rychle. "Skuteční skaveni si vždy zaslouží důvěru svých spojenců."

"To je dobrý vtip," zachechtal se démonický obličej. "Měl bys být naším šaškem!"

"To je šedý věstec," řekl bojovník Chaosu s velkým praporem, na němž byl zobrazen člověk stažený z kůže, mávající mečem. "Je možné, že opravdu mluví za Třináctku."

"Tak?"

"Možná bychom ho měli ušetřit! Možná by ho vojenský velitel a jeho čarodějové dokázali využít!"

Thanquol se modlil, aby ho ostatní poslechli. Velitel téhle hordy bude mít nepochybně dost rozumu, aby jednal s šedým věstcem.

"A jeho duši můžeme potom vždycky nabídnout Tzeentchovi. Věštcí jsou prý mágové a náš mocný pán by mohl ocenit takové chutné sousto!"

Thanquol se v duchu ptal sám sebe, do čeho se to jenom dostal. Možná měl zkusit únikové kouzlo, ale než si na ně vzpomněl, kopiník zastavil, chytil ho a hodil si ho přes sedlo jako pytel zrní. Ostatní obklopili Lurka a hnali ho vpřed napřaženými zbraněmi.

Během okamžiku byli na cestě do středu blížící se armády Chaosu. Thanquolovi bušilo srdce strachy a prázdné pižmové žlázy ho bolely, jak se snažil je vyprázdnit. Nebyl to dobrý pocit.

Felix vstoupil do vnitřní svatyně Grimnirova chrámu. Jeho sláva ho očividně předcházela. Kněží mu při vstupu nedělali žádné potíže. Jenom se tvářili překvapeně, že na toto místo chce vstoupit člověk. Bylo to tu temné a ponuré, a jelikož ve vstupní síni jasně hořel mohutný oheň, očím chvíli trvalo, než se přizpůsobily temnotě.

Velice silné kamenné zdi tlumily všechny zvuky. Vzduch byl cítit kadidlem a štiplavým pachem spálených vlasů. Vnitřní svatyně byla prázdná až na několik starých trpaslíků v prostém červeném šatu. Neměli u sebe zbraně; vousy měli dlouhé a svázané sponami se znakem dvou zkřížených seker. Zdálo se, že se modlili a pečovali o obrovský oheň, jenž trvale hořel v díře v předsáli.

Felix se rozhlédl. V lidském chrámu by strop byl považován za nízký, i když byl třikrát vyšší než on. Zdi lemovaly obrovské kamenné sarkofágy. Každý byl vysoký jako člověk a představoval trpaslíka ležícího na zádech, se zbraní přitisknutou k hrudi. Felix věděl, že to byly náhrobky králů trolobjců. Královská rodina z Karak Kadrinu zde byla pohřbívána po mnoho generací.

Středu místnosti dominoval masivní oltář, nad kterým se tyčila socha mocného trpasličího bojovníka se sekerou v každé ruce, opírajícího se nohou o dračí krk. Zobrazená postava byl nepochybně trolobjce. Měl krátké vousy. Na hlavě mu trčel mohutný hřeben vlasů. Před oltářem klečel trpaslík a mumlal tiché modlitby.

Na oltáři leželo Ohňovousovo Kladivo. I při pouhém pohledu na ně Felix cítil, jak se mu prsty svírají bolesti. Dosud si pamatoval, jak je držel v bitvě proti velkému Krvežíznivci z Karag Dumu. Smrtelný muž nesměl ovládat takovou zbraň a musel za to zaplatit cenu strašlivé bolesti. Občas o tom nad ránem přemýšlel. Proč mohl vládnout tímto kladivem právě on? Nebyl hrdina. Dokonce nechtěl být v Karag Dumu a mohl prožít celý život šťastně, aniž by kdy viděl velkého démona Chaosu, natož aby s ním bojoval.

Trolobjce vstal a rychle se otočil od oltáře, ne jako muž vycházející ze svatyně zasvěcené jeho bohu, ale jako bojovník, který dostal rozkaz od svého generála a jde jej splnit. Když procházel kolem, pohlédl na Felixe. Jeho obličej nevyjadřoval překvapení při spatření člověka na nejposvátnějším místě jeho lidu. Felix si pomyslel, že trpaslík má ty nejprázdnější oči, jaké kdy viděl. Obličej byl jako vytesaný ze žuly. Jeho rysy byly primitivně masivní, jak je možné vidět u některých prastarých druidských soch. Hlavu měl nedávno oholenou, kromě úzkého pruhu vlasů, který jednoho dne možná naroste v hřeben. Vousy měl zkrácené na pouhé strniště.

Felix udělal znamení kladiva a šel blíž k oltáři. Nebyly tam žádné konkrétní symboly přítomnosti trpasličího boha. Oltář byl masivní stavba vytesaná z pevného kamene. Kladivo vypadalo jako obyčejné mohutné válečné kladivo, se stejnými runami na hlavici, jako byly na oltáři. Kdyby Felix Kladivo nedržel a necítil jeho moc, považoval by je jen za impozantní zbraň, ne za svatou relikvii.

Znovu se ptal sám sebe, proč je tady. Co chtěl získat návštěvou svatyně? Nějaký vnitřní náhled na trpaslíky? Záblesk podivné psychiky, kvůli které si mnozí oholili hlavu a vydali se hledat smrt? Porozumět tomu bylo těžké a nedokázal si představit sebe nebo jiného člověka, jak dělá něco podobného.

Nebo možná mohl. Lidé stále dělají sebevražedné věci. Pijou přes míru a provádějí hloupé hrdinské činy. Věnují se čarodějnictví a magii. Přidávají se ke kultům temných bohů Chaosu. Vedou souboje pro nejmenší a nejhloupější příčiny. Felix občas poznával toto sebevražedné a zvrácené nutkání i v sobě. Trpaslíci je možná měli jen ve větší míře a typicky trpasličím způsobem je více formalizovali. Možná tady může vzhlednout k jejich bohu a pochopit, proč to dělají. Přistoupil až k oltáři a poklekl u nohou sochy. Socha byla zhmotněním trpasličí geniality, pokud jde o práci s kamenem. Byla vytesána do takových podrobností, na jaké by žádný lidský sochař neměl trpělivost ani zručnost. Borek mu řekl, že socha byla vytvářena pěti generacemi řemeslnických mistrů, téměř tisíc let podle měření lidského času.

Felix si ji pečlivě prohlížel, jako by to byl klíč k nějakému velkému tajemství; jako by její prostudování dovedlo k pochopení, co žene trolobjce k tomu, co dělají. Jestliže socha znala odpověď na jeho otázky, vytrvale mlčela. Felix se smutně usmál a pomyslel si, že to není nic než stará kamenická práce. Pokud byly tyto zdi nasáklé esencí tisíciletých obětí, jak trpaslíci prohlašovali, Felix to necítil. Co čekal? Byl člověk a trpasličí bohové se málo zajímají i o svou vlastní rasu, proč by tedy měli dbát o něho?

Přesto byl na posvátném místě a nic se nestane, když si dovolí modlitbu. Nedokázal vymyslet nic, oč by měl žádat, kromě toho, aby starý bůh dal Gotrekovi slavnou smrt, po jaké touží, a nechal Felixe naživu, aby o tom mohl napsat. Na okamžik, když dělal znamení kladiva, si Felix myslel, že něco cítil. Prohloubení ticha, zbystření smyslů a pocit přítomnosti něčeho prastarého, velkého a mocného. Vzhlédl opět k nic neříkajícím rysům Grimnira, ale byly nezměněné. Přísne, ale prázdné oční důlky v přílbě se dívaly na svět bez lítosti nebo porozumění.

Felix zavrtěl hlavou. Možná to vše byla jen jeho představivost. Radši to nikomu neřekne. Vstal a téměř se natáhl, aby se naposledy dotkl Kladiva, ale když to udělal, prsty mu začaly brnět a až příliš živě si vzpomněl na bolest, kterou tenkrát cítil. Možná to bylo znamení, na které čekal, pomyslel si trpce. Nebo možná měl člověk jako on nést takovou zbraň jen jednou v životě a jen z nejsilnějšího důvodu. Nevěděl.

Vybavily se mu podivné zážitky s mečem a drakem. Chtěl si o tom promluvit s Maxem, ale mezi ním a mágem byly příliš napjaté vztahy. Vzájemně na sebe žárlili kvůli Ulrice. Felix se rozhodl, že až bude příležitost, prodiskutuje to s ním. Bez ohlížení vyšel ze svatyně na ulici. Byl čas vrátit se do paláce. Věděl, že brzy odjedou z města.

OSM

DO HOR

Felix se unaveně plahočil po horské stezce. Kroužková košile mu připadala těžká a nezvyklá, když ji oblékl poprvé po mnoha dnech. Ale byl rád, že ji má. Tady v horách byli orci, a bude se mu hodit veškerá dostupná ochrana. Před ním šli Oleg a Standa. Doprovázeli Ulriku, která ho okázale přehlížela. Přijala jeho omluvu za to, že byl opilý, ale teď trucovala znovu. No, alespoň se rozhodla jít s ním až k odbočce na Urskoj. Všichni Kislevané na sobě měli koženou zbroj a meče. Ostražitě sledovali okolí, i když Vrcholový průsmyk měl být bezpečný. Hádal, že je znervózňuje už to, že jsou v horách. Jejich domovem byly konečkonců pláně Kislevu a byli zvyklí spíš jezdit na koni než chodit pěšky. Hned za nimi šel Max Schreiber. Při chůzi se opíral o těžkou dubovou hůl. Vyhlížel elegantně v novém šatu ze žlutozlatého brokátu, který si nechal ušít ve městě. Zdálo se, že je nervózní, a pořád sledoval stezku, jako by každou chvíli očekával útok ze zálohy. Felix jeho obavy velice dobře chápal. Pověsti v Karak Kadrinu nehovořily jen o drakovi, ale i o orcích a goblínech v horách. Felix už se zelenými kůžemi bojoval a na střetnutí s nimi se nijak netěšil. Ohlédl se přes rameno, aby se uklidnil. Překvapilo ho, když viděl, že na cestě z města přibrali společnost. Připojili se k nim čtyři další trolobijci. Steg se k nim podle svého slibu přidal u Železných vrat. Potuloval se u hlavní brány Karak Kadrinu, když odcházeli. Ulli, chvástavý mladý trolobijce, ho dohonal po několika stech krocích na silnici. Odpudivě ošklivě trpaslík Bjorni Bjornisson přivítal Ulriku vědoucím úšklebkem a škemral o dovolení jít s nimi. Když si ho nikdo nevšímal, pochopil to jako souhlas a už s nimi zůstal. O půl míle dál narazili na trpaslíka s kladivem, kterého Felix viděl v Grimnirově chrámu. Zdálo se, že ví, kdo jsou, a zrychlil krok, aby s nimi udržel tempo. Gotrek kráčel s pochmurným úšklebkem ve tváři. Sekeru měl položenou přes rameno a vypadal, že se usilovně snaží ignorovat ostatní. Snorri Nosohryz se chechtal, když Bjorni Bjornisson povykoval devadesátý sedmý verš nějaké obscénní písničky, zahrnující trolobijce, trola a klášter plný Shallyiných jeptišek. Bjorni zpíval v obecné řeči, takže všichni mohli ocenit jeho vtip. Felix byl překvapen představivostí, jakou vykazoval. Pochyboval, že polovina toho, o čem trolobijce zpíval, byla fyzicky proveditelná. Za nimi jel Malakai. Řídil vozík plný záhadného vybavení, které odmítal komukoli ukázat. Jak vozík rachotil po hrbolaté cestě, Felix slyšel cinkání kovu o kov, a tak věděl, že vynálezcovy dny v kovárně něco přinesly, i když neměl tušení co. Trpaslík čím dál častěji napínal otěže a důlní poníci táhli těžký vozík ještě usilovněji. Felix se trpce usmál. Na jeho návrh se Kislevané pokusili jet na ponících, což byli jediná koně, kteří byli ve městě krále trolobijců k dispozici. Ulrika mu to samozřejmě měla za zlé. Nepochopila, že to myslel jako vtip. Nelíbilo se jí už, že nakonec musela doprovázet trolobijce, a jeho návrh ji dohnal k zuřivosti. Uvědomil si to příliš pozdě, než aby na tom mohl něco změnit. Za vozem šel Steg, a kdykoliv zastavili, Felix ho viděl, jak zvědavě slídí kolem. Jen přítomnost dalších dvou trolobijců, Ulliho a Bjorniho, mu zabránila v prohledávání obsahu vozu. Felix nevěděl, co je horší, jestli nebetyčné chvástání toho prvního nebo zpěv toho druhého. Alespoň poslední trpaslík, ten bezejmenný, byl zticha. Za to by měl být vděčný. Možná by měl být vděčný i za jiné věci, pomyslel si. Byl krásný den. Horský vzduch byl svěží a čistý. Obloha byla jasná a modrá, ani mráček v dohledu. Po stranách průsmyku kvetly horské květiny. Kdyby nebylo jejich konečného cíle, Felixovi by se procházka líbila. Jako Gotrekův nohsled už byl na méně příjemných místech. Vrcholovým průsmykem vedla široká a snadná cesta. Sestupovala k pláním východního Císařství a napojovala se na obchodní stezku skrz provincie Osterlandu. Byla dlážděná popraskanými dlažebními kameny, které naznačovaly, jak dlouhou už trpasličí cestu používají. Felix by rád šel po této stezce až do země lidí, ale přísaha Gotrekovi a touha být s Ulrikou ho donutily udělat něco jiného. Brzy zahnou k severu, aby došli na starou Vysokou cestu do Karak Ungoru, do údolí, kde žil drak a orci, kteří nenáviděli lidi. Usilovně se na to snažil zapomenout a soustředit se na okolí. Úbočí hor potměněla nízkým porostem borovic. Z míst, kde pracovali trpasličí uhlíři, stoupal kouř. Tu a tam hlídali trpasličí pastýři na horských stezkách stáda koz a ovcí. Felixovi připadalo zvláštní vidět členy Starší rasy vykonávat tak obyčejné profese. Vždycky na ně myslel jako na trolobijce, mechaniky a raziče tunelů. Pro něho, stejně jako pro většinu lidí, byli trpasličí horníci, bydleli v hlubokých tunelech a vyráběli dobré zbraně. Nyní pro něj bylo navzdory tomu, co viděl, nesnadné vymazat tuto představu. Samozřejmě, že stejně jako všichni ostatní musí i Starší rasa jíst, a tak existují trpasličí sládeci, řezníci a pekaři. Důkaz viděl na vlastní oči už v Karak Kadrinu. Vypadalo to, že jeho vlastní zkušenost s trpaslíky se zatím omezila na exotičtější typy horského národa - trolobijce, učence, mechaniky a kněží. Nikdy nenavštívil plně fungující trpasličí město, jen malou kolonii žijící v Karaku osmi vrcholů a umírající labyrint v Karag Dumu. Průmyslový komplex u Opuštěné věže, kde vyrobili Ducha Grungniho, byl také velmi netypický, jak věděl. Bylo to tajemství uchovávané i před většinou Starší rasy. Pohodil rameny, aby se mu na nich vak usadil pohodlněji. Napadlo ho požádat Malakaie, jestli by si ho mohl dát na vůz, ale ze dvou důvodů to nakonec zavrhl. Trolobijce už byl i tak dost nedůtklivý a Felix chtěl mít všechny věci u sebe, kdyby se oddělil od zbytku společnosti. Během dobrodružných let se naučil dost, aby byl připraven na nejhorší. Potřásl hlavou a uvědomil si, že se jen snaží nemyslet na Ulriku. Věděl, že pokud se ona chová nerozumně, pak on také a ať ho vezme čert, jestli ví proč. Zdálo se, že je přehnaně přecitlivělý na její chování. Jako by všechno, co dělala, mělo zvětšující efekt. To, co by u jiného pominul jako drobnou slabůstku, se v jejím případě měnilo na podstatnou povahovou vadu. Slova, která by u jiného považoval za vtip, u ní považoval za urážky; musel o nich donekonečna přemítat a rozebíral je. Fakt, že Max šel vedle ní, mu připadal významný a naprosto nerozumně na něj žárlil. Části své mysli věděl, že tahle přecitlivělost je způsobená jen jeho zamilovaností, a bylo možné, že ona se chovala tak, jak se chovala, ze stejného důvodu. Jiná část jeho mysli ho však stejně nutila dál jednat nerozumně. O tom se básníci nikdy nezmiňovali a to ho rozčilovalo. Možná to znamenalo, že to přece jen není opravdová láska. Nebo to možná básníci zjednodušovali, aby to bylo elegantnější a jejich příběhy vypadaly lépe. A snad ani nelhali. Paměť umí být ošidná. Na svou první lásku Kirsten vzpomínal s něhou, zapomněl na většinu špatného v jejich vztahu a to dobré si idealizoval. Ale věděl, že měli s Kirsten i zlé dny, kdy se hádali a vůbec spolu nechťeli mluvit. Přesto o ni

stál, navzdory všemu špatnému, co se mezi nimi kdy stalo. Někdy si říkal, že by bylo snazší a příjemnější žít se vzpomínkami na minulou lásku než mít novou. Koneckonců, jednou mohl vydat paměti, stejně jako vydal básně, vybrat dobré části a vyšperkovat je. Realita má vždycky trhliny. Když jste se milovali, kručelo vám v břiše. Slova, která měla být vyslovena, někdy nebyla. Skuteční lidé si odporovali, rozčilovali se a někdy byli sobečtí. Stejně jako on, připomněl si.

Věděl, že Ulrika byla nerozumná. Věděl, že on je v právu. Věděl, že by měl počkat, až přijde a omluví se. Jeho pýcha to vyžadovala, i ten podivný, téměř podvědomý vztek. Ale zjistil, že ho nohy samy nesou k ní a rty mumlají omluvu a že po ní sahá rukou, aby jí stiskl prsty.

A stejně podivně jako všechno ostatní ho to, když už ne potěšilo, tak alespoň uklidnilo.

Táborový oheň hořel. Felix si posloužil dalším krajcem cestovního chleba a kořeněné trpasličí klobásky. Podíval se na Ulriku a usmál se. Dívka mu úsměv oplatila. Dnes se usmířili, alespoň na chvíli. Max Schreiber byl stínem na druhé straně plamenů. Seděl se zkříženými nohama na zemi, zhluboka dýchal a zdálo se, že je ponořen do nějakého mystického cvičení. Felix nevěděl proč, ale byl si jistý, že přestože Max vypadal, že spí, je si velice dobře vědom všeho, co se děje kolem. Oleg a Standa drželi stráž několik kroků od nich a hleděli do tmy, aby je oheň neoslnil. Felix cítil, jak mu vypité víno putuje k močovému měchýři, a tak se omluvil a odešel si ulevit.

Na cestě zpět se zastavil, aby chvíli pozoroval trpaslíky. Makaisson seděl a hleděl do plamenů, zatímco prsty si bezmyšlenkovitě pohrával s vnitřkem nějakého malého hodinového strojku. Vedle mechanika seděli Bjorni, Ulli a mlčenlivý trpaslík. Když Felix procházel kolem Bjornih, sebral odvahu k tomu, co chtěl udělat celý den.

"Jak se jmenuješ?" zeptal se cizince.

"Grimme," odpověděl mu nově příchozí. Jeho výraz a tón více než dostatečně bránily další otázce. Bjorni si z toho vyvodil, že v něm našel dobrého posluchače.

"No, Grimme, možná jsi slyšel příběhy o mně a třech elfských pannách. Není to pravda. Vůbec to není pravda. Byly jen dvě a jen jedna byla elfka, teda napůl elfka, a to jsem zjistil až později, i když špičaté uši byly dostatečným vodítkem, ale měla šál na hlavě, víš. A byl jsem opilý a ve tmě je každá kočka černá..."

Pokud ho Grimme slyšel, nedal to najevo. Prostě dál mrzutě hleděl do ohně. Felix se snažil Bjornih umlčet. Zdálo se, že si s Ullim padli do noty. Přinejmenším poskytovali jeden druhému obecnost pro nekonečné chvástání. Bjorni měl nevycerpatelný zdroj historek o svém milostném životě. Ulli zase nemluvil o ničem kromě bojů, kterých se zúčastnil, a bitev, které hodlá vyhrát.

"... a pak jsem řekl, přiveď mi osla," pokračoval Bjorni. "Měl bys vidět výraz na jejím obličejí..."

Felix se podíval po dalších trolobijcích, aby zjistil, jak to snášejí. Grimme dál upíral nevidoucí oči do ohně, ztracený ve vnitřním světě mizérie a muk. Felix by si s ním rád promluvil, ale pochopil, že by jeho účast nebyla vítána.

Steg seděl pod vozem a ořezával nožem kus dřeva. Očividně si nevšímal ostražitých pohledů, které na něj Makaisson občas vrhal. Za vozem drželi hlídku Snorri Nosohryz a Gotrek. Felix šel k nim, aby zjistil, jak se jim vede.

"Přichází cizinec," řekl Snorri Nosohryz. "Snorri ho cítí."

Gotrek zabručel. "Vím to už dobrých pět minut. Přichází trpaslík a brzy s ním dáme řeč."

Felix věděl, že se nemusí Gotreka ptát, jak ví to, co ví. Za ta léta si vyvinul k bystrosti jeho smyslů značnou úctu. V temnotě a v divočině, kde byli lidé ztraceni, se trpaslík cítil jako doma.

Felix se podíval směrem, který Gotrek naznačil palcem. Něco se tam pohybovalo. Ve světle dvou měsíců Felix uviděl dva stínové obrysy. Slyšel klapání kopyt po kamení. Když se stíny přiblížily, Felix uviděl, že je to trpaslík s mulou.

"Zdravím vás, cizinci," řekl. "Může si starý prospektor sednout k vašemu ohni?"

"Jo, to můžeš," řekl Gotrek. "Pokud nám řekneš svoje jméno."

"Jsem Malgrim, syn Hurniho z klanu Magrest. A kdo jste vy?"

"Jsem Gotrek, syn Gurniho."

"Snorri Nosohryz."

Prospektor byl na délku meče od nich. Felix nyní viděl, že je to typický trpaslík, malý, ale podsaditý. Měl na sobě tutéž koženou vestu s kápí, jakou měl na hlavě, a dlouhé vousy mu sahaly téměř po kolena. V ruce svíral krumpáč a podle toho, jak jej držel, Felix usoudil, že byl schopen jej použít i jako zbraň. Přes vak na hřbetě mu visela uvázaná lopata, spolu s pávní, jakou prospektori používali k rýžování zlata z říčního písku. Trpaslík měl zjizvený obličej a ostražité oči. Ty se užasle rozšířily, když si všiml, že Gotrek a Snorri jsou trolobijci, a ještě víc je vytřeštil, jakmile uviděl, že Felix je člověk.

"Dva trolobijci cestují s člověkem z Císařství," řekl. "Jsem si jistý, že je to dobrý příběh."

Felix doprovodil trpaslíka k ohni. Malgrim si prohlédl pět trolobijců a pak se obrátil ke Gotrekovi a Snorrimu. "Neslyšel jsem, že by se příbuzní chystali do války," řekl. "Žádné válečné korouhve mezi horskými klany neprošly."

"Nejde o žádné shromažďování," řekl Gotrek a svalil se k ohni.

Felix si uvědomil, že si Malgrim myslí, že jediným důvodem pro spojení tolika trolobijců může být jen válka.

"Škoda," poznamenal Malgrim. "Bylo by to třeba. Orci v horách se houfují do boje. Ugrek Stahovač zorganizoval všechny kmeny pod svou vlajku."

Felix se otrásl. I ve vzdáleném Altdorfu slyšel pověsti o Stahovači. Jeho jménem strašili zlobivé děti. Prý je to obrovský ork, který zajatce stahuje zaživa z kůže a tu pak používá jako oděv. Felix si vždycky myslel, že ten příběh je pouhá legenda, ale prospektor byl o jeho existenci přesvědčen a nevypadal jako trpaslík, který vypráví poutnické příběhy jen kvůli tomu, aby řeč nestála.

K Felixově překvapení se ozval Max Schreiber. "V horách se povídá o šamanovi zelených kůží. Prý vládne mocnou

magií. Slyšel jsem, že doprovází Stahovače."

"Jestli je potkáme, ukážu jim, jak vypadají jejich vnitřnosti!" zařval Ulli. "Jdeme zabít draka Skjalandira."

Prospektor se rozhlédl a pak pomalu přikývl na znamení, že začíná chápat. "Uvažoval jsem, co vede sedm trollobijců do hor, když nevlaží válečné prapory. Smrt, kterou vám drak poskytne, bude skutečně hrdinská. Od svého probuzení prolezl Vysoká údolí a nadělal z nich pustinu. Přesto pochybuji, zda ho vůbec uvidíte, protože zelených kůží je hodně a v horách jsou i lidští lupiči."

"Hory jsou drsné," přisvědčil Felix. Pokud Malgrim zaslechl v jeho hlase ironii, nedal to najevo.

"To jsou. Horalé tady byli vždycky, ale přidali se k nim zoufalci vyhnání z farem orky a ohnivým drakem. Život je tady v horách krátký a bez ceny. Ještě víc než dřív."

"Proč Ungrimm Železná pěst nesebere armádu a nenastolí mír?" zeptal se Felix.

K Malgrimovu smíchu se připojili ostatní trpaslíci. "Ungrimmovou povinností je udržovat Vrcholový průsmyk průchodný a zabránit hordám orků vtrhnout z východu do země lidí. Kdyby s vojskem opustil tohle údolí a zelené kůže se o tom doslechly, východní provincie Císařství by brzy zaplavily hordy orků."

"Proč je to pro trpaslíky důležité? Co jim záleží na tom, zda bude Osterland dobyt?"

Malgrim se zatvářil šokovaně. "Naše národy jsou svázány přísahami a sliby přátelství. Lidé mohou zapomenout na stará pouta, ale náš národ ne. Jak naši předkové přísahali, tak my konáme."

"Jo, přesně tak!" zařval Ulli.

"A mimo to," dodal Malgrim, "je tenhle průsmyk náš. Nedovolíme zeleným kůžím svobodně jím projít."

Felix pochopil, že je to jen jinak vyjádřená skutečnost, že by trpaslíci nikdy neposlali armádu k vyklizení Vysoké cesty. Když přemýšlel o prospektorových slovech, napadlo ho něco jiného. Pokud to Starší rasa tak cítila, proč vůbec zvažuje vyslání pomoci Kislevanům? Odpověď byla nasnadě. Hrozba Chaosu byla nesrovnatelně větší než nějaké útoky kmenů zelených kůží útočících na lidské a trpasličí země. Pokud by severní země podlehly náporu hord, všechny jižní země padnou brzy po nich. Doufal, že takhle to vidí i trpaslíci. Pokud ne, mnoho naděje na pomoc nebylo.

"Povídám, co kdybychom pobili nějaké zelené kůže cestou k drakovi?" navrhl Ulli.

"Můžeš, pokud chceš," řekl Makaisson. "Já mám nevyřízené účty s tou šupinatou bestii a to nepočká."

"Zelené kůže tu budou i pak, až se vypořádáme s drakem. Pokud někdo z nás přežije, aby se o to staral," dodal Bjorni.

"Jestli se nám orci postaví do cesty, zabijeme je," řekl Gotrek. "Jinak jdeme na toho draka."

"Snorri si myslí, že je to dobrý plán," přisvědčil Snorri Nosohryz a pak dodal toužebně: "Ale Snorrimu by nevadilo zabít pár zelených."

"Je pozdě," prohlásil Gotrek. "Ti, co nemají stráž, by se měli trochu vyspat."

Prospektor přikývl a lehl si k ohni. Felix se vrátil tam, kde seděla Ulrika a ostatní lidé.

"O co šlo?" zeptala se Ulrika.

"Trollobijci se nemůžou rozhodnout, jestli mají dřív vyčistit hory od orků, nebo zabít draka."

"Proč neudělat obojí?" zeptal se Oleg ironicky.

"Pst!" řekl Felix. "Mohli by tě slyšet."

Všude kolem hořely velké táborové ohně. Odněkud zblízka Thanquol slyšel znepokojující řev bestii a dunění obrovských bubnů. Cítil pach deseti tisíc bestii a tisíce bojovníků Chaosu v černých zbrojích. Bylo mu jasné, že je v táboře největší armády, s jakou se kdy setkal, mnohem větší, než jaké velel při útoku na Nuln. Také usoudil, že z hlediska pouhé síly tahle monstrózní armáda převyšovala i nejsilnější skavenskou hordu. Věděl o přívržencích Chaosu dost, aby pochopil, že každý z nich by se vyrovnal i nejsilnějšímu skavenovi.

Všude kolem cítil chaotit a jeho magické smysly mu řekly, že víchry magie vanou kolem téhle armády velice mocně. Bylo to děsivé, neboť to znamenalo, že tato armáda má nejen fyzickou sílu, ale i mocný magický potenciál. Věděl, že i při plné síle by měl co dělat, aby překonal zde shromážděné čaroděje. A do plných sil mu chybělo hodně.

Z pouhého toku magie kolem dokázal poznat, že se jeho věznitelé blíží k srdci hordy, uzlu, kterým proudiva veškerá energie. Jak se přibližovali, vycítil přítomnost mocných bytostí, tvorů s potenciálem, s jakým se ještě nesetkal - samozřejmě až na samotnou Radu třinácti.

Ve středu tábora bylo velké shromáždění bojovníků Chaosu ve zbrojích. Jejich koně se potulovali nedaleko, zatímco páni dřepěli u táborových ohňů hořících žlutými, zelenými i jinými plameny, svědčícími o jejich magickém původu. Mluvili spolu svým nečistým jazykem a Thanquol poznal i podle tónu řeči, že šlo o chvástání ohledně nadcházejících střetnutí. Už při pohledu na ně se jeho srdce naplnilo strachem a napnuly se mu pižmové žlázy. Rozhlédl se a najednou byl vděčný za to, že Lurk je s ním. Přítomnost dalšího skavena uprostřed téhle strašné armády byla uklidňující i pro šedého věšce Thanquola.

Byl si jistý, že brzy najde vůdce té hordy. Cítil jejich přítomnost dříve, než je spatřil, a když se k nim nakonec přiblížil na dohled, hned věděl, že jeho dojem byl správný.

Obrovská postava ve zbroji se rozvalovala na mohutném trůnu z křišťálu pulzujícím tlumeným žlutým a zeleným světlem. Trůn se vznášel asi palec nad zemí. Díky svým magickým schopnostem Thanquol viděl, že muž i jeho křeslo jsou prosáklé energií Chaosu. Na kolenou mu ležel mohutný obouruční meč pokrytý žlutavě zářícími runami.

Thanquolovi nikdo nemusel říkat, že zbraň je nabitá nejmocnější vražednou magií. Viděl to sám. Mužova zbroj byla zlatá se zelenavými růžicemi a pokrytá runami, o nichž Thanquol věděl, že jsou zasvěceny Tzeentchovi. Taková zbroj neslouží jako ochrana jen proti zbraním, ale i proti magii.

Po stranách trůnu stály dvě postavy. Byly štíhlé a supovitě, neozbrojené a zahalené do velkých plášťů, jejichž záhyby vypadaly jako křídla. Jejich kůže byla téměř bílá jako u albinů a podobala se tak kůži šedého věšce. Při pozorném

pohledu na jejich pohublé, hladové rysy a pekelně planoucí oči Thanquol pochopil, že to jsou dvojčata, identická ve všem, kromě jediné věci. Ten po vojevůdcově pravici měl v pravé ruce zlatou hůl, zatímco ten po levici držel v levé ruce hůl z ebenu a stříbra. Ruka svírající zlacenou hůl měla dlouhé drápotivé nehty. Drápy čaroděje vlevo byly pokryty stříbrem. Ti dva byli mocní čarodějové, to bylo Thanquolovi zřejmé. Přestože nebyl ochoten připustit, že by někdo kromě Rady třinácti mohl být v použití magie mocnější než on, věděl, že by musel sníst obrovské množství chaotitu, aby překonal některého z těch dvou v magické bitvě. A když spolupracovali, musely být síly, kterými vládli, děsivé. Válečný vůdce Chaosu upíral na Thanquola zlověstný pohled. Šedý věstec se narovnal a řekl: "Přináším pozdravy od Rady třinácti, mocný vojevůdce."

"Tví páni tedy ví o našem příchodu, šedý věštce?" zeptal se vojevůdce.

Thanquol považoval za lepší lhát než přiznat pravdu. Cítil chapadla magické energie vycházející od čarodějů po stranách trůnu. Okamžitě zakryl své myšlenky, jak nejlépe dovedl. Jelikož byl šedý vůdce, uměl to dobře. "Vycítili velké shromáždění vojsk a poslali mě na sever to prozkoumat," řekl. No, to by skoro mohla být pravda, dodal v duchu.

"Samotného a bez doprovodu. To je nanejvýš neobvyklé," řekl mág se zlatou holí.

"Doprovází mě můj tělesný strážce, Lurk Rozeklaný jazyk, a chrání mě má mocná magie. Co bych mohl potřebovat víc?" opáčil Thanquol, kterému se vrátil záblesk jeho staré arogance.

"Vskutku, co," řekl čaroděj s ebenovou holí. Thanquol si všiml záblesku posměchu v jeho hlase a přísahal, že mág za to jednou zaplatí. Jak si mohl tenhle lidoop bez srsti dovolit dělat si legraci z největšího čaroděje skavenů? "Je pravda, že tvůj tělesný strážce vykazuje známky požehnání našeho pána Tzeentche. Velký Přeměňovač se ho dotkl. Má milost Měníče cest."

Thanquol pohlédl na Lurka, který se při těch slovech viditelně nafoukl. Černý vztek hryzal šedému věstci vnitřnosti. Napadlo ho, jestli se Lurk spojil s následovníky Chaosu, když byl v pustinách. To by určitě vysvětlovalo ty změny. Pak tedy bude přinucen zaplatit Rohaté kryse za to odpadlictví. Další nevyřízený účet, pomyslel si Thanquol. Za předpokladu, že tohle střetnutí přežije, na což to v této chvíli příliš nevypadalo.

"Ty vedeš tenhle velký houf?" zeptal se Thanquol nezdořile.

"Jsem Arek Srdce démona," řekl válečník Chaosu. "Zvolený Tzeentchem. Tohle jsou Kelmain Černá hůl a Lhoigor Zlatý prut, moji čarodějové."

"Díky za tyto informace, mocný," řekl Thanquol diplomaticky. "Jsem šedý věstec Thanquol. Kořím se vám tisíckrát a navrhuji vám spojení s Radou třinácti."

Thanquol věděl, že se trochu unáhlil, ale už se rozhodl, že řekne cokoli, aby se dostal z téhle pasti.

"Nepotřebujeme spojení, šedý věštce Thanquole. To, co vidíš, je jen předvoj velké armády. Vojska pochodují do země lidí. Ti, kteří se neskloní před Mocí ruin a zejména před mým pánem Tzeentchem, budou zničeni. Svět bude očištěn a přebudován podle obrazu, po kterém toužíme, a všichni falešní bohové a jejich vyznavači budou vyhnáni."

V Arekově hlasu bylo něco, co vzbuzovalo důvěru. Jeho slova téměř přesvědčila i Thanquola, ale šedý věstec byl příliš lstivý čaroděj a příliš dobře vzdělaný v cestách magie, než aby nepoznal kouzlo. Vymazal hypnotické mámení hlasu silou vůle. Pohled na Lurka ho přesvědčil, že jeho sluha takové úsilí nevyvíjí. Upíral na Areka okouzlený pohled. Thanquol chápal proč. Lurk byl polapen darem Tzeentche, který používal vojevůdce, a jeho slabá mysl byla omámena temnými vizemi zápasu vznášejícími se za slovy bojovníka Chaosu. Dokonce zvedl hlavu z prachu, aby lépe slyšel. Dva čarodějové na něho shlíželi s posměšným zájmem. Thanquol se soustředil na svou záležitost. Rozhodl se, že teď, když jsou jeho nepřátelé v dobré náladě a ochotni odpovídat na jeho otázky, měl by zjistit pravý stav věci.

"Takže všechny čtyři Síly jsou na pochodu?"

"Tak jest. Když se jedna vydá na pochod, ostatní se musí připojit. Jinak by ztratily výhodu."

To dávalo skavenovi tak všímavému, jako byl Thanquol, smysl. Stejným způsobem manévrovaly klany jeho rasy ve Skavenmoru. Cítil, že začíná chápat, co se tu děje. Možná to bude schopen využít pro sebe. Možná pochopí, proč ho vyznavači Chaosu ušetřili.

"To jsou výhody, které přináší spojení," řekl. "Můj bůh je mocný a má velkou moc. Můj národ má veliké armády."

"Tvůj bůh je slabší než náš, šedý věštce Thanquole, ale jeho pomoc by mohla být užitečná. Vaše armády se mohou připojit k našim. Vlastně jsme jediní, kdo vám to může nabídnout. Následovníci Khorna jsou příliš brutální. Vyznavači Nurgleho dbají jen o šíření svého odporného moru a následovníci Slaaneshe jsou příliš zaneprázdněni vyhledáváním potěšení, než aby dbali o něco jiného."

"Budu tlumočit vaše slova Radě třinácti a sdělím jim vše, co jim vzkazujete." Zatímco Thanquol říkal ta prázdná slova, uvažoval, co se stalo s Lurkem.

"Udělej to, šedý věštce Thanquole, a tvá odměna bude nesmírná."

"Děkuji, mocný vojevůdce." Najednou Thanquola něco napadlo. Pochyboval, že jeho žádost bude přijata, ale řekl si, že za zeptání nic nedá. "Cítím, že vaše armáda má substanci známou jako chaotit."

"Je to jeden z největších darů našeho pána a je používán při magii a výrobě zbraní."

"My jej také používáme pro tyto účely, což chápu jako znamení našeho společného cíle," odpověděl Thanquol, potěšen svou výmluvností.

"Chceš nějaký?" zeptal se čaroděj se zlatou holí. Thanquol nedokázal uvěřit svému štěstí. Hladově si olízl rty.

"Ano-ano!" řekl.

"Dostaneš jej." Čaroděj ohnul prsty a vzduch před ním zazářil. Částičky zelenavého prachu pluly k sobě a spojovaly se do koule velikosti Thanquolovy pěsti. Dalším gestem mág poslal roztočenou kouli k šedému věstci. Thanquol okamžitě věděl, co to je, a chytil ji ze vzduchu. Pracky mu brněly, když se sevřely kolem koule nejčistšího chaotitu, jaký kdy viděl. Spěšně ji zastrčil do váčku. Nedokázal uvěřit, že mu ti blázni právě dali klíč k takové moci. Nějaký vnitřní instinkt, kterému se dávno naučil věřit, mu říkal, aby byl opatrný. Možná to byla jen past. Stále ještě nechápal, co chtějí

vyznavači Chaosu získat. Už byl v jejich moci.

"Nedaleko je osada tvého lidu," řekl Arek. "Jmenuje se Pekelná díra. Dám příkazy svým jezdcům, aby tě tam doprovodili. Dohlédni na to, aby se naše slova donesla k tvým vládcům, šedý věštče Thanquole, a mluv o nás hezky." "O tom vás ujišťuji," odpověděl Thanquol a nabídl Rohaté kryse tichou modlitbu s díky za vysvobození. Vypadalo to, že se s Lurkem dostanou pryč od téhle hordy živí. Podezřívavá část myslí, která ho dlouho udržela naživu, mu říkala, že to nebude zadarmo.

Felix sledoval, jak si Malgrim sbalil příkrývky a položil je mule na hřbet. Pak se na ně trpaslík podíval a potřásl hlavou. "Řekl bych vám, abyste byli opatrní, ale bylo by zbytečné říkat to sedmi trolobijcům a pamětníkovi, takže jen poděkuji za oheň, jídlo a společnost."

"Můžeš nám něco říct o cestě, která leží před námi?" zeptal se ho Felix.

"Jistě," řekl prospektor. "Půjдете asi den a najdete vesnici Gelt. Je to podivné místo, setkávají se tam prospektoři a obchodují tam národy z hor. Pořád je tam hluboký důl. A hospoda. Navrhují, abyste se tam zastavili, protože tam uvidíte poslední přátelské obličej."

Malgrim se odmlčel a chvíli přemítal, než dodal. "Tedy pokud už to tam orci nesrovnali se zemí."

DEVĚT

STŘETNUTÍ S ORKY

Felix scházel po stezce do malého údolí. Potěšilo ho, když uviděl, že Gelt dosud stojí. Byla to poklidně vypadající osada, až na kamennou hradbu zakončenou palisádou a strážní věže tyčící se nad ní. Byla vybudována na skalnatém ostrohu zvedajícím se uprostřed údolí. Z výhodného místa na stezce Felix viděl kouř stoupající vzhůru skrz díry vysekané v drnových střeších chatrčí. Uprostřed stálo velké stavení, které odhadl na hospodu. Na skalní římse nad údolím zahlédl něco, co nejdřív považoval za další strážní věž. Nakonec si uvědomil, že to byl opevněný vchod do dolu. Štěrková stezka se táhla dolů po úbočí kopce k městské bráně.

Podle velikosti osady tu žilo několik set lidí a podle vzhledu opevnění by bylo dost obtížné tohle místo dobývat. Viděl lidi i trpaslíky, jak chodí po kamenných ulicích ve zhruba vyrovnaném počtu.

"Vypadá to jako dost bezpečné místo," řekl nahlas, spíš aby se uklidnil, než kvůli tomu, aby promluvil.

"Jo, človíčku, za předpokladu, že útočníci nebudou mít dobývací stroje," řekl Gotrek.

"Nebo mocnou magii," dodal Max Schreiber.

"Nebo nebudou sedět na létajících nestvůrách," poznamenala Ulrika.

Felix se rozhlédl po svých společnících. "Promiňte, že jsem se ozval," řekl nakonec. "Nerad ničím vaši optimistickou náladu."

"Snorri se těší na trochu piva," vložil se do hovoru Snorri Nosohryz. "Starý Malgrim řekl, že U Zlomeného krumpáče vaří nejlepší pivo v horách."

"Tak na co čekáme?" zeptal se Gotrek. "Jdeme tam."

"Neměj obavy, Felixi Jaegere," řekl Ulli. "Žádný ork by si nedovolil zaútočit na Gelt, když jsem tady."

"Rád bych věděl, jestli tam jsou barové holky," nadhodil Bjorni. "Malá společnost by se mi hodila."

"Možná tam bude nějaký hazard," řekl Steg. "Vzal jsem si svou speciální kostku."

Grimme jen potřásl hlavou, vysál si zuby a zamířil lhostejně po stezce dolů. Vzadu se Standa a Oleg ohlíželi přes rameno. V rukou drželi natažené luky, ale nebyla tam žádná viditelná hrozba.

"Jdeme," řekl Felix. "Alespoň tehle večer bychom měli být v bezpečí."

"Pokud na nás nepříjde drak," namítl Oleg.

"Dívej se na to z lepší stránky," řekl Felix. Ale přes všechny obavy a předtuchy všichni vypadali mnohem šťastnější, když prošli kolem trpasličích hlídek u brány.

Zlomený krumpáč měl velkou výčepní místnost. Chlad horské noci tu zaháněl hučící oheň. Felix se rozhlédl po davu. Jejich spolek přitahoval hodně pozornosti, což nebylo nijak překvapující. Jak často měli místní lidé příležitost vidět sedm trolobijců cestujících ve společnosti pěti lidí?

Osazenstvo výčepu samo nebylo ničím výjimečné. Zdálo se, že se skládá z rovnoměrné směsice lidí a trpaslíků. Většina trpaslíků měla bledé obličej a vymydlený vzhled horníků po práci. Lidé byli mnohem pestřejší směsice. Někteří z těch drsnějších měli na sobě teplé kožené oblečení oblíbené vysokohorskými prospektory. Ostatní vypadali jako kramáři a obchodníci. Nikdo z nich nevyhlížel opravdu blahobytně, ale také ne hladově.

Když se kolem jednoho dlouhého stolu rozesadili trolobijci, zavládlo v místnosti ticho. Tak blízko Karak Kadrinu nebyl nikdo tak hloupý, aby něco namítal. Všichni věděli přesně, co jsou trolobijci zač a čeho jsou schopni, když se rozzlobí. Felix se připojil k Ulrice, Maxovi a dvěma strážcům u stolu vedle trolobijců. Zdání normálního chodu bylo nastoleno, když Gotrek objednal pivo a byl rychle následován Snorrim Nosohryzem a Malakaiem Makaissou.

Tlustý, blahobytně vyhlížející trpaslík s plešatějící hlavou, růžovými tvářemi a dlouhými šedivějícími vousy jim přinesl pití. Podle majetnických pohledů, které vrhal kolem, bylo zřejmé, že mu hospoda patří.

"Budete chtít pokoje na přespaní?" zeptal se.

"Trolobijci se vyspí ve výčepu," odpověděl Gotrek. "Lidé možná pokoje chtít budou."

"To ano," řekla Ulrika a podívala se na Felixe. Max si toho všiml a uhnul pohledem, když dodal: "Vezmu si pokoj pro sebe."

"Já a Standa zůstaneme s ostatními," dodal Oleg a mrzutě se zatahal za knír. Standa kývnutím odsouhlasil kamarádovo rozhodnutí. Ulrika to schválila.

"Dohlédnu na to, aby byly nejlepší pokoje vyvětrány a postele povlečeny. V noci mrzne, takže budete asi chtít oheň, že?" Felix si dokázal představit, že účet roste s každým slovem, ale ať. Možná to je poslední šance na pohodlné vyspání v tomto životě, tak proč se dnes v noci uskrovnovat?

"Proč ne?"

"A nepochybně budete chtít i jídlo?"

"Jo. Přines ten guláš, co cítíme, chleba a sýr," řekl Ulli.

"A další pivo," dodal Snorri. "Snorri má žízeň."

"A za ty pokoje a jídlo zaplatíte hned, že?"

Hospodský jim očividně nedával naději, že by utekli před placením, i když to byli trolobijci. Zejména proto, že to byli trolobijci. Koneckonců, byli to trpaslíci, kteří se nějak nepohodli se zákonem. Malakai Makaisson zalovil v kapse a zlato změnilo majitele. Felix neviděl, kolik ho bylo, ale trpaslíkovi se rozšířily panenky a začal být mnohem srdečnější.

Vypadalo to, že si Malakai myslel o pobytu v hostinci totéž co Felix.

"Tohle nám zajistí přísun piva na celou noc," poznamenal Malakai. "A já budu spát ve voze, takže pro mě není potřeba nechávat místo ve výčepu."

Steg se zatvářil zklamaně, ale když si lokl piva, začal vypadat o něco spokojeněji.

"Spolehněte se," řekl hostinský a začal křičet pokyny na svůj personál. Bjornimu se rozšířily oči, když se přiblížila prsatá číšnice. Během chvilky ji popleskával po zadku a šeptal jí do ucha. Pokud se číšnice urazila, nedala to najevo. Felix se trochu napil piva a přikývl. "Malgrim měl pravdu," řekl. "Je to dobré pivo."

"Není špatné," připustil Gotrek, což byla na trolobijce opravdu velká chvála.

Ted, když dostal zaplacení, byl hostinský mnohem přátelštější. "Jedete po Vysoké cestě do Radasdoru?"

"Pokud je to na cestě k Dračí hoře, tak ano," řekl Ulli, kterého očividně těšilo, že tím na sebe okamžitě soustředil pozornost všech.

"Takže jdete na draka," konstatoval hostinský.

"Jo," přikývl Malakai. "Jdeme zabít tu zatracenou šupinatou bestii!"

"Už to zkusili jiní," odpověděl hostinský. Felix se se zájmem ohlédl.

"Kdo?" zeptal se.

"Půl tuctu trolobijců tudy prošlo během několika posledních let - ne všem šlo o totéž," opáčil hostinský. "Nikdo z nich se nevrátil."

"Zřejmě je sežrali orci," zaječel někdo z lidí.

"Nebo je stáhli z kůže," dodal další muž zlověstně.

"Jo," řekl starý horník. "To by bylo dost možné. Jednoho z trolobijců našli staženého zaživa z kůže a přitlučeného na strom u cesty. Stahovač kůží prý použil jeho kůži na nové boty."

"Další hlavu našli na kůlu u průsmyku Mirnek. Vrány mu už vyklovaly oči."

"A byl tu jeden z těch lidských rytířů, na velkém černém válečném oři," dodal hostinský. "Prý měl kouzelný meč a kopl na zabíjení draků."

"Taky se nikdy nevrátil," řekl jeden z trpaslíků pochmurně.

"Asi ho taky dostali orci," usoudil muž, který promluvil jako první.

"Nebo lidští lupiči. Henrik Richter je pěkný mizera," opáčil hostinský. Když viděl Felixův tázavý pohled, dodal: "Je to šéf těch banditů. Vytvořil si malou armádu. Když přišel Stahovač kůží, lidé ji potřebovali, aby přežili. Prý mezi těmi dvěma brzy vypukne válka o horské země. Věřím tomu."

"Vypadá to, že Vysoká cesta je dost nebezpečná," poznamenal Felix.

"Nikdy to nebylo nejbezpečnější místo k životu," řekl hostinský. "Ale co se vrátil drak, je ještě nebezpečnější. Řekl bych, že je jen otázkou času, než zaútočí na Gelt. Prý už zničil všechna ostatní města kolem Vysoké cesty."

"Chceš říct, že bychom na něj klidně mohli počkat tady?" zeptal se Felix s nadějí v hlase.

"Jo, velice pravděpodobně."

"Nemám času nazbyt. Chci tu bestii vidět mrtvou, a to rychle."

"Při jejím hledání si dobudeme větší slávu!" vykřikl Ulli. "A pokud se nás nějakí lidé nebo zelené kůže pokusí zastavit, mohou se těšit na ránu od mé sekery."

"No, pokud se nás někdo pokusí zastavit, mám pro něho pár pěkných překvapení," prohlásil Malakai. Felix nepochyboval, že je to pravda. Viděl rozsáhlou ukázkou mechanikova génia při výrobě zbraní. Většina jich samozřejmě byla experimentálních a selhávala. Některé se ukázaly být nebezpečné nejen pro nepřítel, ale i pro toho, kdo je ovládal.

"A jakých, smím-li se ptát?" ozval se velký statný muž, který vypadal spíš jako žoldnér než jako prospektor.

"Jestli to někoho zajímá, může nás napadnout a bude to vědět natotata," odpověděl Malakai se zadostiučiněním. Felix už byl opravdu zvědavý, co má vynálezce v rukávu.

"Tady v horách o takové nebude nouze," řekl další muž s úšklebkem. Felix uvažoval, jestli toho blázna unavil život.

Nebylo moudré pošklebovat se kterémukoli trolobijci, i tak relativně dobromyslnému, jako byl Malakai.

"Rádi je přivítáme," řekl jen mechanik a vrátil se k lemtání piva.

Hostinský řekl: "Petra si nevěšmej. Je to mrzout i v nejlepších dnech a ty teď rozhodně nejsou. Dřív se živil prodejem kolem Vysoké cesty. Ted' nemá skoro komu prodávat. Drak na to dohlédl."

"To změníme!" zařval Ulli. Jeho výkřik kvitoval smích od ostatních stolů. Z nějakého důvodu přítomní trpaslíci odmítali brát mladého trolobijce tak vážně jako ostatní. Ullimu to zřejmě nevadilo, za předpokladu, že byl středem pozornosti.

"Můžete se smát, ale uvidíte. Až bude drak mrtvý, tak vám úsměv ztuhne na rtech."

"Vy budete taky mrtví," vykřikl někdo a ostatní se zasmáli.

"No a co," zaječel Ulli. "Všichni jednou umřou."

"Někteří dřív než ostatní," opáčil Petr.

Bjorni teď měl číšníci na kolenou. Probírala mu prsty vousy, zatímco on se na ni chlápě šklebil. O chvíli později mu ženu shodil z kolena mohutný muž se zjizveným obličejem a velkýma rukama. Nepochybně to byl jeden z rváčů.

"Nech Essii na pokoji," pronesl bezvýrazným hlasem se zlověstným podtónem.

"Nech to být, Otto," řekl hostinský. "Víš, že se to děje pořád."

"Proč se do toho pleteš?" zeptal se Bjorni nevinně.

"Je to moje žena."

Felix nahlas zasténal. Už se setkal s ženami, jako byla Essie, když s Gotrekem pracovali v hospodě v Nulnu. Ženy vdané za velké násilnické muže rády vyvolávaly jejich žárlivost. Nechápal, proč to dělaly, ale dělaly to.

Rváč se na něj podíval. "Co tady skučíš, kluku?" zeptal se. Felix k němu vzhledl. Ten, muž byl velký. Možná o hlavu vyšší než on a mnohem mohutnější. Jeho paže vypadaly skoro stejně velké jako Gotrekovy.

"Zaskočilo mi pivo."

"Dávej si pozor, nebo vezmu ten korbel a narvu ti ho..."

Felix se na něho podíval a začal vstávat, ale už bylo příliš pozdě. Bjorni zvedl pěst a praštil Otta mezi nohy. Velký muž zasténal a zlomil se v pase. Když se ohýbal, vzal Bjorni korbel a praštil ho s ním po hlavě. Otto obrátil oči v sloup a zřítíl se v bezvědomí na zem.

"Není to první žárlivý manžel, se kterým mám co do činění," poznamenal Bjorni a lascivně si podrbl bradavici na nose.

"Tak, lásko, co kdybychom si našli tichý kout a -"

Žena se už skláněla nad Ottem a vřískala: "Otto, co ti to ten surovec udělal?"

"Ráno bude v pořádku," řekl Bjorni. "Teď bychom si mohli zajít za kůlnu na dřevo. Tady mám pro tebe pěkný kousek zlata, když -"

"Táhni k čertu," řekla Essie.

Bjorni pokrčil rameny a zase se posadil. "Další pivo, hostinský. Mám prázdný džbán."

Hostinský si trolobijce opět ostražitě měřil. Ale když byl největší rváč na zemi a ostatní nevypadali, že by chtěli vyvolávat potíže, rozhodl se, že bude nejlepší udržovat je v dobré náladě.

"Jasně, další pivo," řekl.

"Pomůžu ti odnést ho nahoru," řekl Steg Essie a popošel ke zhroucenému tělu, které začal zvedat.

"Starej se o sebe," odsekla dívka. "Nepotřebuji žádnou pomoc."

Steg pokrčil rameny a opět tělo upustil. Felix uvažoval, jestli je jediný, kdo si všiml, že rváči zmizel z opasku váček.

"Myslím, že půjdu ven," řekl Steg.

"Myslím, že půjdu s tebou," ozval se Malakai. "Stejně bych to tady už měl zabalit."

Pokud byl Steg zklamaný, že nemá možnost prohledat Makaissonův vůz, nedal to najevo.

"Je čas jít spát," prohlásil Felix a podíval se na Ulriku, jestli s ním souhlasí. Přikývla, a tak odešli po schodech nahoru.

* * *

Grund Velký nos z kmene Zlomeného nosu se podíval dolů na vesnici. Jeho oči byly mnohem bystřejší než lidské: dokonce i v matném světle obou měsíců viděl všechno, co potřeboval. Z vyvýšeného místa viděl vůz na dvoře. Ten mu napověděl, že z malé pevnosti někdo brzy vyjede. To znamenalo lidské maso, ocelové zbraně a možná zlato a nějaký chlast. Sklouzl po úbočí útesu a zamířil na stezku.

O tomhle Stahovači nic říkat nebude, rozhodl se. Bylo jich jen pár a kořist bude stěží stačit pro něj a jeho chlapce.

Shromáždí svou tlupu a postará se, že ať je v tom voze cokoli, bude to dříve, než příští noc vyjdou hvězdy, jeho.

Felixe probudilo zvonění kovu narážejícího na kov před hospodou. Rozrazil okenice a vyhlédl ven, co se děje. Podle hluku čekal, že na dvoře uvidí šermovat půl tuctu orků s templáři, ale zdroj zvuku byl jiný. Vozík Malakaie Makaissona poskakoval nahoru a dolů, a všechen ten rámus se ozýval zpod jeho plachty.

"Co je, Felixi?" zeptala se Ulrika.

"Nevím," řekl, "ale vypadá to, že Malakai něco chystá."

"Pokud je to důležité, dozvíme se to brzy. Teď se vrať do postele," řekla. Podíval se na její nahé tělo a nečekal, až to zopakuje.

Z ustavičného stoupání do kopce Felixe bolely nohy. Chodidla ho pálila od nárazů na tvrdé kameny na Vysoké cestě. Přitáhl si rudý plášť ze sudenlandské vlny těsněji k ramenům. Teď byl rád, že ho má. Navzdory jasnému slunci bylo v téhle nadmořské výšce čím dál chladněji. Z údolí vál studený vítr a čechral mu vlasy neviditelnými prsty.

Usmál se na Ulriku. Dnes spolu vycházeli lépe, jako obvykle po noci, kdy spolu spali. Vře se na něj usmála. Felix věděl, že je stejně unavená jako on, pokud ne víc, ale byla rozhodnutá nedat to najevo. Felix s ní v duchu soucítil.

Vyrostla na pláních Kislevu a měla ještě méně zkušeností s chůzí po horách než on. On alespoň putoval mezi vrcholky,

než se potkal s Gotrekem. Oleg a Standa se viditelně potáceli. Lapali po dechu a každou chvíli se jeden z nich sehnul, rozkročený s rukama opřenými o stehna a skloněnou hlavou, jak se snažili popadnout dech. Z lidí vykazoval nejmenší známky únavy Max Schreiber, což Felixe překvapovalo. Zvykl si myslet na čaroděje jako na usedlého učence, a on se zatím v horách choval, jako by se tu narodil. Opíral se o dlouhou hůl a povzbuzoval Olega. Pak položil Kislevanovi ruku na rameno. Felix by přísahal, že zahlédl, jak mezi muži přeskočila jiskra energie. Oleg se narovnal a vyrazil na další pochod s novým elánem. Možná tohle je tajemství Maxovy dobré kondice, pomyslel si Felix. Možná používá magii, aby si dodal síly k chůzi, a možná jí část půjčil i Olegovi.

Ať to bylo jakkoli, bylo to účinné. Max se v horách cítil doma skoro jako trpaslíci. Až do dnešního dne by si Felix myslel, že něco takového je pro člověka nemožné. S přihlédnutím k faktu, že byli trolobijci, byli všichni trpaslíci až neuvěřitelně veselí - koneckonců byli na výpravě, která zřejmě skončí jejich smrtí. Neúnavně kráčeli a zdolávali nejpříkřejší stoupání bez viditelného úsilí. Občas uhnuli ze stezky a škrábali se vzhůru téměř svislým svahem, jen pro radost ze šplhání.

Pouze Malakai to nedělal. Celou dobu zůstával u svého vozu a pomáhal poníkům tlačit, když uvázli na příkrých svazích. Bedlivě pozoroval okolí a zejména Stega, kdykoliv se ocitl podezřele blízko u vozíku. Gotrek a Snorri šli vpředu. Felix je viděl v čele zástupu, jak stoupají na vrchol, kde se stezka vinula výš a ještě příkřeji.

"To je nádherná, že?" řekla Ulrika. Felix se rozhlédl; věděl, co má na mysli. Hory měly jakousi podivnou drsnou krásu, která mohla být odměnou za úsilí vynaložené při jejich překonávání. Po obou stranách se zvedaly velké šedé štíty, tu a tam tečkované zelení stromů a kosodřeviny. Vysoko nad nimi se třeptila hranice ledu a mrazivě pyšné vrcholky. Na úbočích vyčnívaly balvany, které občas vytvořily překážku na stezce. Felix hádal, že se uvolnily právě tam a skutálely se ze svahu dolů.

Hluboko pod sebou viděli Gelt. Stezka mezi dvěma blízkými horami se vinula průsmykem k chladnému, průzračnému jezeru.

"Ano, to je," řekl. "I když ne taková, jako ty."

Potřásla hlavou. "Jsi nestydatý lichotník, Felixi Jaegere."

"To není lichocení. To je pravda."

Otočila se a chvíli se dívala jinam. Její úsměv najednou zesmutněl. "Co si bez tebe počnu?" zeptala se.

"Jak to myslíš?"

"Nikdy jsem nepotkala muže, se kterým bych se cítila jako s tebou."

Felix věděl, že to bylo míněno jako kompliment, ale přesto upadl do rozpaků. "To je dobře nebo špatně?"

"Nevím," řekla. "Jen vím, že mě to mate."

Snažil se odpovědět, ale nenacházel správná slova, aby řekl, co cítí. Byl skoro rád, že slyší Gotreka volat: "Vypadá to, že nás čekají potíže!"

Felix s Ulrikou stoupali k vrcholu hřebenu. Stezka se táhla dál, a než se znovu stočila k hřebenům, které se rýsovaly na obzoru jako obrovské zmrzlé vlny, procházela malým údolím. Gotrek a Snorri stáli na jednom z hřebenů. Proti nebi byly vidět jen siluety.

Felix rychlým pohledem zjistil, o čem Gotrek mluví. Po stezce k nim spěchala skupinka zelených kůží. Felix se je pokusil spočítat, ale bylo jich příliš mnoho a byli na sebe příliš namačkaní, než aby se mu to podařilo. Odhadl jejich počet na více než dvacet.

"Je jich padesát čtyři," řekla Ulrika.

"Máš lepší oči než já."

"Buď to, nebo umím líp počítat." Věděl, že se snaží o vtip, ale v hlase jí bylo slyšet napětí.

Oleg a Standa se postavili vedle nich. Už napnuli luky. Ulrika si začala připravovat svůj. Max zaujal pozici vedle nich a opřel se oběma rukama o hůl. "Vypadá to na početní převahu," řekl nakonec.

"Jsou to jen zelené kůže," opáčil Snorri. "Není třeba mít obavy."

"Je jich víc než čtyři na jednoho," namítl Max. "To ve mně mírné obavy vzbuzuje."

"Jeden trpalík stačí na deset orků!" holedbal se Ulli.

"Hlavně v posteli," dodal s úšklebkem Bjorni.

"Myslíš někdy na něco jiného?" zeptal se ho Felix.

"Někdy myslím na boj," odpověděl Bjorni. "A myslím, že teď je správná doba se jím zaobírat."

"Jo," řekl Gotrek. "To je. Střetneme se s nimi tady; necháme je, ať za námi vylezou. Normálně bych jim běžel naproti, ale bylo by škoda zemřít pod orkskou šavlí, když je tady drak."

"Skoro to vypadá, že jsi přemýšlel," opáčil Felix ironicky. Za sebou slyšel vozík Malakae Makaissona rachotit pomalu do kopce. Felix upřímně doufal, že Malakai má zbraně, které sliboval a které budou fungovat.

"Snorri si myslí, že bychom se na ně měli vrhnout," prohlásil Snorri Nosohryz.

"Myslím, že Gotrekův plán je lepší," řekl Ulli. Felix uvažoval, jestli v trolobijcově chvástavém hlase přece jen nezaslechl strach. Nepřekvapilo by ho to. Nejprázdnější nádoby duní nejhlasitěji, jak říkával jeho otec. A ten by to měl vědět, pomyslel si Felix, protože otce bylo vždycky dobře slyšet.

"Rád bych věděl, estli mají nějaký zlato," dupal nahlas Steg. "To nikdy nevíš. Možná právě oloupili nějakého prospektora." Začal si uvědomovat pohledy, které na něho vrhali ostatní, a vlídně pokrčil rameny. "Nikdy nevíš. To je vše, co sem řek."

"Mě víc zajímá, jestli mají luky," řekl Gotrek. "Nechat ze sebe udělat jehelníček není smrt pro trolobijce."

"S tím bych možná mohl něco udělat," ozval se Max Schreiber. "Pokud jsou vichry magie okolo dost silné a pokud s

sebou nemají šamana."

"Zdá se, že ne," řekl Gotrek. "Kdyby tam byl, tancoval by a prozpěvoval nesmysly pro své bohy."

Orci byli možná čtyři sta kroků pod nimi. Těsně mimo dostřel šípů, ale rychle se přibližovali. Felix slyšel jejich hrdelní válečný pokřik. Hrozivě mávali zbraněmi.

"Možná bychom se měli vrátit," řekl Ulli. Felix se po něm ohlédl. Ulli vypadal bledě a poněkud otřeseně.

"To možná není špatný nápad," řekl Gotrek. Felix se na Gotreka zvědavě podíval. To bylo během jejich dlouhého spojení poprvé, kdy slyšel trolobijce projevit touhu ustoupit.

"Proč?" zeptal se.

"Protože tam dole je víc zelených kůží na zabít."

Felix se podíval směrem, odkud přišli. Orci a jiní menší skřeti proudili za nimi do svahu nahoru. Vypadalo to, že cestu k ústupu mají odříznutou.

"To nevypadá dobře," usoudil Felix. Všiml si několika menších goblinů, kteří seděli na mohutných monstrech podobných pavoukům. Jen z pohledu na ty nestvůry mu běhal mráz po zádech. Přibližovaly se strašně rychle. Začínal mít pocit, že trolobijci pochod přece jen podcenili.

"Pro ně, človíčku," řekl Gotrek. "Pro ně."

"Kéž bych sdílel tvou důvěru," povzdechl si Felix.

"S těma se vypořádám sám," ozval se Malakai. "Uvidíte, jak je naučím chéipat."

"Jsi si jistý, že to zvládneš?" zeptal se Felix.

"To se vsaď," opáčil Malakai. Jednou rukou zatáhl za páku a plachta z vozu spadla. Odhalila podivnou mnohohlavňovou střelnou zbraň, posazenou na trojnožce. Felix viděl menší verzi této zbraně už dřív a věděl, čeho je schopna. Malakai zatáhl za brzdu vozu a zajistil jej tak na druhé straně kopce.

Pavoučí jezdci za nimi začali stoupat do kopce. Felix se díval, jak Malakai zaměřil hlaveň zbraně a pevně sevřel lučik spouště. Felix riskoval pohled na druhou stranu kopce. Orci začali šplhat a, výsměšně přitom povykovali. Felix věděl, že kdyby jejich nepřítel měl tušení, co na ně čeká na vrcholu kopce, nebyli by tak sebejistí. Přesto si nebyl jistý, jestli to bude stačit.

Ulrika, Standa a Oleg začali střílet z krátkých vrstvených luků. Šípy hvízdaly z kopce dolů a zasáhly tři orky vepředu. Dva padli, jeden s šípem v oku, druhý v hrdle. Třetí se hnál dál, navzdory opeřenému šípů, jenž mu trčel z hrudi. Jako v odpověď na střelbu šípy se zelené kůže začaly rozestupovat, aby vytvořily tak snadný cíl. Možná jsou to barbari, ale pitomí nejsou, pomyslel si Felix. Teď si přál, aby se byl naučil zacházet s lukem. V mládí měl nějaký výcvik se soubojovými pistolemi, ale s lukem žádný. To nebylo pro gentlemana, kterého z něj otec chtěl mít. Ale právě teď by to bylo velice užitečné. Orci byli očividně stejného názoru: někteří z nich si sundali luky ze zad a začali je napínat. Zdálo se, že vypukne souboj lučištníků. Trolobijci pokřikovali urážky na zelené kůže, aby je vydráždili, a mávali zbraněmi.

Gotrek zvedl sekeru nad hlavu a zařval: "Pojďte si pro smrt!"

"Snorri chce boj!" křičel Snorri Nosohryz.

"Šukal jsem vaše matky," křičel Bjorni. Pak ztichl, když se na něho zahleděli ostatní trpaslíci. "No, když musíš, tak musíš," zamumlal nakonec. Zatímco trpaslíci ječeli další urážky, Ulrika a Kislevané udržovali proud šípů svištících na orky. Tři další padli, ale zbytek dál vztekle vyl válečný pokřik.

Najednou za nimi roztrhl vzduch podobný hromu. Felix se ohlédl a viděl, že Makaissonova zbraň spustila. Kohoutky křesadel dopadaly na očílky a plamínky poskakovaly. Hlavně rotovaly a zbraň chrlila smrt. Přímě před Felixovými očima se jeden z pavouků uprostřed roztrhl, tělo rozmetané na kusy, nohy se ochable svíjely na zemi. Malakai lehce pohnul zbraní na trojnožce a úhel palby se změnil. Vybuchl druhý pavouk a pak třetí.

Naneštěstí řev zbraně vyděsil poníky - buď to, nebo pohled na nestvůrně velké pavouky, kteří se na ně hnali. Začali couvat a vyhazovat zadníma nohama; kopat do vozíku a bojovat s postroji v zoufalé snaze se osvobodit. Jeden z kopanců rozdrtil brzdící páku, uvolnil mechanismus a rozbil jej na dva kusy. Další úder vyslal rachotící vozík z kopce dolů. Nejdřív pomalu, pak se ale začal pohybovat stále rychleji a rychleji. Felix uvažoval, jestli se má za ním rozběhnout a pokusit se ho zastavit, ale ihned si uvědomil, že je to marné. Neexistoval způsob, jak by mohl muž s normální silou řídit se vozík zastavit.

Pokud byl Malakai Makaisson zmatený, nedal to najevo. Zaječel trpasličí válečný pokřik a namířil na dalšího pavoučího jezdce. Poslední dva vyrazili k němu, aby ho odřízli.

"Pozor, človíčku," slyšel Felix Gotreka a otočil se. Půl tuctu orků s luky se vrátilo na vrchol kopce. Felix se skrčil před letícími šípů, ale Max Schreiber zvedl ruku a dokončil zaklínadlo, na němž pracoval. Vrchol kopce obklopila zářící koule zlatého světla. Šípy, které narazily do jejího třpytivého povrchu, se vznály a pak se rozpadly v neškodné spršce jisker. Orci se překvapeně zastavili, zmatení touto ukázkou magické síly. Kislevané nepřestávali střílet a dostali další dva. Felix hádal, že už zabili asi deset orků. Pořád jich však zůstávalo dost, aby ovládli vrchol kopce. Praskání a dunění za jeho zády ho opět donutilo otočit se. Skrz tetelivou zář viděl, že se jeden z pavoučích jezdců dostal do cesty vozíku a byl rozdrčen pod jeho těžkými okovanými koly. Poslední byl roztrhán na kusy střelbou z varhan. Malakai s řevem ujížděl proti hordě goblinů. Felix viděl, jak na něho vyděšeně poulí oči. Malakai řval, pokřikoval na ně urážky a řítil se přímo na ohromené zelené kůže.

Výkřik z druhé strany vrátil Felixe do reality. Orci už zase postupovali. Když si lučištníci zelených kůží uvědomili marnost svého úsilí, odložili luky, tasili těžké černé šavle a rozběhli se za ostatními. Felix odhadl vzdálenost a připravil si meč s dračím jílcem.

"Řekl bych, že máte čas tak na jeden výstřel, a pak byste raději měli tasit meče," řekl Ulrice.

Na rtech jí zahrál slabý úsměv, když natáhla tětívu k tváři a vystřelila. "Nepovídej," řekla a další ork se svalil k zemi. Zezadu se ozývalo dunění. Co tam ten Malakai vyvádí? pomyslel si Felix. Ohlédnout se si netroufal - první ork už byl

skoro na dosah. Ulrika vystřelila ještě jednou téměř vodorovně, pak spěšně upustila luk a tasila meč. Felix postoupil vpřed, připravený postavit se mezi ni a kohokoli, kdo by na ni mohl zaútočit, než bude mít připravenou zbraň. Rytmus Maxova zaklínání se změnil a koule zlatého světla se zhroutila dovnitř, chapadla energie se stáhla do mnohem menší koule velikosti lidské hlavy, která se vznášela přímo před Maxem. Další gesto kouli roztříštilo a vyslalo šipky zlatého světla na orky. V okamžiku zalila celou přední řadu útočníků záře magické energie. Felix viděl, jak jeden z orků padl na kolena, přední část hrudníku se mu odtrhla a odhalila žebra v kouřící díře ve zbroji.

"Dobrá, chlápce," zvolal Gotrek. "Dáme se do toho!"

To bylo přesně to pobídnutí, které trolobijci potřebovali. Všech šest se vyřítilo na zmatené orky, kteří na ně v hrůze třeštili oči. Jejich drtivý útok se dávno rozpadl tvář v tvář Maxově magické zkáze. Felix viděl, jak Gotrek vtrhl mezi ně. Jeho sekera se mihla v krvavém oblouku, proletěla jedním orkem a zabořila se druhému do hrudníku. Trolobijce ji brutálním škubnutím vytáhl a přeťal tak orka na dva kusy. Mocná magická čepel se v jeho ruce přeměnila ve smrtící vír.

Snorri se hnál za ním, sekeru a kladivo napřažené. Spěchal velkými skoky, aniž by dbal o vlastní život. Každý úder srazil orka a okamžitě jej změnil na neživou hromadu krvavého masa. Ostatní trolobijci vytvořili klín, který proletěl orky jako kýl lodi mořem zelené krve. Felix s úžasem sledoval zkázu, kterou trpaslíci působili. Pochyboval, že oddíl rytířů by mohl způsobit větší zmatek než trolobijci během několika okamžiků.

Bjorni srazil topůrkem jednoho orka, a jak padal, máchl sekerou a odsekl mu hlavu. Chechtal se jako šílenec, když dupl na nohu dalšímu, kolenem ho kopl do slabin a pak mu zaťal sekeru do hrudníku dřív, než si ork uvědomil, co se děje. Ulli bleď v obličeji postupoval spolu s ním a používal obouruční sekeru jako dřevorubec kácějící kmeny. Felix viděl, že je mnohem méně zručný než ostatní trpaslíci, ale jeho údery byly stejně účinné, protože byly poháněny silnými trpasličími svaly.

Steg číhal vzadu a útočil krumpáčem na orky, kteří nějak pronikli kolem jeho kamarádů. Očima tékal kolem, jako by hledal kořist, ale ani chamtivost v něm při té bojové vřavě nemohla přehlušit jeho lepší stránku. Grimme se bil sám kus vpravo a zkáza, kterou působil, byla úděsná. Používal obrovské obouruční kladivo s rychlostí, která se vyrovnala Gotrekově. Jeden mocný úder proměnil orkovu hlavu na huspeninu, druhý úder ze strany urazil zelené kůži hlavu, až odlétla sto kroků po svahu.

Lidští bandité by už byli zuřivostí útoku trolobijců dávno zahnáni na útěk, ale orci byli tvrdí. Na okamžik zakolísali, a pak se vrhli do vřavy se zuřivostí berserků, již se plně vyrovnali svým protivníkům. Valili se na trpaslíky a snažili se je udat pouhou početní převahou. Někteří si všimli lidí stojících na vrcholku kopce, proběhli kolem trolobijců a zaútočili. Felix na okamžik zvažoval jejich pozici. Bylo by lepší vyčkat, nebo zaútočit? Tady měli výhodné postavení. Pokud zaútočí, budou mít výhodu dynamické energie.

Všiml si, že orci se během do kopce příliš nezadržovali. Okamžitě se rozhodl.

"Vpřed!" vykřikl a rozběhl se. Ulrika a její strážci ho následovali.

"Zůstaňte blízko sebe. Kryjte si vzájemně záda!" křičela Ulrika. Felix byl rád, že na to myslela. Byla to jediná výhoda, kterou mohli mít uprostřed chaosu, jenž je obklopoval.

To, že běželi z kopce, jim ještě přidalo na rychlosti. Felix si vybral největšího z útočících orků jako cíl a vysoko zvedl zbraň. V posledním okamžiku sklonil čepel, sehnul se pod orkovým úderem a sekem zezadu mu přerazil páteř. Cítil, jak kosti zapraskaly kosti a kůže ustoupila z cesty jeho čepeli ostré jako břitva. Potom ork upadl. Standa ho kopl do hlavy, jak se hnál kolem, a ork se zavržením znehybněl.

Felix se ztratil v bitevní vřavě. Shýbal se a usakoval, kryl se a útočil a bodal svou čepelí do natěsnané masy těl. Pot ho téměř oslepoval, tvář i paže měl postříkané krví. Vytí a výkřiky nepřátel ho ohlušovaly. Náraz při každém krytu mu skoro vyrazil zbraň ze zmrtvělých prstů.

Sekal nalevo a napravo. Přitom se snažil neztratit Ulriku z dohledu. Zahlédl ji, jak se ohání dlouhým kislevským mečem. Pohybovala se vřavou jako nějaká bohyně válečníků.

Pokud nestačila na orky silou, vítězila nad nimi rychlostí. Zdálo se, že ji zachvátilo bojové šílenství. Felix s ní jednou bojoval z legrace, ale jak bojuje ve skutečnosti ještě neviděl. Vypadalo to, jako by ji ovládl nějaký prvotní vztek a proměnil ji v ničivý stroj. Tančila bitvou jako plamen, vířící a sekající, a nechávala za sebou stezku smrti. Za ní bojovali Oleg a Standa a kryli ji z boku. Postrádali její rychlost a zručnost, ale bojovali se smrtící jistotou veteránů.

Felix koutkem oka zachytil záblesk zlatého světla. Zahlédl Maxe, jak se pohybuje mezi orky. Celé tělo měl obklopené teteléním žlutavé záře, která jako by odrážela údery. Kdykoli jeho hůl zasáhla orka, jasně se zablesklo a vzduch naplnil zápach spáleného masa. Felix věděl, že mágova kouzelná zbraň se propálí vším, čeho se dotkne. Další ork zaútočil a Felix byl tvrdě tlačěn k tomu, aby se staral sám o sebe. Couval ke kopci a zoufale se snažil udržet rovnováhu, zatímco se kryl. Doufal, že nezakopne o nějakou překážku, jako je balvan nebo mrtvola orka. Protivníkem mu byl mohutný ork, o hlavu vyšší než on a o polovinu širší. Jeho opičí paže dosáhly mnohem dál než Felixovy. Rudé oči měl plné nenávisti a touhy po krvi, z tlamy mu stříkala pěna a sliny, které smáčely zuby podobné klům vyčnívající ze spodní čelisti.

Vypadalo to, že chce Felixe zabít a pak ho sežrat. Byl velmi silný a velmi rychlý a na jeden strašlivý okamžik Felix pochyboval, že mu v tom bude schopen zabránit.

Z nějakých temných hlubin jeho mysli vybublalo vědomí, že kdyby tady padl, nikdy už by neměl šanci vypořádat se s drakem. Okamžitě ucítil, že se do něj z meče vlévá nová síla. Přílivová vlna energie odplavila únavu a strach. Snadno vykryl orkův úder, zachytil jeho čepel svou vlastní a bez námahy jej udržel, jako by ork nebyl o deset kamenů těžší. Viděl, jak se orkův obličej zkrivil šokem, když pochopil, že zdánlivě slabšího protivníka podcenil.

Felixovi připadalo, že se něco stalo s časem. On sám se sice pohyboval normální rychlostí, ale všechno kolem jako by se dvakrát zpomalilo. Uvolnil svůj meč a než měl jeho soupeř čas zareagovat, oddělil mu hlavu od těla. Pak se znovu vrhl do bojové vřavy a cestou kolem sebe rozséval smrt.

Najednou si orci uvědomili, že bitva je pro ně ztracená. Jeden z nich se dal na útěk a o jediný úder srdce později dospěli všichni jeho přeživší bratři ke stejnému rozhodnutí. Jak prchali, trpaslíci je sráželi k zemi. Ty, kterým se podařilo uniknout, trolobijci i jejich lidsší spojenci pronásledovali. Krátkonozí trpaslíci brzy zůstali pozadu, ale lidem se podařilo udržet se za nimi a srazit jich ještě několik zezadu.

Zůstalo jich však příliš mnoho, než aby je mohli pozabít všechny, a Felix si uvědomil, že by se orci mohli znovu obrátit a napadnout lidi. Křičel na Ulriku a její strážce, aby se zastavili. Váhavě poslechli. Orci běželi dál.

Zpoza vrcholu hřebene se ozvala další exploze. Felix viděl, jak se k nebi zvedá mrak černého kouře. Napadlo ho, že Malakai Makaisson je nejspíš někde tam dole a bojuje sám proti hordě goblinů.

"Měli bychom se vrátit a pomoci Malakaiovi," řekl a viděl, že Ulrika okamžitě pochopila. Přikývla a rozběhla se zpátky, Standa a Oleg za ní. Felix tiše zaklel, když si uvědomil, jak se mu námaha z běhu do kopce podepsala na nohou. Šaty měl téměř promáčené potem a mokré krví. Svaly ho bolely námahou z boje. Přesto se donutil držet tempo s Kislevany. Viděl, že trolobijci se už otočili a řítili se přes hřeben kopce do další bitvy. Uháněl za nimi, když mu zmizeli z dohledu. Z toho, že zvítězili nad divokými orky, se cítil jako v extázi; goblini zřejmě byli menší hrozbou. Pak si vzpomněl na obří pavouky a rázem vystřízlivěl.

Na hraně hřbetu viděl siluetu Maxe Schreiberu, jak zvedl vysoko hůl. Kolem něho zableskla aura žlutavého světla, ale byla méně jasná než předtím. Felix instinktivně věděl, že Max už vypotřeboval velkou část své síly. Vtom mág zatočil holí nad hlavou a zdálo se, že konec hole hoří. Hrozivé zlaté světlo zářilo jasněji a jasněji s každou otáčkou hole, jako by to byl oharek roznímaný větrem. Nakonec, když nasbíral dost síly, ji Max uvolnil a vyslal v záplavě světla z kopce dolů. Vzápětí se ozvaly ječivé výkřiky umírajících goblinů.

Felix přeběhl po hřebenu před Ulrikou a jejími strážci a pohlédl dolů na scénu děsivého masakru. Mechanikův vůz prorazil v řadách goblinů krvavý zásek. Obrovští pavouci byli rozdrceni nebo roztrženi na kusy. Mnoho gobliních těl se povalovalo po zemi jako svědectví děsivé síly varhan. Malakai sám stál pyšně na vozíku, který se s nárazem zastavil na jedné straně cesty a házel mezi gobliny černé bomby.

Zelené kůže se držely se mimo dosah smrtící síly výbuchů a pokoušely se sebrat odvahu k útoku na vynálezce.

Maxova magie a náhlý příchod šesti trolobijců je zastránil definitivně. Jako na povel se otočili a pelášili, odkud přišli.

Když Felix viděl jejich úprk, rozhodl se, že dnes měl zabíjení dost, a zpomalil z běhu do chůze. Ulrika a Kislevané se přehnali kolem něho a připojili se dole k trolobijcům.

Felix je nechal běžet. Věděl, že teď už zelené kůže nechytí.

Grund běžel rychleji než kdy dřív. Měl rád boj jako každý ork, ale tihle zakrslíci na něho byli trochu moc. Tak jako ten trpaslík s kouzelnou sekerou nebojoval nikdo - kromě samotného Ugrika, samozřejmě. Věděl, že jestli se chce pomstít, musí hned za Stahovačem. Ugrek shromáždí chlapy a vypraví se na ty zakrslíky. Grund doufal, že vojevůdce dosud táboří u Krvavé pěsti. Bylo to méně než den cesty - mnohem méně, pokud Grund udrží tohle tempo. Vzpomněl si na zakrslíka se sekerou a rozhodl se, že by je rozhodně udržet měl.

Felix přešel kolem mrtvolky goblina. Z těla stoupal kouř se zápachem spáleného masa. Vypadalo to, že tahle zelená kůže zemřela v důsledku Maxovy magie. Na těle neměla žádné zranění, ani díru po střele z varhan nebo střepině z bomby.

Když se Felix pozorně podíval, viděl, že oči malého humanoida vybuchly v očních důlcích a sklivec se tak rozstříkl po jeho obličeji. Nebyl to pěkný pohled, ale to nebylo u mrtvol nic neobyčejného.

Přešel k další stvůře, která ležela tváří v prachu, a otočil ji botou. Nebyla moc velká. Její tělo nebylo větší než tělo desetiletého dítěte. Nohy měla mnohem kratší, než by se patřilo k trupu, a paže měla zase příliš dlouhé. Hlavu měla vzhledem k tělu obrovskou. Stvůra na sobě měla krátkou koženou halenu obarvenou jasně žlutou a odpudivě zelenou barvou. Ve smrti se jí kápě svezla a odhalila obličej.

Její rysy byly pokřivené, zlé a úskočné. Nos byl dlouhý a tenký jako mrkev, ústa plná ostrých krysích zubů. Felixe však nejvíce zarazily ruce nestvůry. Byly sukovité a silné, s výraznými kotníky a velmi dlouhými, velmi zručnými prsty. Něco na nich Felixe přinutilo myslet na škrtiče. Věděl, že by tyhle ruce nechtěl vidět na svém krku.

Ve smrti ta stvůra vypadala skoro politováníhodně. Na její malé postavě bylo něco neurčitě smutného. Zmínil se o tom Ulrice, která ho zpovzdálí sledovala. Podívala se na něj se smutným nepochopením.

"Je to mrtvé," řekla. "A to je dobře. Protože by nás to zabilo, kdyby to mělo šanci."

"Máš pravdu," souhlasil Felix, ale když se podíval na malou mrtvolku, cítil něco jako stud.

Felix sešel k Malakai Makaissonovi stojícímu na vozíku. Mechanik se bojechtivě díval dolů a Felix viděl proč. Jedno kolo vozíku bylo pryč a čtyřkolák se převrátil. Mechanikovo nářadí a vybavení se rozsypalo do prachu. Alespoň, že Malakai sám se nezdál být zraněný, i když měl zčernalé prsty a na obličeji rozmazané saze a olej.

"Jsi v pořádku?" zeptal se ho Felix.

"Jasně! Nikdy mi nebylo líp. To by muselo přijít něco onačejšího, než ty ubohý zelený mrchy, aby se mi to dostalo na kobyliku. Vo mě se neboj. Já mám strach jen vo svý cajky. Snad jim ta šupka moc neublížila."

"Pomůžu ti to posbírat," nabídl se Felix.

"Nemusíš. Mám svůj systém. Poradím si s tím sám."

"Jak chceš," pokrčil Felix rameny.

Zamířil k místu, kde vedle sebe stáli Gotrek a Snorri a zamyšleně zkoumali kopce, ke kterým goblini utekli.

"Snorri si myslí, že jsme je viděli naposled," prohlásil Snorri.

Gotrek plivl na zem a bojovně zavrtěl hlavou. "Pak bys měl nechat myšlení na jiných, Snorri Nosohryze. Ti se vrátí,

hned jak seženou své bratry. A příště jich bude víc. Na to vsadím zlato."

Felix byl nucen souhlasit. Nějaký instinkt mu říkal, že se se zelenými kůžemi ani zdaleka nesetkali naposledy. Za sebou slyšel úder kladiva, jak Malakai Makaïsson opravoval svůj vozík.

"A potom je pozabijíme všechny," holedbal se Ulli. Felix viděl, že má dosud bledý obličej a prsty, ve kterých svíral sekeru, se mu chvěly. Přesto si v bitvě vedl poměrně dobře.

"V bordelu v Nulnu tvrdili, že mají gobliní holky," prohodil Bjorni hloubavě. "Ale neměli. Byly to jen lidské děvky s obličejí nalíčenými na zeleno a opilovanými zuby."

"Klidně bych dokázal žít bez toho, že bych to zjišťoval," podotkl Felix.

"Tak to bys o hodně přišel," opáčil Bjorni a chlipně se ušklíbl.

Felix se otočil a šel pryč.

DESET

STŘETNUTÍ NA CESTĚ

Svívalo. Oheň vyhasl a zůstala po něm jen černá díra plná popela a uhlíků. Felix si strčil kus gumovitého sýra do úst. Prikusoval k němu kyselý trpasličí cestovní chléb a splachoval to zvětralým pivem. Pozoroval, jak trpaslíci s Kislevany strhávají tábor.

Ulrika se na něho usmála. Natáhl se k ní a stiskl jí ruku. Byl rád, že mu ten stisk oplatila. Přes Ulričino rameno viděl, jak na něj Bjorni mrká. Trpaslík se chlipně zašklebil, pak se pravou rukou chytil za levý biceps a zapumpoval. Felix se zadíval jinam.

Malakai spravil vůz a zabalil některé jeho součásti do dřevěných beden. Na dosah ruky si nechal hromádku věcí, které vypadaly podezřele jako zbraně. Poníci se vrátili předešlého večera po několika hodinách potulování. Teď už stáli klidně v postrojích.

Ostatní trolobijci měli zbraně po ruce a vaky na zádech; vypadali, že jsou připraveni na potíže. Oleg a Standa měli luky v pohotovosti. Jen Max vypadal nesvůj. Byl bledý a vyčerpaný. Na obličejí měl zasněný, trochu přemýšlivý výraz. Stál vzpřímeně. Nějak se změnil a Felix si nebyl docela jistý jak.

"Pojďme," zvolal náhle Gotrek. "Od Dračího údolí jsme ještě daleko."

Malakai trhl opratěmi. Trolobijci se vydali na pochod. Vzádu, v dálce, viděl Felix malé mráčky.

* * *

Max Schreiber se cítil vyčerpaný. Včera v boji se zelenými kůžemi přišel o hodně ze své síly. Nespál dobře. Užíral se žárlivostí, když Felix s Ulrikou spolu leželi pod přikrývkami na druhé straně ohně. Navíc trpaslíci chrápali, a tak si v noci příliš neodpočinul. Po hodinách pozorování chladného třpytu hvězd se mu nakonec povedlo usnout. Připadalo mu, že v příští chvíli do něj Snorri kopl, aby vstával. Bylo to, jako by vůbec nespál. Oči měl jako spleené a všechno ho bolelo. Přesto se necítil tak zle, jak očekával, a přemítal proč.

Zhluboka se nadechl a vyzkoušel vichry magie. Dnes vanuly slabě, to věděl, ale i tak po jejich doteku cítil pálení v žilách a mohl obnovit svou energii. Zavřel oči a zkoumal svou bytost. Byl vyčerpaný, ale zároveň podivně vzrušený. Také cítil, že mu magické vysílení ve včerejší bitvě udělalo dobře, i když jakýmsi nedefinovatelným způsobem. Samozřejmě věděl, že používat umění je někdy jediný způsob, jak se v něm zlepšit. Během včerejší bitvy nenačerpал žádné nové podněty k promyšlení, ale něco přesto získal. Podařilo se mu zvládnout tok magických vichrů plynuleji než dřív a ponořil se do studnice své duše hlouběji než kdy v minulosti. Věděl, že jeho moc roste.

V uplynulých týdnech byl nucen použít svou magickou sílu tolikrát, jako nikdy dřív. Uplatnil ji v souboji se skaveny, s drakem a včera i s orky. Byl nucen používat sílu ve stresu a pod nátlakem, což se během života učence stává málokdy. Zdálo se, že to všechno na něj mělo nějaký tajemný účinek.

Když uchopil vichry magie a přitáhl si je k sobě, věděl, že teď dokáže shromáždit větší množství energie než kdy dřív. Jeho smysly se zbystřily. Jeho uchopení vichrů magie bylo jistější. Jeho magické vidění bylo vnímavější.

Víc než dřív si byl vědom hry mocných energií v runách Gotrekovy sekery a méně silné, nicméně stále mocné magie prostupující Felixovým mečem. Cítil, že obě zbraně byly vykovány z určitého důvodu a téměř chápal z jakého. Věděl, že Gotrekova sekera byla vykována, aby se stala zhoubou Chaosu.

A včera, když Felix tasil meč, si uvědomil, že meč má něco jako schopnost vnímat. Uvažoval, jestli o tom Felix ví. Velmi pravděpodobně ano. Bylo téměř nemožné nosit takovou zbraň po nějakou dobu a neuvědomit si to. Samozřejmě, pokud zbraň sama neskrývala svou moc a svůj účel. Rozhodl se, že by si o tom měl s Felixem promluvit, až bude příležitost.

Mladý muž by měl být varován.

Grund se před Ugrekem Stahovačem pokořil. Přesněji řečeno, pokořil se před jeho stanem. Grundovy orkské smysly uráželo, když měl padnout na zem před kýmkoli a před čímkoli, ale se Stahovačem se vyplatilo být opatrný. Byl velice nedůtklivý a jeho nálady budily strach i mezi orky. Stejně jako jeho zvyk stahovat nepřátele z kůže a pojídat z nich kousky, dokud byli ještě naživu.

Ugrekovi strážci chrochtali při pohledu na porážku Zlomeného nosu se stěží skrývanou škodolibostí. Ať, pomyslel si.

Dost často viděl, jak je jejich náčelník ponižuje. Když se rozevřela vchodová chlopeň a ze stanu z lidské kůže se vynořil Ugrek, okamžitě se utišili. Grund se zachvěl. S velkým náčelníkem byl i šaman Ixix a to nevěstilo nic dobrého. Ten malý zakrslík byl ještě šílenější než Ugrek a říkalo se, že ve snu mluví s bohy. Grund předpokládal, že to musí být pravda.

Proč by jinak mocný Stahovač naslouchal takovému malému vyschlému zakrslíkovi?

"Co to je?" zeptal se Ugrek. Grund k němu vzlédl. Ugrek byl největší ork na světě, tím si byl Grund jistý. Byl skoro o hlavu vyšší než kterýkoli ork v horách a mnohem silnější. V jedné ruce nesl magický řeznický sekáček, v druhé držel velkou sekeru. Jeho zbroj musela být speciálně vyrobena zajatým lidským kovářem, kterého Ugrek držel přikovaného ke stanové tyči. Z přilbice mu trčely dva obrovské rohy. Oči měl zdravě rudé.

Grund mu překotně vysvětlil, co se stalo. K jeho překvapení se Ugrek podíval na šamana a začal se smát. Ixix se také začal hihňat. Chechtal se tak, že si musel utřít nos do usopleného pláště. Grund na té situaci neviděl nic směšného, ale stejně se smál, pro jistotu. Pobavit vůdce nikdy neškodilo. Brzy se připojili i strážci. Když všichni vyli smíchy, Ugrek je mávnutím pěsti umlčel. Podíval se na šamana.

"To je určitě ten sen," řekl Ixix. "Bohové měli pravdu. Jdou zabít draka a pak ty zabiješ je. Budeš mít k magickému řeznickému sekáčku ještě kouzelnou sekeru a budeš mít i dračí poklad."

"Budu největším vůdcem orků na světě?" zeptal se Ugrek.

"Budeš největším vůdcem orků na světě."

"Rozešlete vzkaz!" zařval Ugrek. "Shromážděte kmeny. Jdeme do Dračího údolí. Je tam pár zakrslíků na zabití." Když všichni vyběhli uposlechnout jeho rozkazy, Ugrek je znovu zastavil. Dělal tak. "A řekněte všem svým chlapům, aby ty zakrslíky nechali, dokud se tam nedostanu taky. Jsou moji. Zabiju je a sním jejich srdce."

Ulrika kráčela po horské stezce. Nebyla nešťastná, ale nebyla ani šťastná. Uvažovala, co se mezi ní a Felixem stalo. Občas cítila s nezvratnou jistotou, že ho miluje a občas si byla stejně jistá, že necítí vůbec nic. Bylo podivné, jak vášně přicházela a odcházela. Občas, jako v tu chvíli včera v noci, kdy seděli u ohně a drželi se za ruce, cítila, že jsou hluboce propojeni, jakoby silou magie. A občas, jako dnes ráno, když pochodovali pod těmi těžkými mraky, ji pouhý pohled na něj dokázal dohnat k zuřivosti a výraz hloupé oddanosti, který mu občas zahlédla v očích, v ní vyvolával chuť uštvět mu políček. V takové chvíli jako by to byl jiný muž než ten, který vedle ní ležel v noci; jako by to byl cizinec, který se vetřel do jejího života.

Chvilu o tom přemýšlela a opravila se. Ne. Někdy měla pocit, že ona je jiný člověk, že se uvnitř změnila způsobem, kterému sama nerozuměla. Byl zdrojem celé škály emocí, které ji okouzlovaly i děsily tak, jak to žádný cit nikdy dříve nedokázal. Bála se, že ho ztratí, a zároveň by od něho nejraději utekla. Nějakým podivným způsobem získal moc nad jejím životem, což nenáviděla i obdivovala.

Vzhlédla k vířícím mrakům a cítila, že nějak odrážejí její vnitřní zmatek.

"Raději bychom se měli připravit," řekl Gotrek za ní. "Vypadá to, že se brzy strhne pořádný liják."

Šedý věstec Thanquol vzlédl k bráně Pekelné díry. Stěny obrovského kráteru se tyčily vysoko nad ním. Drsnou skálu pokrýval jedovatě vyhlížející lišejník. Přímě před ním byl vchod do doupěte klanu Tvůrců, vytesaný do podoby obrovské krysy hlavy s otevřenými čelistmi. Zuby tvořily černé železné tyče mříže a z očních důlků vykukovaly skavení hlavy. Z dálky Thanquol slyšel řev bestii a cítil přítomnost otupujícího množství chaotitu. Obloha nahoře se třpytila podobnými barvami, jak se z komínů uvnitř kráteru zvedaly mraky výparů a dýmu a znečišťovaly vzduch kolem. Dunění kopyt Thanquolovi řeklo, že jezdci Chaosu za ním odjeli. Brnění kůže mu naznačilo, že ať je obklopovala jakákoli magie, zmizela zároveň s nimi. Thanquol si byl jistý, že to bylo prosté kouzlo k zakřivení času a zvýšení rychlosti, takže urazili vzdálenost mezi hordou a Pekelnou dírou za čtvrtinu času, který by k tomu za normálních okolností byl třeba. Alespoň doufal, že to tak bylo. Pokud mohl říct, netrpěl žádnými škodlivými účinky magie, ani ho to nijak trvale neovlivnilo.

Vydechtl modlitbu k Rohaté kryse; byl téměř vděčný za to, že ho sem přivezli. Vyznavači Tzeentche dostali svému slovu a dopravili ho nezraněného do citadely skavenů. Thanquol se zarazil jen na chvíli, aby zauvažoval proč. Vyznavači Pána proměny byli známi svou proradností, ne milosrdenstvím. Nejspíš na ně udělala dojem jeho neuvěřitelná výmluvnost. Thanquol věděl, že ať jsou jakkoli zrádní, chytrosti se nemohou se šedým věstcem měřit. Opět přemohl nepřátele pouhou silou své inteligence.

Byl neklidný. Přál si, aby ho neodvezli zrovna sem. Dal by přednost kterékoli pevnosti před Pekelnou dírou. Jakémukoli přístavu v bouři. Teď měl alespoň skvělé zprávy k doručení. Tváří v tvář hrozbě Chaosu si starší klanu Tvůrců určitě uvědomí výhody dohody s Thanquolem.

Kopl Lurka do zadku. "Vstávej-vstávej! Hni sebou, lenochu! Teď není čas odpočívat!"

Lurk k němu vzlédl očima plnými nenávisti. Kolem rtů měl pěnu. Hrudník se mu zvedal a klesal jako měchy. Nebylo pro něj lehké stačit tempu válečných ořů Chaosu, kteří nesli jeho pána, ale když mu došlo, že pád by znamenal jeho smrt, nějak se mu povedlo udržet se na nohou. Ať už čarodějové Chaosu seslali jakékoli kouzlo, zasáhlo ho také. Nezůstal pozadu navzdory jejich nepřírozené rychlosti.

Thanquol si uvědomoval rudé oči skavenů, které na něj shlížely nad obrovskou zdobenou bránou. Věděl, že mají zbraně, které na ně míří, a že spěšně zavolali posily, aby rozmnožili počet strážců uvnitř.

Shora zapištěl skavení hlas: "Kdo je tam? Co přinášíte klanu Tvůrců?" Thanquol se napřímil a zvrátil hlavu, aby jeho rohy byly zřetelně vidět. Věděl, že stráž pozná znamení milosti Rohaté krysy. Poskytl jim dobu několika úderů srdce, aby si toho všimli, a pak nechal zaznít svůj hlas nedostupného řečníka: "Jsem šedý věstec Thanquol a přicházím s

důležitými zprávami pro vaše pány."

"Jsi Thanquol nebo Thanquolův duch?" ozval se rozechvělý hlas. "Šedý věštec Thanquol je mrtvý. Zabit trpaslíky a jejich lidskými spojenci v bitvě u doupěte koňských vojáků."

Pořád se musím vypořádávat s hloupostí, pomyslel si Thanquol nešťastně. "Copak vypadám jako mrtvola, hloupá havěť? Otevři bránu a odveď mě ke svým pánům, nebo na tebe sešlu kouzlo strašlivé síly, které ti rozlodí kosti!"

Nechal si kolem tlapy rozzářit slabý chaotický oheň, aby dokázal, že to myslí vážně. Ve skutečnosti si byl jist, že ochranná magie vložená do stěn kráteru by vydržela i jeho nejsilnější kouzla, ale copak to mohl pouhý sluha vědět?

"Musím to probrat se svými pány. Počkej! Počkej!" Thanquol si nebyl jistý, jestli strážce chtěl, aby zadržel kouzlo nebo prostě počkal za bránou. Nezáleželo na tom. Věděl, že jakmile se o něm dozví někdo z velení, bude mu dovoleno vejít.

Ted' musel jen zvážit, co dál. Bude třeba vymyslet, co by měl Tvůrcům říct a co bude naopak nezbytné před nimi zatajit. Takové věci mohou počkat, řekl si. Najednou ho naplnila sebedůvěra. Věděl, že skaven tak skvělého intelektu nebude mít potíže ošálit ty hlupáky Tvůrce stejně snadno, jako přechytračil vyznavače Tzeentche.

Přesto byl stále nervózní. Připadalo mu, že i na skavena tak výjimečných kvalit, jako je on, unikl silám Chaosu podezřele snadno.

Felix hleděl do údolí. Byl překvapený, jak rychle se mění počasí v horách. Ještě ráno bylo jasno a slunečno jako za letního dne na pláních Kislevu. Ted' bylo pošmourné a chladno, vál mrazivý vítr, který vzbuzoval představy sněhu a zimy.

Mraky byly nízko a obloha byla temná. Nad obzorem se blýskalo a slyšel vzdálené hřmění.

Vzhled samotných hor se změnil stejně dramaticky. Za úsvitu to byli jasní, čistí titáni, tvářili se téměř pohostinně. Nyní se tu tyčily obrovské, temné a hrůzostrašné v pošmourném světle. Vzdálenější vrcholky byly obklopené mraky. Cítil, jak je i jeho nálada stále temnější. Změna počasí tomu dodala zlověstnou, depresivní atmosféru způsobenou vědomím, že se blíží k dračímu doupěti.

Ulrika se přesunula do čela zástupu, kde dělala spolu se Standou a Olegem průzkumníka. Dávalo to určitý smysl. Měla nejbystřejší oči z celé skupiny a byla by schopna zachytit hrozbu dříve než kdokoli jiný. Felix cítil, že tam byla i proto, aby se dostala co nejdále od něho. Znovu se mu vzdalovala, stáhla se do sebe a ignorovala jeho pokusy o navázání hovoru. Rychle docházel k závěru, že nikdy neporozumí ženám nebo alespoň nikdy neporozumí jí.

Uvědomil si, že Max Schreiber jde vedle něho. Mágův obličej vyjadřoval zvědavost, byl soustředěný a zároveň odtahitý. Můj první dojem dnes ráno byl správný, pomyslel si Felix. Max je jiný. Vypadá teď více jako čaroděj. Felix se snažil namluvit sám sobě, že je to proto, že si je více vědom moci, kterou vládne, ale věděl, že je v tom i něco jiného.

"Felixi, mohu ti položit několik otázek? Ohledně meče, který nosíš."

"Proč?"

"Zajímá mě. Vypadá to, že se jedná o předmět značné moci a ta jako by se... probouzela."

"Jak to myslíš?"

"Chci říct, že jsem v něm vycítil změny. Ta zbraň si nějakým způsobem vytváří schopnost vnímat a nabírá sílu." Felix si vzpomněl na výboj energie, který dostal včera v bitvě a způsob, jakým ho čepel zaštitila před dračím ohněm na Duchu Grungniho. Už dlouho věděl, že ta zbraň má magické schopnosti, ale až donedávna nepředvedla nic tak přesvědčivého. V minulosti to prostě byla čepel, která nikdy neztratila ostří, s runami, jež za určitých okolností tajemně plály.

"Myslíš, že je nějak nebezpečný?" zeptal se nervózně.

Max pokrčil rameny. Jemné rysy mu zkrivil za chmuřený výraz. "To nevím. Všechny kouzelné zbraně jsou svým způsobem nebezpečné. Jsou to zásobníky sil, které mohou nepředvídatelným způsobem ovlivnit člověka, který jimi vládne. Vnímající zbraně jsou nejnebezpečnější, protože mohou pokřivit mysl i duše těch, kteří je mají u sebe."

Felix cítil, jak mu při mágových slovech běhá mráz po zádech. Nepochyboval, že je to pravda. Bojoval s instinktivním nutkáním tasit meč a prostě jej zahodit.

"Takže říkáš, že by ta zbraň mohla být schopna mne ovládat?"

"Je to nepravděpodobné. Musela by být velice mocná a ty bys musel mít velice slabou vůli - což podle mne nemáš. Možná může být schopna trochu ovlivnit tvé myšlení nebo tě částečně ovládnout v okamžicích stresu. Zbraň toho typu, za jakou ji považuji, by tě nemohla ovládat, pokud by ses nerozhodl, že jí to dovolíš. Alespoň doufám, že ne."

"Začínáš mě děsit, Maxi."

"To jsem nechtěl. Mohl bych se zeptat, jak jsi k té zbrani přišel?"

Felix to chvíli zvažoval. "Patřila templáři Aldredovi z řádu Ohnivého srdce. Vzal jsem si ji od něj, když zemřel."

Už když ta slova říkal, si Felix uvědomil, že to byla i nebyla pravda. Patřila Aldredovi jen chvíli, když ji sebral trolovi z hordy Chaosu v Karaku osmi vrcholů. Templář přišel meč najít; nepatřil mu. Ale přesto měl Felix dojem, že byl jeho vlastnictvím, nebo alespoň jeho řádu. Při mnoha příležitostech měl pocit, jako by byl jen dočasným opatrovníkem zbraně, a měl v úmyslu ji vrátit, až nastane čas. Ted' se s tím vším svěřil Maxovi. Mág se tvářil zamyšleně.

"Zdá se, že ta zbraň už dlouho ovlivňovala tvé myšlenky, i když jemně. Také to vypadá, že jsi nevědomky vzdoroval jejímu vlivu, což je pokud jde o magii normální a instinktivní."

"Proč by se ta zbraň měla snažit mě ovlivnit?"

"Možná je s ní spojena kletba. Nebo je to možná jedna z těch zbraní, které mají jediný převládající účel. Možná byla vykována pro zničení protivníka určitého typu nebo protivníka, kterého máš na mysli. Pomyslel jsi někdy na to, že by to mohl být tenhle případ?"

"Předpokládám, že už znáš odpověď."

"Řekl bych, že už jen pohled na zpracování jílce je vodítkem. Myslím si, že zbraň začala vykazovat změny po střetnutí s

drakem."

"To máš pravdu." Felix mágovi řekl o způsobu, jakým ho meč chránil před dračím ohněm, a o tom, jak zasáhl včera do bitvy, když cítil, že možná nepřežije, aby mohl čelit nestvůře. Max pozorně naslouchal, dokud Felix neskončil, a pak řekl: "Myslím, že tvůj meč byl vykován jako dračí zhoubu."

"Chceš tím říct, že mi dá sílu zabít Skjalandira?"

"Nevím. Myslím, že by dokázal zranit Skjalandira tak, jak to žádná jiná čepel nedokáže, ale nemyslím, že zaručuje to, že bys ho mohl zabít. Z historie známe mnoho příkladů hrdinů s nejmocnějšími magickými zbraněmi, kterým se nepodařilo zabít velké draky. I Sigmar jen zranil Velkého plaza Abraxase."

"Neuklidnil jsi mě, Maxi," povzdechl si Felix. "Na okamžik jsem si myslel, že se mám stát hrdinou z nějaké hrdinské povídky."

"Ale, Felixi, pokud se dá soudit podle tvých a Gotrekových činů, tím už jsi. Já jsem mág, ne věstec nebo prorok, ale nemyslím si, že tu je jen náhodou tvůj meč, Gotrekova sekera, Malakaiovy zbraně nebo já sám. Mám podezření, že je to dílo osudu. Kdybych byl ještěnější a zbožnější, viděl bych v tom zásah boží ruky."

"Je těžké si to představit," řekl Felix. "Pro mne je snazší věřit, že já a Gotrek jsme prokleti bohy."

"Jsi příliš cynický, Herr Jaeger."

"Kdybys viděl to, co jsem viděl já, byl bys cynický také," opáčil Felix.

Max pohlédl na Felixe, jako by se snažil uhodnout, jak vážně to myslí. Po chvíli se podíval jinam.

"Gotrek měl pravdu," řekl. "Bude přšet. Hodně."

Stezka vedla do dlouhého údolí, které by skoro mohlo být nížinou východního Císařství. Jeho boky pokrývaly stromy. Zdi postavené bez malty přeměnily kopce v mozaiku zarostlých polí. Tu a tam kvetly trsy divokých květů. Felix ucítil vzdálenou vůni divoce rostoucích plodů a letních růží. Mezi zdmi byly vidět domy, ale cizinec by na první pohled mohl považovat tohle místo za neobydlené.

Druhý pohled by mu řekl něco jiného. Šedé neomítnuté zdi byly pobořené a zčernalé od ohně. Drnové střechy mnohých domů byly propadlé. Malé zahrádky zarůstal plevel. Nebylo tu ani stopy po domácích zvířatech, jen zdivočelý pes na ně občas upřel hladový pohled, a pak se stáhl.

"To je práce draka," řekl Ulli.

"Nebo drancířů," ukázal Gotrek na skvrnu bílých kostí ve vysoké trávě. Felix šel k nim a zjistil, že tráva prorostla očními důlky lidské lebky. U ruky jí ležela zrezavělá čepel, a když odsunul trs stranou, našel pod ní hniající zbytky koženého kyrsu. Byly na něm stopy po žvýkání, možná od hladových psů. Jak studoval pozůstatky, ucítil chladivé kapky vody ve vlasech a na obličej. Tmavé mraky konečně splnily svůj příslib deště.

"Můžeme se schovat v té zřícenině," navrhl Max. "Část střechy je dosud nedotčená a nad zbytkem můžeme natáhnout plachtu."

"Proč si nevlezem do zadu do vozu?" nadhodil Steg a v oku se mu zablesklo.

"Jen přes mou mrtvolu!" prohlásil Malakai. Něco ve Stegově postoji napovídalo, že by mu ten nápad možná nebyl proti mysli.

"Nemyslím, že v těch ruinách bude strašit," zahřímal Ulli. Zase vypadal trochu pobledle a nervózně.

"Snad se nebojíš duchů?" zeptal se Bjorn. "Co?"

"Já se nebojím ničeho!" ohradil se Ulli. "Ale jen blázen probouzí hněv duchů mrtvých."

"Podle mě to znamená, že bychom měli poslat Snorriho dovnitř," navrhl Bjorn drze.

"Snorri si myslí, že to je dobrý nápad," řekl Snorn, lhotejný k urážce. "Snorri se duchů nebojí."

"Tady nejsou žádní duchové, a i kdyby ano, jsou to jen duchové ukřivených lidí a těch se bát nemusíme," řekl Gotrek a vyrazil za Snorrim.

"Rád bych se dostal pryč z deště," řekl Felix a rozhlédl se, jestli s ním Kislevané souhlasí.

"Já zůstanu u vozu," řekl Malakai Makaisson. Hleděl na Stega zpod hustého obočí.

Steg zavrtěl hlavou a zmizel uvnitř. Šklebil se. Felixe poprvé napadlo, že Steg se ve skutečnosti mechanickým trápením baví - a Malakaie nějakým zvráceným způsobem baví, že se nechává trápit. Pokrčil rameny. Pokud si trolobijci chtěli libovat v takovém malicherném hašteření, nebyla to jeho věc.

Děšť bubnoval na střechu chatrče. Bylo to typické vesnické stavení; jedna velká místnost, kterou kdysi obývali lidé spolu se svými psy a dobyt看em. Pod dírou ve střeše tvořil dešť uprostřed udupané hliněné podlahy louži. Mezi zbytky nábytku čenichaly krysy. Navzdory vlhkosti se Snorrimu podařilo pod komínem zapálit praskající oheň a místnost naplnil nikoli nepříjemný zápach kouře ze dřeva. Další oblaka dýmu se valila místností a mísila se s tabákovým kouřem z dýmek trolobijců. Všichni trolobijci kromě Ulliho kouřili a vyfukovali dým v mrzutém tichu, které bylo mezi trpaslíky známkou soudržnosti.

Felix poslouchal dešť a radoval se, že na ně skřeti nezaútočili uprostřed bouře. Uvažoval, jak by v tom případě fungovaly Malakaiovy střelné zbraně, a došel k závěru, že asi ne moc dobře. Modlil se, aby toho dne, kdy se střetnou s drakem, bylo hezky. Tím se ve svých myšlenkách dostal k meči. Vytáhl jej z pochvy a začal zkoumat jeho čepel. Studoval ji podrobně, jako by meč nikdy předtím nepoužíval.

Byla to dobře vyrobená zbraň. Od dračí hlavy na jílcí k runám na čepeli měla všechny známky vysoké kvality. Ocelový břit zářil. Ostří bylo jako břitva navzdory tomu, že na něj nikdy nepoužil brousek. Runy zachycovaly zář ohně, ale nyní vypadaly jen jako ozdoba. V čepeli nebyl ani záblesk magické síly, a když se na ni Felix díval, stěží věřil, že by kdy mohl být. Zbraň vypadala tak prozaicky, že kdyby nevěděl o její moci, považoval by ji jen za zbraň nějakého boháče. Ale Ohňovousovo Kladivo vypadalo v Grimnirově chrámu stejně a Felix se na vlastní kůži přesvědčil, jak je mocné.

"Vypadáš zamyšleně," řekla Ulrika. Felix k ní vzhledl. Stála už chvíli ve dveřích a hleděla do deště.

"A ty vypadáš krásně," odpověděl.

"Ty máš vždycky připravené lichotky," zasmála se a v hlase neměla ani stopu po nepřátelství. "Na co jsi myslel?"

"Přemýšlel jsem o tomhle meči, o tom, jak jsem jej našel, a o drakovi." Aniž by to měl v úmyslu, zjistil, že jí povídá o výpravě do Karaku osmi vrcholů, o tom, jak si s Gotrekem, Aldredem a ostatními probojovali cestu temnými tunely pod horami a jak zabil trola Chaosu. Řekl jí o duších trpasličích králů, kteří se před nimi objevili, a jak nechali poklady ztraceného města v hrobce. Mluvil o kouzelné velkoleposti trpasličího města. Tehdy si uvědomil, že se v místnosti rozhostilo ticho a všichni trpaslíci mu napjatě naslouchají. Najednou upadl do rozpaků, zarazil se, ale Snorri se na něj podíval a řekl: "Pokračuj, mladý Felixi. Snorri má rád příběhy stejně jako každý trpaslík a ten tvůj je dobrý."

Ostatní trpaslíci souhlasně přikývnuli, a tak Felix mluvil dál. Vyprávěl o bitvě s bojovníky Chaosu v lesích i o střetnutích se zlými kulty ve městech lidí. Hovořil o boji se skaveny mezi hořícími budovami Nulnu a dlouhé cestě přes pustiny Chaosu, kdy hledali ztracenou trpasličí pevnost Karag Dum. Když skončil, byla tma a ticho v místnosti bylo ještě hlubší. Uvědomil si, že někdy během vyprávění přestalo přšet.

Vzhledl a v tom okamžiku se mrak kouře zaplňující místnost zvlínil při závanu silného větru, téhož větru, který rozehnal bouřkové mraky. Skrz díru uviděl chladnou oblohu. Byly na ní dva měsíce. Větší svítil stříbrně a chladivou září omýval krajinu. Menší měsíc zářil nazelenale a jeho, aura zastiňovala hvězdy. Byl si jistý, že jeho záře byla jasnější než kdy dřív, jasnější než na pohanský Geheimnisnacht, kdy s Gotrekem bojovali s vyznavači Slaaneshe. V hloubi duše věděl, že moc Chaosu narůstá úměrně záři měsíce, a že ať bude žít jakkoli dlouho, tenhle měsíc bude zářit stále jasněji, dokud jeho světlo nezastíní záře jeho většího bratra. Najednou dostal strach.

Pokud si toho někdo z trpaslíků všiml, nedal to najevo. Nakonec Bjorni řekl: "U Grungniho, Grimmira a Valaye, Felixi Jaegere, viděl jsi víc posvátných trpasličích míst než mnozí trpaslíci. Nevím, jestli jsi byl požehnán nebo proklet, ale rozhodně věřím, že tě bohové obdařili svou pozorností. Proč jinak bys byl vybrán k tomu, abys vládl Ohňovousovým Kladivem?"

Všichni ostatní trpaslíci kromě Gotreka souhlasně přikývnuli. Felix si všiml, že někdy během jeho vyprávění Gotrek zmizel ven. Teď, když sám umkl, slyšel, jak trolobijce mluví s Malakaiem Makaissonem.

Bjorni se rozhlédl a ošklivý obličej mu ozářilo sinálé světlo. Plívl do ohně, zammul si ruce a pronesl: "Tohle je noc na vyprávění příběhů, a tak vám jeden taky povím. Možná jste slyšeli úžasné pověsti o noci, kdy jsem potkal dvě elfi panny v hospodě v Marienburgu. Chtěl jsem vám říct, že ten příběh není pravdivý. No, ne úplně. Přihodilo se to takhle..."

Úpění a posměšky ostatních trpaslíků by jiného vypravěče spolehlivě umlčely, ale on bez jakýchkoliv rozpaků pokračoval. Felix se ohlédl po Ulrice. "Můžeme si spolu promluvit?" zeptal se.

Přikývla.

Pach vlhké a deštěm nasáklé hlíny udeřil Felixe do nosu. Ostražitě se rozhlédl kolem. Odešli daleko od chatrče a ohně. Možná dál, než bylo v těchto zlověstných horách bezpečné. Přesto cítil, že oba chtěli zůstat sami, promluvit si volně, daleko od trpaslíků. Tohle byl jediný způsob, jak si zajistit trochu soukromí. Byl ochoten riskovat nebezpečí, i kdyby jen kvůli několika minutám.

Cítil v dlani Ulričinu teplou ruku. Všiml si, že má prsty plné mozolů od šermu s mečem. Vlasy jí byly slabě cítit potem. Stejně jako šaty. Nebyla to romantická vůně, ale byla její a to se mu líbilo. Pohlédl jí do obličeje a obdivoval její profil. Byla určitě krásná a v tomto okamžiku vypadala zamyšleně.

"Felixi, co se s námi stane?" zeptala se.

Chvilku zvažoval její otázku. Věděl, že není blíž odpovědi, než byl v Karak Kadrinu. Po chvilce řekl: "Půjdu s trolobijci čelit drakovi. Ty půjdeš dál do Kislevu a doručíš otcovo varování Ledové královně. Pokud přežiju, najdu si tě."

"A co potom?"

"Nejspíš odejdeme do Praag nebo kamkoli zamíří armáda bojovat s hordami Chaosu." Vzhledl k zeleně zářícímu měsíci a otřásl se. "A pak možná zemřeme."

"Nemyslím, že chci zemřít," řekla tiše. Znělo to, jako by to pro ni byl zcela nový objev. Možná ano. Věděl, že se narodila na pláních severního Kislevu, kde povinnost a smrt byly věcmi, kterým se děti učily, jakmile byly schopny pochopit jejich význam.

"To nechce nikdo."

"Otec mi uložil posvátný závazek. Musím přinést důležitou zprávu naší lenní paní. A přesto jsem se přistihla, že myslím na... to, že se vzdám své povinnosti a uteču a najdu si místo, kde se na nějakou dobu schovám, abych mohla žít, smát se a milovat. Přistihla jsem se, že na to myslím a že mě to děsí. Co by si můj otec pomyslel? Co by si pomysleli duchové našich předků?"

"A co si myslíš ty?"

"Kdybych chtěla utéct, šel bys se mnou?"

Felix se na ni podíval. Náhle zapomněl na svou přísahu Gotrekovi, na osud, o němž mluvil Max Schreiber, na své sny a iluze hrdinství. "Ano. Chceš jít?"

Dlouho mlčela a na obličejí jí viděl zápas. Po tváři jí stékala slza, až se málem natáhl, aby ji setřel. Něco uvnitř ho ale zadrželo. Cítil, že v tomto okamžiku jsou jejich životy na hraně a že by mohla jediným slovem změnit jejich osudy. Pohlédl jí do očí a uviděl válčího ducha. Ona mě opravdu miluje, pomyslel si. Chtěl promluvit, ale v tom okamžiku se odvrátila. Nepohnul rukou. Mlčení se protahovalo. "Nevím," řekla. "Neznám tebe a už neznám ani sebe. Jsi blázen, Felixi Jaegere, a udělal jsi blázna i ze mne. Půjdu s tebou proti drakovi."

Otočila se a utekla od něho ke zřícené chatrči. Utíkala, jako by jí byly v patách všechny stvůry Chaosu. Felix uvažoval, co se stalo, a uvědomil si, že nemá tušení.

* * *

Když se Felix vrátil, našel u ohně cizince. Byl to vysoký, zjizvený muž v koženém oblečení. Obličej mu stínil kožený klobouk se širokou střešinou. U boku mu ležel dlouhý meč v pochvě. Vak z látky, přivázaný na konci hole zaražené do hliněné podlahy, a loutna, kterou cizinec nenuceně probíral prsty, ho označovaly jako potulného minstrele. Nikdo nedával najevo sebemenší zájem, ale zdálo se, že to cizinci nevadí. Zjevně byl vděčný za oheň a společnost, se kterou jej může sdílet. Felix chtěl mluvit s Ulrikou, ale už se uložila na vzdálenější straně ohně mezi své strážce, očividně rozhodnutá ho ignorovat. Felix se cítil podivně dotčený. Jeho ješitnost byla zraněna. Pokud chce tohle, řekl si pak, jen ať v tom pokračuje. Stejně potřeboval nějaký čas, aby si promyslel, co řekla.

"Kdo jsi?" zeptal se nepřiliš zdvořile cizince. Cizinec ho pozoroval docela potěšeně.

"Johan Gatz jméno mé, příteli. A tvoje?"

"Felix Jaeger."

"Ty jsi společník tady těch trolobijců?"

"Ano."

"V těchto horách je celkem obvyklé vidět trpaslíky a lidi cestovat společně. Méně obvyklé je vidět na cestě tři Kislevany, čaroděje, muže z Císařství a skupinu trolobijců. Spojili jste se jen kvůli bezpečí, nebo je to nějaký příběh, o kterém bych mohl zpívat?"

"To záleží na tom, jaké písně zpíváš," řekl Felix.

"Všechny."

"Jak jsem říkal, jdeme zabít draka," chvástal se Ulli.

Johan Gatz se ušklíbl a zvedl obočí. "A vy doprovázíte trolobijce na jejich výpravě na smrt? Tví přátelé mi o tobě a o Gotrekovi vyprávěli všemožné příběhy. Vedli jste zajímavý život."

"Zřejmě ano." Felix nevěděl, proč ho mužova zvědavost uráží, ale bylo to tak. Bylo celkem obvyklé, že minstrelové vyzvídají. Jejich zbožím byly zprávy a drby stejně často jako písně a hudba. Zdálo se, že trpaslíkům to nevadí, ale v tom muži bylo něco, co Felixe dráždilo. Snažil se říct sám sobě, že je nespravedlivý, že je podrážděný kvůli rozhovoru s Ulrikou, ale na tom muži bylo něco, co v něm probouzelo podezření.

"Co děláš v těchto horách?" zeptal se Felix. "Myslel bych si, že je to nebezpečné místo pro člověka, který putuje sám."

"Minstrel může cestovat, kam chce. Ani nejdivočejší lupič nezabije muzikanta bez krejcaru, když může dostat písničku zadarmo."

"Neslyšel jsem, že by orci a goblini dokázali ocenit potulné hudebníky."

"Umím rychle utíkat," opáčil Johan Gatz s klidným úsměvem. "I když, po pravdě musím přiznat, že mě poněkud poplašilo, co jsem tu našel."

"Opravdu?"

"Ano. Posledně jsem tudy procházel před několika lety. Vysoká cesta byla tehdy lemovaná městy a vesnicemi, kde si člověk mohl vysloužit chleba a nějakou tu minci. Nebyl to divoký kraj bez zákonů. Nebyli tu ani orci, ani bandité. Kdybych věděl to, co vím teď, nevracel bych se tudy, ale zůstal bych v Ostmarce navzdory konkurenci, která tam byla."

"Bylo by to moudřejší."

"Jo, bylo by. Po bitvě je každý generál, jak říkávala moje stará matka."

"Řekl jsi, že i nejdivočejší bandité nechají minstrele na pokoji. Potkal jsi nějaké?"

"Ti, co jsem potkal, mohli být bandité, i když mě nechali na pokoji."

"Slyšel jsi něco o Henriku Richterovi? Prý je to král zdejších banditů."

Johan Gatz se nahlas zasmál. "Pak vládne pěkně ubohému království, jak vidím. Neviděl jsem žádné strašné tlupy hrdlořezů, ani jsem neslyšel o králi banditů, i když musím přiznat, že by to mohl být dobrý námět pro píseň."

"Ještě jsem nepotkal tak romantické bandity, jako jsou ti, o kterých zpívají minstrelové," řekl Felix. "Žádný z těch, co znám, neokrádal bohaté a nedával to chudým, ani nebojoval s nespravedlivými majiteli panství kvůli právům utlačovaných. Všichni, se kterými jsem se setkal, mi chtěli jen oddělit hlavu od těla a váček od opasku."

"Pak jste tedy potkal hodně banditů, Herr Jaeger?" zeptal se Johan Gatz s podivným leskem v očích.

"Pár jich bylo," odpověděl Felix.

"Pak musíte být odolnější, než vypadáte, když jste dosud naživu. Nevypadáte na žoldáka nebo šermíře, když promínáte."

"Jsem dost odolný," opáčil Felix, který v mužových slovech vycítil jemnou urážku.

"Felix Jaeger je jeden z nejmocnějších mužů, jaké Snorri Nosohryz kdy znal," ozval se Snorri ze vzdálenější strany ohně. Felix se na něj překvapeně podíval. Nemyslel si, že na trolobijce udělal tak dobrý dojem. Ani si nebyl vědom toho, že by trolobijce poslouchal rozhovor tak pozorně. "Samozřejmě, to moc neříká," dodal Snorri rychle, když se ostatní trpaslíci rozesmáli.

Felix pokrčil rameny a opět věnoval svou pozornost minstrelovi. "Jdeme zabít draka," řekl. "To by mohla být píseň, kdybys nás chtěl doprovázet."

"Jsem příliš rád na světě," zasmál se minstrel. "Ale kdybyste to přežili, vyhledejte mě a já z toho příběhu udělám píseň. Pravděpodobně mě to proslaví."

Na okamžik se odmlčel a zvažoval svá slova. "Čestně, opravdu si myslíte, že to můžete přežít? Dokázete se vůbec

dostat k hoře, jestli je pravda to, co jste mi vyprávěli o orcích, goblínech a banditech?"

"Už jsme zahnali jeden oddíl zelených kůží na útěk," řekl Felix. Věděl, že se chlubit, ale minstrelův tón ho popichoval. Johan Gatz ještě jednou zvedl obočí.

"Vás dvanáct?"

"Jeden z nás je čaroděj. Trolobijci jsou silní. Malakai Makaïsson je vynikající vynálezce zbraní."

"Takže používáte trpasličí zbraně, varhany a tak?"

Felix přikývl. Minstrel se vesele zasmál.

"Zdá se, že nejdete na zabití draka klasickým způsobem. Žádní bílí koně, žádné oštěpy, žádné magické zbraně."

"Ale to jo," řekl Snorri. "Gotrekova sekera je magická. Zabil s ní zatraceně velkého démona. Snorri to viděl. A Felixův meč je také kouzelný. Mohl bys to poznat podle run, kdyby ses pozorně podíval."

Felix uvažoval, jestli Snorri tajně poslouchal jeho rozhovor s Maxem Schreiberem, nebo jestli to skutečně poznal podle run. V každém případě by si Felix přál, aby o zbraních nic neřikal před tímhle podezřelým cizincem. Měl pocit, že on sám řekl příliš mnoho. Nevěděl proč, ale věřil Johanu Gatzovi méně a méně a vlastně mu moc nevěřil už od začátku.

"Vypadá to, že jsem tě podcenil," přiznal minstrel. "Vaše výprava se zdá být dobře připravená. Skoro lituji bandity, na které narazíte."

"Je pozdě," řekl Felix. "Potřebuji se vyspat."

"To je moudré," přisvědčil cizinec škádlivě. "Koneckonců, máte před sebou pár perných dnů."

Felix se uložil na vzdálenější straně ohně. Naposledy se podíval na minstrela a nebyl překvapen, že si ho muž pozorně prohlíží. Všiml si, že se na Gatzě dívá s podezřením i Max Schreiber. Zdálo se, že ani on se v přítomnosti toho člověka necítí dobře.

Felix uvažoval, jestli se v noci neprobudí s proříznutým hrdlem, ale usoudil, že to není příliš pravděpodobné. Kdokoli by to zkusil mezi trolobijci, čekal by ho velice krátký život.

Ne že by to pro mě byla nějaká útěcha, když bych byl mrtvý, pomyslel si. Felix, zatímco se nořil do nepokojného spánku.

Johan Gatz klel. Bohové mu zase plivli do tváře. Když si všiml vozu, doufal, že najde malou kupeckou karavanu, možná s několika strážci. Rozhodně nečekal tlupu trolobijců v doprovodu po zuby ozbrojených lidí. Ze všeho nejvíce ho rozčilila přítomnost čaroděje. Nemělo smysl snažit se vyklouznout a dát signál, který by přivedl Henrika a jeho chlapce z úbočí hor. Čaroděj ho sledoval příliš pozorně a trpasličí byli stejně podezřívají jako nevrli.

Vlastně se to dalo čekat, pomyslel si. Tlupa Henrika Richtera neměla v poslední době štěstí. Co se objevil drak a orci všude podél Vysoké cesty, nic se jim nedařilo. Kdyby se dala kolem stezky získat bohatá kořist, přinejmenším dost bohatá pro malou tlupu bývalých žoldáků a hrdlořezů. Když měli tolik krků k živění navíc, nešlo to dobře. Johan proklel okolnosti, které je nutily brát tolik uprchlíků ze zničených vesnic, ale jinak to nešlo. Potřebovali další meče už proto, aby udrželi citadelu proti orkům.

Předpokládal, že by měl poděkovat Sigmarovi za drobná milosrdenství. Alespoň že žádný z cestujících neprohlédl jeho převlek potulného minstrela, i když ten muž s pronikavými očima, Jaeger, ho nejspíš podezíral. Dostat se od nich pryč nebude lehké, to bylo jisté. Rozhodně nepostačí nabídnout nic netušícímu strážci nápoj s drogou, podříznout mu krk a pak dát lucernou znamení chlapcům. Tihle byli tvrdí a neodvažoval se o nic pokoušet, dokud se čaroděj díval. Navíc slýchal, že trpasličí dokážou ucítit jed, a jeho zkušenosti to potvrzovaly.

Měl pocit, že i když je tahle skupina hodně podezřívavá, mohl by je Henrik Richter a jeho bandité přemoci. Přinejmenším kdyby Henrik shromáždil celou armádu na jednom místě. Možná by to zvládli i s tou padesátkou mužů, které Henrik měl na úpatí hor. 'Možná' je to pravé slovo. Tahle banda vypadala odolně, a i kdyby je Henrik s chlapci nakonec pobili, vzali by jich s sebou do pekla nepočítaně. Asi bude nejlepší nechat je být.

Z téhle noční práce nejspíš nekouká žádný zisk. Ale nabízely se i jiné cesty. Možná by mohl trolobijcům nabídnout spojení proti orkům. Věděl, že tihle zakrslíci nenávidí zelené kůže ještě víc než on. Nejspíš by to ale nevyšlo. Byli to trolobijci a byli na cestě do boje s drakem. Johan byl dostatečně obeznámen se způsoby trpaslíků, a tak věděl, že když se člověk postaví mezi zakrslíky a hromadu zlata, obvykle skončí s otisky bot na hrudníku.

A pak dostal ten nápad. Tohle byla dobře vybavená výprava. Možná by trolobijci mohli zabít draka. Možná ne. Ale vždycky tu byla možnost, že by mohli a nebo že by ho zranili tak vážně, že by ho dokázala dorazit armáda mužů. Kdyby to byl tenhle případ...

Skjalandir měl velký poklad, o tom nebylo pochyb. Draci ho vždycky měli. Kdyby to byl tenhle případ, bylo by užitečné se těch maniaků držet a hezky z povzdálí pozorovat, jak se věci vyvinou. I kdyby vyhráli, ztratili by pravděpodobně v boji tolik sil, že by s nimi měli Henrikovi chlapci lehkou práci. A kdyby prohráli, mohli by alespoň draka pořádně oslabit. To byl plán, který měl v úmyslu zítra Henrikovi předložit. Byl si jistý, že ho jeho bratranec náležitě ocení.

Johan si olízl rty při pomýšlení na hromadu dračího pokladu. Byl si jistý, že jeho podíl by více než stačil na zakoupení malé hospody v Nulnu, takže by mohl nechat nebezpečného povolání bandity. Možná konečně nastávají lepší časy, pomyslel si a ponořil se do snů o horách ze zlata.

Šedý věstec Thanquol se rozhlédl po velkém předpokoji věže Tvůrců. Byl, vzteklý a plný strachu. Od příjezdu do Pekelné díry ho nechali čekat. Bojovníci krysího klanu v osobitých stejnokrojích svých pánů jeho i Lurka uvedli do této velké síně a pak je tady nechali. Uvažoval, proč ho sem přivedli. Až doposud mu ještě nikdy nebylo dovoleno vstoupit do vnitřní citadely Tvůrců. Dříve s nimi všechny záležitosti vyřizoval v místnostech v dutinách stěn kráteru,

kteře klan používal pro veškeré obchodní transakce. Nebyl si jistý, jestli je to dobré nebo špatné znamení, že ho tentokrát zavedli sem. Být v srdci města ho čím dál víc znervózňovalo. Natáhl se a dotkl se vichrů magie, jen aby se uklidnil. Moc temné magie zde byla silná. S přihlédnutím k tomu, jak blízko pustin Chaosu byli a kolik chaotitového prachu bylo ve vzduchu, to bylo stěží překvapující, ale uklidnilo ho to.

Znovu prozkoumal své okolí a pátral po skrytých průzorech, o nichž si byl jistý, že tam jsou. Nebylo v nejmenším pravděpodobné, že by jakýkoli klan skavenů dovolil cizinci pobývat v srdci jejich pevnosti bez dozoru, a klan Tvůrců byl zřejmě nejnevyzpytatelnější a nejpodezřívavější ze všech.

Thanquol přešel k oknu a zlobně pohlédl ven do setmělého města. Nebylo vyrobeno ze skla, ale z nějaké průhledné kožovité substance, jejíž pach mu připomínal maso. Byla to zneklidňující připomínka toho, že surovinou, na níž bylo založeno bohatství a dovednost klanu Tvůrců, byl život sám.

Shlížel na úžasné město. Obrovské věže, které mu připomínaly kly nějaké obrovské bestie, dominovaly vnitřku kráteru. Z jejich tyčících se vrcholů vystupovala oblaka zářícího kouře: jasné zelené, rubínové, kobaltově modré a všechny možné jedovaté odstíny. Sloupy kouře stoupaly a připojovaly se k špinavým mrakům, které se neustále vznášely nad kráterem a někdy vytvořily hustou tmavou mlhu. Podle tajemného třpytu Thanquol poznal, že obsahuje zachycené částičky chaotitu. Částečně ho rozčilovalo to plýtvání, částečně ho naplňovala hrůza nad ukázkou takového bohatství. Neměl tušení, co se nachází uvnitř těch věží, ale kakofonie výkřiků, vytí a bestiálního řevu mu napověděla, že to není příjemné.

Mezi věžemi se rozkládaly ostatní budovy, postavené naprosto neskavením způsobem. Byly to obrovské stany z hnijícího kožnatého masa, přehozeného přes mohutné kostry z pokřivených kostí. Měly podivný vzhled, který připomínal obrovská klíšata nebo brouky zmrazené na místě nějakou mocnou magií. V těchto barácích žili otroci a vojáci klanu. Ulice dole se hemžily skaveny a Thanquol si uvědomil, že je docela dobře možné, že Pekelná díra je po Skavenmoru druhé největší město krysího národa.

Tu a tam mezi širokými ulicemi zelenavě svítila jezírka znečištěné vody, zřejmě kontaminované chaotitovým meteoritem, který obrovský kráter vytvořil. V dálce viděl třpyt tisíců světél: oken proražených do stěn kráteru. Říkalo se, že v jeho úbočí byl vyhlouben labyrint tunelů a umělých jeskyní, které poskytly doupata a laboratoře klanu. Před Thanquolovým užaslým pohledem se v boku kráteru otevřely mohutné dveře a vynořilo se z nich obrovské stvoření. Na tu vzdálenost a ve tmě Thanquol nedokázal rozeznat detaily, ale něco na té nestvůře připomínalo jeskynní krysu vyrostlou do velikosti mastodonta s palankýnem na zádech.

Přes noční oblohu se mihaly stíny, které Thanquol nejdříve považoval za netopýry, ale rychle si uvědomil, že na to jsou příliš velké. Nejjednodušší vysvětlení bylo, že to jsou zmutovaní netopýři obrovské velikosti, ale jeden z nich se přiblížil k věži, takže zjistil, že to je skaven s netopýřími membránami pod pažemi. Část Thanquolovy mysli se zachvěla hrůzou nad tím rouháním. Nestvořila snad Rohatá krysa skaveny ke svému obrazu? Nebylo pohrávání si s tvarem Nejvyššího ze všech stvoření strašnou svatokrádeží? Thanquol vždycky věděl, že Tvůrci jsou šílení, nikdy si ale neuvědomoval, jak šílení skutečně byli.

Přesto to svým způsobem bylo skvělé šílenství, to musel připustit. Na tomto suchopárném místě, daleko od skutečného centra skavenské civilizace, klan Tvůrců dělal věci, o nichž se Thanquolovi ani nesnilo. Napadlo ho, jestli si Rada třinácti vůbec uvědomovala, kolik toho klan dosáhl. Určitě musí existovat způsob, jak by to všechno mohl využít ke svému prospěchu.

Znovu se rozhlédl po místnosti. I tady bylo vidět známky šíleného génia klanu Tvůrců. Kůži pokryté trůny a pohovky vypadaly jako neskutečně strnulé živé bytosti. Vždy, když se Thanquol ohlédl, trochu změnily polohu, což bylo zneklidňující a zlověstné zároveň. Šedý věstec předpokládal, že celý pokoj byl navržen tak, aby návštěvníka zneklidnil a vyvedl z rovnováhy. Thanquol nakonec našel, co hledal. Vysoko u stropu mezi chaotitem napájenými koulemi lustru uviděl trs očí. Lehce mžouraly, když ho pozorovaly, a pak zareagovaly na to, že si jich všiml. Stáhly se do stropu a zmizely z dohledu.

Jako by to byl signál. Dveře pokoje se otevřely jako pár mohutných čelistí a nesmírně tlustá postava Izáka Grottle se vkolébala dovnitř. Následoval ho živý stůl pokrytý kostěnými miskami a průhlednými masitými talíři.

"Zdravím tě ve jménu Tvůrce, šedý věstče Thanquole," zahřimal Grottle nepřírozně hlubokým hlasem. "Skutečně zdravím. Je dobré tě zase vidět."

Thanquol pochyboval, že by byl jeho starý protivník rád, že ho vidí. Grottle se pokusil Thanquola zradit mnohokrát, když šedý věstec vedl armádu proti Nulnu. Byla mezi nimi zlá krev a Thanquol přísahal, že se Grottleovi jednou pomstí. Nepochyboval, že kdyby měl možnost, pokusil by se ho Tvůrce odstranit. Věděl, že musí být opatrný.

Grottle se zhroutil na jeden trůn. Kožnatá srst se přizpůsobila jeho tvaru a natáhla se do stran, aby jeho tučné tělo mělo dost místa, a pak ho obklopila nepřírozným způsobem. Nohy se lehce ohnuly jakoby napětím a Thanquol by přísahal, že křeslo vydalo tiché zasténání. Po chvíli se záda křesla začala vlnit, jako by masírovala svého obyvatele. Grottle se naklonil dopředu a posloužil si malou grilovanou krysou ze stolu, který se postavil před něj.

"Tak, šedý věstče Thanquole, vrátil ses s kořistí z útoku na doupata koňských lidí, kterou jsi slíbil mým vůdcům klanu? Přišel jsi ohlásit slavný úspěch při dobytí trpasličí vzducholodi a přinesl jsi mým vůdcům tajemství její konstrukce? Přinesl jsi zprávy o tom, jak se daří vojákům Tvůrců, kteří tě doprovázeli při tvém úkolu?"

Grottle si strčil celou krysou do krku a pak se zlomyslně usmál. Věděl, že Thanquol žádné tak příjemné zprávy nenese. Šedému věstci Thanquolovi připadalo, že si to Grottle užívá.

"Ne tak docela," odpověděl Thanquol a neklidně švihal ocasem. Grottle si posloužil dalším soustem.

"Ne tak docela," zopakoval si pro sebe téměř radostně. "Ne tak docela. To nejsou dobré zprávy, šedý věstče Thanquole. To vůbec není dobré. Pochop, klan Tvůrců ti propůjčil služby několika stovek nejlepších vojáků a mnoha, mnoha našich smrtících bestií, takže bychom měli sdílet plody tvého úspěchu. Přinejmenším bys nám měl vrátit naše

bojovníky a bestie."

Thanquol věděl, že Grottle ví, že něco takového udělat nemůže. To tlusté monstrum se prostě snaží si s ním pohrávat, teď, když má šedého věštce ve své moci. Uvažoval, jestli si Grottle dovolí se ho zbavit. Thanquol byl, koneckonců, jedním z vyvolených Rohaté krysy a oblíbeným vyslancem Rady třinácti. Určitě si ten nenažranec nedovolí mu nějak ublížit. Thanquol však věděl, že v situaci, v jaké se teď nacházel, si tím nemohl být jistý.

Kromě Tvůrců a Lurka teď nebyl nikdo, kdo by věděl o tom, kde se nachází. Vyrázil na cestu v největší tajnosti. Doufal, že ukořistí vzducholod' pro sebe a vrátí se předložit svůj triumf Radě. Kdyby se mu teď něco stalo, bylo by to jako by prostě zmizel z povrchu zemského. Thanquolovi se zjevíla kožešina při představě takové špatnosti. Přišel sem v dobré víře varovat Tvůrce před nebezpečím z přibližujících se hord Chaosu, a oni byli připraveni ho zavraždit kvůli nějakému drobnému dluhu, který si mysleli, že u nich má. Hleděl na Grottlea a přísahal, že ať se stane cokoli, donutí toho tlustého hlupáka zaplatit za jeho nestydatost. Byl pořád schopen rozprášit protivníka na atomy. Grottle vstoupil do pokoje na své nebezpečí. Jako by vycítil změnu v Thanquolově náladě, Grottle vzhledl a zabručel. Byl to děsivý zvuk a Thanquol si pamatoval, že přes obrovské tělo byl Tvůrce v boji stále nesmírně rychlý a děsivě silný. Nechal vztek trochu vyprchat, ale zůstal připraven na okamžité vyvolání moci na svou obranu.

"Vojáci se nevrátili?" zeptal se Thanquol v předstíraném překvapení.

"Velmi málo z nich," zavrčel Grottle, nabodl na dráp další sousto, strčil si je do tlamy a spolkl je. "Přinesli zmatené zprávy o bitvě, magii a masakru skavenů. Zaznamenal jsem v tom náznaky nekompetentního velení, šedý věštce Thanquole. Velmi nekompetentního velení."

"Nechal jsem řízení vojenské stránky úkolu na Tvůrcích," namítl Thanquol rychle. Věděl, že v jistém smyslu to je pravda.

Nebyla to jeho chyba, že vůdci Tvůrců nebyli schopni uskutečnit jeho skvělé plány. "Netroufal bych si soudit jejich schopnosti."

Grottle zavrtěl hlavou, jako by byl Thanquol velice zaostalý spratek, kterému se nedařilo pochopit, co říká. "Ty jsi měl celkové velení, šedý věštce Thanquole. Byl jsi zodpovědný za úspěch mise. Jak jsi o něm vůdce klanu Tvůrců vždy ujišťoval. Jsou... zklamaní. Velice zklamaní."

Thanquolovi strnul rozčilením ocas. Vztekla obnažil zuby. Kolem drápů se mu objevila aura světla, jak se chystal seslat své nejmocnější ničivé kouzlo.

"Než uděláš něco unáhleného, šedý věštce Thanquole, prosím, zvaž tohle," řekl Grottle. "Po debaklu u Nulnu nejsem v tak vysokém postavení u svého klanu, jako jsem býval. Mohl bys říct, že jsem v nemilosti. Možná by nebylo daleko od pravdy, že mne vůdcové klanu považují za obětovatelného, proto mě určili pro rozhovor s tebou. Třeba budeš chtít také zvážit, že jsi v srdci největší citadely klanu Tvůrců. Na doslech jsou tisíce a tisíce bojovníků klanu. To ani nemluví o vpravdě neomezeném přísunu válečných bestii. Kdokoli by byl tak šílený, že by zaútočil na člena klanu a pak se snažil uniknout z tohoto místa, by se nedostal dál než na sto kroků. Zmiňuji se o tom proto, že jsi příliš chytrý, než aby ses pokusil o něco takového. Příliš chytrý."

Thanquol zoufale zaskřípal zuby. Grottleova hrozba byla průhledná. Také bylo mezi řádky obsaženo prohlášení, že by nikomu nevadilo, kdyby si vzal Grottlea jako rukojmí a pokusil se vyjednat cestu ven. Téměř se styděl, když měl připustit, že ani neuvažoval o tom to zkusit. Grottle mluvil dál. Jeho hluboký hlas zněl mírně, dokonce jemně. "Abych řekl pravdu, byl jsem překvapený, když jsi sem přišel. Nečekal bych to po... ostudě s tou vzducholodí. Proč jsi přišel?"

"Přináším strašlivé zprávy a varování pro vůdce klanu Tvůrců."

"A co by to mělo být?" zeptal se Grottle bez zájmu. Vysál něco ze svého protaženého drápu. Thanquol si všiml, že drápy jsou děsivě ostré.

"Hordy Chaosu, nespočetné a nebývale silné, si razí cestu k jihu. Vypadá to, že sluhové čtyř Sil odcházejí z pustin a jdou na jih, stejně jako před generacemi."

"To jsou vážné zprávy. Pokud jsou pravdivé."

"Je to pravda. Přisahám při třinácti tajných jménech Rohaté krysy. Viděl jsem je na vlastní oči, cítil jsem je vlastním čenichem. Lurk i já jsme stěží vyvázli životem."

Thanquol si myslel, že bude nejlepší, když neřekne, že ho vyznavači Tzeentche nechali jít. Nechtěl dát Grottleovi žádnou omluvu, aby si mohl myslet, že je špion nebo zrádce věci skavenů. Věděl, že je mnoho žárlivých krysáků, kteří až příliš dychtili události takto interpretovat, navzdory neopodstatněné absurditě té představy. Navzdory tomu, že Thanquolovo jméno bylo zosobněním oddanosti věci skavenů, byl dost chytrý, takže věděl, že má nepřátele, kteří překročí i nejnevinnější čin. Modlil se, aby si to pamatoval i Lurk.

"Pak jsou to strašlivé zprávy. Co doporučuješ udělat?"

"Shromážděte armády, připravte se bránit Pekelnou díru proti invazi sil Chaosu. Mohlo by se to stát."

"A pokud ne?"

"Stejně shromážděte armády. Hordy budou určitě rozsévát po cestě zkázu a děs. V nadcházející válce bude mnoho příležitostí jednat ve věci skavenů."

I když se nechával unášet vlastními slovy, Thanquol věděl, že jsou pravdivá. Hordy Chaosu hodlají zaútočit na království lidí. Ať se stane cokoli, boj oslabí i vítěznou stranu. Všechno, co skaveni musejí dělat, je jen čekat a nové příležitosti jim nevyhnutelně samy padnou do napřažené pracky. "Rada třinácti musí být okamžitě uvědoměna."

Grottle zívá a vstal z křesla. "Možná máš pravdu, šedý věštce Thanquole. Vyřídím tvá slova svým vůdcům. Rozhodnou, co dělat dál."

Thanquol tomu nemohl uvěřit. Právě tomu tlustému bláznovi dal informace nejvyšší důležitosti a on vůbec nepochopil naléhavost situace. Thanquol zvažoval, že ho nechá vybuchnout z čirého zoufalství. Věděl, že musí doručit zprávu Radě.

Armády se musí shromáždit. Musí se připravit plány. Věděl, že nikdo není lépe připraven k vedení takové armády než on. Ve svém vzrušení téměř zapomněl na vzducholoď. V nadcházející válce bude nespočet příležitostí, jak se pokrýt slávou a zvýšit svou pozici v očích Trinácti. Rohatá krysa ho určitě požehnala znovu. Opět byl ve správný čas na správném místě.

Grottle se zastavil u vchodu do místnosti. "Mimochodem, šedý věštce Thanquole, dokud se tyhle záležitosti nevyřeší, jsi hostem mého klanu. Dohlédneme na tvou bezpečnost. Dohlédneme na to, aby tvé potřeby byly uspokojeny. Jsi, koneckonců, velmi zvláštní host. Jsem si jistý, že rozumíš tomu, co říkám."

Thanquolovi se sevřelo srdce. Věděl přesně, co má Izák Grottle na mysli. Věděl, že se stal vězněm klanu Tvůrců.

JEDENÁCT

DO ÚDOLÍ SMRTI

Felix hleděl ke vstupu do Dračího údolí. Od chvíle, kdy odešli z pustin Chaosu, neviděl nic tak ponurého. Na březích malého jezera ležely vypálené ruiny bývalého města. Všechny domy, strážní věže a usedlosti, které je dříve obklopovaly, byly zničeny. Pole byla zarostlá, tu tam se ve vysoké trávě bělaly kosti. Svým způsobem to bylo horší než pustiny, protože bylo zřejmé, že krajina tam dole byla kdysi stejně bohatá a vzkvétající jako dnes opuštěná.

Na vzdálenějším konci údolí se nad úbočími kopců na úpatí hor tyčil osamělý vrchol. Čísel z něj pocit přítomnosti, hrozícího nebezpečí. Už při pohledu na jeho šedivé boky by se dalo říct, že tam číhá něco strašlivého. Felix se snažil sám sebe přesvědčit, že ho jen šálí jeho představivost. Teď, když věděl, že se blíží k dračímu doupěti, pracovala jeho mysl mnohem aktivněji a bezděčně vytvářela atmosféru chmur a ničení.

I když se snažil uklidnit, věděl, že jeho mysl má pravdu. Na tomhle místě bylo něco strašlivého. Nezpívali tu žádní ptáci. Větr vanoucí údolím byl truchlivý. Ponuré mraky visely nízko na obloze. Felix se pořád bál, že vzhledne a uvidí, jak se k nim blíží okřídlená bestie.

Byl to dlouhý pochod. Od jejich střetnutí s Johanem Gatzem uplynuly tři dny a během té doby jeho podezření vůči minstrelovi zesílilo. Ulrika měla občas dojem, že zahlédla muže, kteří je z kopců sledovali. I on sám tu a tam uviděl zelené kůže pohybovat se po vysokých svazích souběžně s nimi. Vypadalo to, že je na cestě horami sledovaly hned dvě skupiny.

Alespoň že se pozorovatelé ukázali být ostražití. Zdržovali se mimo dostřel luku a zmizeli, jakmile trolobijci dali najevo, že je hodlají pronásledovat. Jakmile se dostali tam, kde byly zelené kůže, orci zmizeli. Zdálo se, že osud předchozích útočníků dal lekcí těm, kteří by je rádi vlákali do léčky. Nebo na něco čekali - to Felix nedokázal uhodnout. Možná, že když jsou teď v Dračím údolí, nechají je být. Nebo zelené kůže čekají, až drak zabije vetřelce, a pak tam půjdou a oloupí těla. Pokud drak nechá něco k oloupení. Felix nechoval velké naděje ve výsledek jejich výpravy. Bylo příliš pravděpodobné, že tady všichni naleznou smrt.

Napřiml se a trochu nuceně se usmál v naději, že to změní jeho náladu. Pokud k tomu dojde, pomyslel si, Gotrek alespoň nalezne smrt, jakou už dlouho hledá. Podíval se na Ulriku a veselé myšlenky rázem zmizely. Na cestě sem spolu stěží promluvili. Ve skutečnosti víc mluvila s Maxem Schreiberem než s ním. Bylo očividné, že se mu schválně vyhýbá. Svým způsobem jí to nedával za vinu. Jakou mají budoucnost? Velmi pravděpodobně zemřou během příštích několika dnů. I kdyby nějakým zázrakem střetnutí s drakem přežili, brzy budou muset čelit hordám Chaosu řítícím se do Kislevu. Ani si nebyl jistý, co si má o sobě myslet. Ranilo ho, jak s ním zacházela, cítil se absurdně precitlivěly na její chování. Během pochodu se více zabýval tím, jak se mu vyhýbá pohledem nebo jak mluví s Maxem, než možnost, že by ho mohl brzy zabít drak.

Max alespoň vypadal vesele. Usmíval se, žertoval s Ulrikou. Felixovi se stáhl žaludek, když viděl, jak mu úsměv vrací. Žárlil a cítil se provinile, že s tím nic nedělá.

Oleg a Standa se od něho také odvraceli. Byl si jistý, že v tom není nic osobního, prostě jen stáli Ulrice po boku, což byla jejich povinnost. Nemohli se přidat na jeho stranu, i kdyby chtěli. I ve světle měřítek cest, které dosud prodělal s Gotrekem, byla tahle cesta hodně mizerná.

"Někde tady je drak!" zařval Ulli. "Cítím ho."

Ostatní trolobijci se na mladíka dívali se směsicí pochopení, pobavení a podráždění. "Řekl ti tvůj citlivý nos, kdy se s ním střetneme?" zeptal se Gotrek sarkasticky. Ulli zmlkl.

"Řekl bych, že budeme na dračí hoře během jednoho dne," řekl Bjorn. "Pak uvidíme."

"Zajímalo by mě, jak velký poklad má," ozval se Steg zasněně. Felix se na něho znepokojeně podíval. V trpaslíkových očích zahlédl záblesk zlaté horečky. Nebyl to uklidňující pohled. Pod jejím vlivem trpaslíci dělali různé nečestnosti.

Zdálo se, že není jediný, kdo si toho všiml.

"Vo dračí zlato se nestarej," prohlásil Malakai. "Mysli spíš na tu vobrovskou bestii."

Grimme pohlédl na Stega. Steg se zadíval na své nohy. Vypadal téměř v rozpacích.

"Tam dole je ještě něco jiného," řekl Gotrek. "Cítím to. A není to drak."

Felix mnohem víc věřil Gotrekovu nosu než Ullimu. "Co je to?" zeptal se.

"Nevím," řekl Gotrek. "Ale ať je to cokoli, vsadím se, že to není přátelské."

"To je ale překvapení," zamumlal Felix.

"Kdo jste?" zeptala se jich šilená žena, když vešli do zříceného města. Stála před zbytky hospody. Ta byla stejně jako

všechny budovy ve městě postavená z kamene. Nyní vypovídala jen o drakově schopnosti ničit. Zdi měla ožehnuté a pokryté sazením z hořících trámů. Místy se kameny roztavily a otekly jako připomínka drakova žhavého dechu. Felix si ženu prohlédl. Obličej měla špinavý a šaty jí páchly. Byla oblečená v roztrhaných cárech. Zčernalý šátek zabráňoval jejím spleným vlasům, aby jí padaly do očí. Další hadry měla omotané kolem nohou. Na levé noze jí z nich vyčuhoval obrovský nehet podobný drápu. Jen co se jí Felix podíval do očí, hned věděl, že ona a přičetnost se spolu rozešly už dávno.

Trpaslíci ji ostražitě pozorovali. Gotrek je před chvílí varoval, že jsou sledováni, a všichni měli připravené zbraně. Bylo obtížné si představit, jak by mohla představovat hrozbu pro tak těžce vyzbrojenou skupinku, pokud to nebyla nějaká čarodějka. Felix se ohlédl po Maxovi. Jako by mu četl myšlenky, čaroděj se podíval na ženu a zavrtěl hlavou. "

"Jsme poutníci, jenom tudy procházíme," řekl Felix. "Kdo jsi?"

"Kdysi jsem měla jméno. Měla jsem muže. Měla jsem děti. Tohle byl můj domov." Divokým gestem mávla k vypáleným obvodovým zdem hospody. "Už ne. Teď čekám. Takže vy putujete a putujete na setkání se smrtí."

"Co tím chceš říct?"

"Na vaší cestě dlí smrt. Dlí v jeskyni v horách. Smrt sem přišla a pohltila mou rodinu, mé přátele a mé děti. Smrt si brzy přijde i pro mě."

Felix najednou pocítil se stařenou hluboký soucit. Viděla, jak celý její život zničil drak a uvrhl ji do šílenství. Byla to stejná oběť nestvůry jako ubohý Varek. "To drak zabil tvé milované," řekl nakonec.

"Smrt je drak. Drak je smrt," odpověděla a pištivě a zajíkávě se zasmála. "A smrt má okolo mnoho sluhů a mnoho vyznavačů. Jak brzy zjistíš. Jak zjistili jiní."

"Kteří jiní?"

"Jiní trpaslíci s velkými sekerami a ošklivými vlasy. Mocní muži na válečných koních a ozbrojení kopím. Násilníci, kteří šli hledat poklad smrti. Ze všech jsou teď kosti, rozházené kolem cesty k jeskyni smrti."

Felix věděl, že naráží na nějaké předešlé trolbijce. Uvažoval i o těch rytířích a skupině žoldáků, která očividně šla hledat dračí poklad. Vypadalo to, že Skjalandir připravil zkázu všem.

"Řekni mi o těch žoldácích," řekl Felix. "Kdo to byl?"

"Přišli hledat dračí zlato. Měli meče a sekery a štíty. Měli velké ničící stroje a čaroděje na sesílání kouzel. Vyšplhali na horu smrti. Smrt si je vzala. Smrt zhltila jejich maso a vyplivla jejich kosti. Nechala jich pár utéct a pak je lovila znovu, letěla za nimi na kožnatých perutích. Naslouchala jejich křiku, když na ně padl stín jejich mocných křídel. Nakonec si je smrt vzala všechny, ale předtím je nechala trpět."

"Drak si s nimi hrál," řekl Max Schreiber zlověstně.

"Smrt není laskavá," přisvědčila žena. "Smrt si přijde pro všechny. Některé nechá žít, aby ho mohli vzývat. Některé potrestá za neuposlechnutí její vůle. Smrt je strašlivý, rozzuřený bůh. Raději byste se měli vrátit, cizinci, dokud ještě můžete."

"Říkáš, že někteří lidé z města vzývají draka? Ty také?"

"Někteří, co tu žijí, zabíjejí nově příchozí a nabízejí je jako oběť smrti. Říkám, že jsou blázni. Potřebuje smrt jejich dary?"

Smrt si bere, co chce, a jednoho dne si vezme i jejich životy."

Úžasně, pomyslel si Felix. Nejenže tu máme draka, zelené kůže a bandity, ještě se musíme obávat nějakých šilenců, kteří tu bestii vzývají jako boha.

"Děkuji ti za tvá slova. Potřebuješ něco?" zeptal se Felix. "Jídlo? Vodu? Peníze?"

Šílená žena zavrtěla hlavou, pak se otočila a odkulhala do trosek. Felix měl pocit, že by měl něco udělat. Možná ji zavolat zpět a nabídnout jí ochranu, ale pak si uvědomil, jak absurdní nápad to byl. Možná nebudou schopni ochránit ani sami sebe, a nejbezpečnější místo pro ni bylo daleko od nich.

"Nech ji jít," řekl Max Schreiber.

Felix sledoval, jak odchází. pomyslel si, že by bylo bezpečnější udělat totéž.

Cesta se vinula podél břehů jezera. Vody byly klidné a tiché, odrážely okolní hory jako zrcadlo. Občas na nich vítr zvedl vlnky a vyslal je roztrástit se o břeh. Bylo to jediný zvuk, který Felix slyšel, vyjma sténání větru a skřipění kol Malakaiova vozu. Všude kolem byla krajina pochmurná a opuštěná. Viděl četné známky lidského osídlení - chýše, domky, chatrče pastýřů - ale všechny vypadaly opuštěné nebo zničené. Felix se pokusil představit si, jak údolí vypadalo, když bylo obydlené. Po kopcích se určité pásly ovce. Dřevorubci pracovali v borových lesích. Milenci se procházeli rukou v ruce kolem vody. Rybářské lodi nepochybně zatahovaly v jezeře sítě. Felix viděl kamenné sloupy, které kdysi podepíraly spálený most k městu. Viděl zčernalé trupy lodí převrácených ve vodě, ožehnuté dračím ohněm s děrami po dračích spárech.

Teď bylo chladno. Přitáhl si červený plášť ze sudenlandské vlny těsněji k tělu, aby se chránil před zimou. Bjorni začal chraptivě zpívat košilatou baladu o trolovi a dceři hospodského. Jeho hlas burácel a rušil to děsivé ticho. Felix věděl, že Bjorni zpívá proto, aby je probral z chmur, ale i tak si přál, aby to nedělal. Připadalo mu nemoudré jakkoli na sebe upozorňovat. Takhle vyzývali zkázu, aby si pro ně přišla, stejně jako pro obyvatele vesnice.

Možná právě tohle Bjorni chtěl, pomyslel si. Koneckonců, byl to trolbijce a hrdinská smrt byla cílem, který přísahal hledat. Jakoby v odpověď na Bjorniho zpěv se ozvalo vzdálené řvání, hluboké, bestiální a výhrůžné. Rozléhalo se ozvěnou mezi horami jako hrom. Bylo nepřírozně hlasité a děsivé, takže Bjorni okamžitě zmlkl. Felix hleděl k obzoru, protože byl přesvědčen, že na ně odtamtud každou chvíli vyletí drak. Rukou sevřel jílec meče a okamžitě jím projelo svědivé teplo. Rozhlédl se kolem, ale kromě řevu nebylo po drakovi ani památky.

Pohlédl na Ulriku, pak na Gotreka a viděl v obou tvářích stejný neklid, jaký cítil i on sám. Vyměnil si pohled se zbytkem

skupiny a všiml si, že všichni jsou bledí a zaražení. Dlouhou chvíli trvalo ticho. Zadržovali dech a čekali, co se stane. Asi po minutě začal Bjorni zpívat znovu, nejdřív tiše, ale pak začal jeho hlas silít s každým slovem. Tentokrát nezpíval přisprostlý příběh, ale něco jiného, nějakou starou trpasličí hymnu nebo válečnou píseň, která zněla celým údolím. Brzy se připojil Malakai, pak Ulli i Steg. Jeden za druhým se přidávali všichni trpaslíci kromě Gotreka a Grimmeho, pak se přidal i Max Schreiber. Felix brzy zjistil, že si nápěv brouká s nimi. Na tom zpěvu bylo něco uklidňujícího, jako by vyzývali draka a upevňovali svou odvahu. Když se Felix přidal k ostatním, cítil, že se mu odvaha vrací, a pochodoval se srdcem lehčím než za posledních pár dní. Před sebou viděli místo, kde stezka opouštěla silnici a klikatila se vzhůru k Dračí hoře.

Mraky teď byly niž. Procházeli mezi mezerami v okolních vrcholcích, které se roztahovaly jako chapadla mlhy kolem Dračí hory. Viditelnost se zhoršila. Vzduch byl ještě mrazivější. Skličující pocit se prohloubil. V mlze se tyčilo malé panské sídlo. Vypadalo to, že kdysi patřilo bohaté rodině, možná nějakému šlechtici z hor. Felix si uvědomil, že to muselo být první místo, které drak zničil, když se probudil z dlouhého spánku. Polovina zdí byla zřícená. Felix zjistil, že je až příliš snadné si představit, jak se boří pod vahou těžkého dračího těla, které na ně nalétává. V duchu si představil jaké to muselo být uvnitř budovy, když zvenčí zaútočila mocná bestie. Téměř cítil hořící doškovou střechu, cítil horko ve tváři, kouř, z něhož mu slzely oči. Ve svých představách slyšel uši rvoucí řev, skřípání drápů o kamení, výkřiky umírajících, nevyslyšené modlitby o milosrdenství. Pak si představil stěny řítící se dovnitř, kdy kameny praskají, valí se, rozestupují se a nakonec, v posledním okamžiku před ohnivou smrtí, zahlédl strašlivého draka s planoucím očima.

Ta představa byla tak živá a děsivá, že začal uvažovat, jestli pouhá drakova přítomnost neseslala na toto místo kouzlo, prokletí těch, kteří tudy procházejí a musí tak prožít poslední okamžiky umírajících obětí. Snažil se namluvit si, že to všechno je jen mlha, vzpomínka na řev draka a jeho vlastní obrazotvornost, co stvořilo tuto představu. Nebo ji možná vyvolal meč jako odpověď na přítomnost draka. Určitě cítil, jak energie z meče proudí do jeho těla. Nijak ho to neuklidnilo.

Nohy ho bolely z dlouhého pochodu do kopce. Cítil se prochladlý a osamocený, a více než jen trochu stísněně. Blížící se smrt očekával s jistotou, kterou jen slabě zmírňovalo magické teplo vyzařující z meče. Stále musel myslet na ranní setkání se šílenou ženou a vzpomínka na její slova ho zneklidňovala. Věděl, že by se neměl rozhodně oddávat tak pochmurným myšlenkám, a uvědomil si, že se uzavírá do sebe, aby se tomu vyhnul. Vypadalo to, že ostatní dělají totéž. Zpěv přestal ve chvíli, kdy vstoupili na stezku k dračímu doupěti. Každý z malé skupinky dobrodruhů jako by chtěl být sám se svými myšlenkami a modlitbami.

Felix se zamyslel nad svým životem. Pravděpodobně bude mnohem kratší, než by si přál. Ale nepovažoval jej za promarněný. Na cestách s Gotrekem toho hodně viděl, setkal se s mnoha lidmi, a dokonce vykonal i nějaké dobro, když bojoval proti silám Temnoty. Měl na kontě několik neobyčejných činů, letěl ve vzducholuďi a viděl pustiny Chaosu. Bojoval s démony a mutanty, mluvil s mágy a šlechtici. Byl svědkem magických i oplzlých rituálů stejně jako hrdinských činů. Poznal pár skvělých žen. Bojoval v soubojích.

Přesto tu byly věci, které neudělal, a věci, které udělat chtěl. Ještě nedokončil příběh o Gotrekových činech - vlastně s ním ani nezačal. Neusmířil se s otcem a s rodinou. Ani to neurovnal mezi sebou a Ulrikou. Z toho všeho bych mohl udělat alespoň tohle, pomyslel si.

Se stínem nadcházející smrti, který nad nimi už opravdu visel, vypadalo zbytečné žárlit nebo si dělat starosti s tím, čemu se s Maxem smějí nebo jestli z nich ještě někdy budou milenci. Cítil, že teď jí chce prostě dát najevo svou lásku, učinit nějaké lidské gesto víry a pochopení, smířit se, když to může být naposledy. I kdyby ho odmítla nebo s ním nechtěla mluvit, chtěl se o to alespoň pokusit.

Přidal do kroku a vyrazil po stezce, aby se k ní mohl připojit. Krácel vedle ní a natáhl se, aby se dotkl jejího ramena a upoutal tak na sebe pozornost.

"Co je?" řekla. Její tón nebyl přátelský, ale ani nepřátelský. Najednou byl plný podivných emocí, vzteku a potřeby a lítosti a ještě něčeho jiného. Věděl přesně, co chce říct a která slova k tomu potřebuje, ale přesto pro něj nebylo snadné je pronést.

"Tohle je možná poslední možnost, kdy spolu mluvíme," řekl nakonec.

"Ano. Takže?"

"Proč mi to tak ztěžuješ?"

"Ty jsi se mnou chtěl mluvit."

Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, a snažil se vzpomenout si na dobrý záměr, který měl ještě před několika minutami. Nakonec přinutil rty, aby se pohnuly.

"Jen jsem chtěl říct, že tě miluji."

Podívala se na něho, ale neřekla nic. Čekal chvilku na odpověď a pomalu cítil, jak v něm narůstá tíživý pocit bolesti a odvrhnutí. Pořád nic neříkala.

Pak najednou všude kolem zněl strašlivý dračí řev. Samotná zem jako by se jim začala třást pod nohama.

"Myslím, že se blížíme," řekl Ulli.

Stezka vedla přes hřeben kopce a pak se svažovala doprava. Felix viděl, že vstoupili do dlouhého, pochmurného údolí. Vzduch odporně smrděl a do mlhy se mísil štiplavý chemický zápach. Páchlo to spíš jako před koželužnou než v horském údolí. I tráva tu měla sežehnutě nažloutlý vzhled. Jako by zhoubná přítomnost draka vsákla do samotné země

a zničila ji.

Felix si uvědomil, že něco podobného už viděl: v pustinách Chaosu. Skoro to připomínalo účinky chaotitu.

Malakai zastavil vůz a začal v něm něco hledat. Tahal z něj různá zařízení, která si připevňoval k hrudníku. Felix něco z toho poznal. Byla mezi tím i přenosná kulometná zbraň toho druhu, jakou Varek přinesl do Karag Dumu. Dále velké bomby zavěšené na postroji. Poslední, co Malakai z vozu vyndal, byla dlouhá dutá roura, do které vložil velký náboj a pak si ji hodil přes rameno.

"Jsem připravený zaplatit tě bestii její návštěvu," řekl a vyrazil ze svahu dolů. Gotrek souhlasně přikývl a přejel palcem po ostří sekery, až mu z něj vytryskla krev.

"Pojď, draku!" zařval. "Moje sekera žízni."

"Kéž by to nedělal," zamumlal Felix tiše.

Gotrek už však scházel po stezce vedle Malakaie.

"Snorri si myslí, že to bude dobrý boj," prohlásil Snorri Nosohryz, potřáskával své zbraně a vydal se za nimi.

"Rád bych věděl, jestli kolem nejsou nějaké ovce. Potřeboval bych se trochu odreagovat," poznamenal Bjorni, pak pokrčil rameny a vyrazil ze svahu dolů. Grimme šel s ním. Na vrcholu kopce zůstali stát jen lidé, Steg a Ulli.

"Myslím, že by měl někdo hlídat vůz," řekl Ulli. Tvářil se poněkud zahanbeně. Ne že by mu to Felix měl za zlé. Sám se také proti drakovi nijak nehrnul.

"Zrovna mě napadlo to samý," řekl rychle Steg. "Musí tam bejt spousta cennějších věcí."

Ulli se Stegem se na sebe podívali. Oba vypadali víc a víc v rozpacích.

"Myslel jsem, že trolobijci mají vyhledávat hrdinskou smrt," řekl Felix.

"Také jsem měla ten dojem," souhlasila Ulrika.

Ulli upíral pohled na vlastní nohy. Steg hleděl na oblohu. Oba vypadali velice nešťastně.

Felix zavrtěl hlavou a pak vyrazil do Dračího údolí. Ulrika a její strážci ho následovali, luky připravené. Max se na Stega a Ulliho podíval s pochopením i opovržením a vyrazil do údolí také.

Felix si ke své hrůze uvědomil, že mu něco křupe pod nohama. Podíval se dolů a uviděl, že jde po kouscích něčeho černého a křehkého. Chvilí mu trvalo, než mu došlo, že to jsou ohořelé kosti.

"No, myslím, že už víme, co se stalo s těmi; kteří sem přišli před námi," zašeptal. Přál by si, aby byl schopen mluvit statečně a nahlas, ale ve vzduchu bylo něco, co ho nutilo tlumit hlas.

"Ano," řekla Ulrika a pak dodala. "Připadalo mi, že jsme to věděli vždycky."

Znělo to, jako by si myslela, že jeho poznámka byla hloupá. Což svým způsobem byla, pomyslel si. Zhluboka se nadechl a snažil se zůstat klidný. Prsty mu ztuhly na jílcích meče a vplula do něj nová síla a rozhodnost. Felix cítil, že by měl tomu násilnému obsazování svého těla a vůle vzdorovat, ale ve skutečnosti za to byl vděčný. Napadlo ho, jestli by byl schopen uvažovat a jít vstříc té strašné obludě, kdyby neměl svůj meč. Zahanbovala jej statečnost Ulriky a jejich strážců, kteří tu nemuseli být a ani neměli sílu magického meče, která by jim dodávala odvahu.

Myslel si, že jeho odvaha prošla nejhorší zkouškou při střetnutí s Krvežíznivcem pod Karag Dumem, ale tohle bylo horší. V prastarém trpasličím městě neměl možnost utéct. Byl v pasti spolu s trpaslíky. Mohl tam jen stát a bojovat. Tady ale být nemusel.

Nic mu nebránilo, aby odsud utekl nebo se vrátil za Ullim a Stegem. Nebyla tu žádná armáda bojovníků Chaosu, která by mu uzavírala cestu zpátky jako v Karag Dumu. Nebyl pohřbený hluboko pod zemí. Věděl, že svým způsobem už ani není vázán přísahou Gotrekovi, že ho bude následovat. Onehdy v noci Ulrice nabídl, že s ní uteče, a na přísahu se neohlížel. Přesto šel mlhou a blížil se k dračímu doupěti, očividně ze své vůle.

Ale tak jednoduché to nebylo. Byl dosud poután celým řetězcem událostí, vztahů a emocí. Stále cítil loajalitu ke Gotrekovi. Nechtěl před Ulrikou a ostatními vypadat jako zbabělec. Nechtěl si zničit svou představu o sobě. Věděl, že odsuzuje Stega a Ulliho za jejich zbabělost, i když jejich pocity chápal až příliš dobře. Nechtěl být jako oni. Nechtěl, aby na něj Max, Ulrika a ostatní mysleli stejně jako na ně.

Vrátit se nebylo ani tady snadné. Kopce byly dosud plné orků a banditů, takže osamocený muž tudy nemohl projít; ani v doprovodu dvou zbabělých trpaslíků. Uvažoval, jestli si to Ulli a Steg uvědomili. A měl podezření, že pod všemi jeho pocity na něm pracovala síla meče a nutila ho jít přesně tam, kam chtěla, aby šel.

Felix přemýšlel, jestli i ostatní měli stejné pochybnosti, jestli cítili tutéž směsici emocí jako on. Z jejich zachmuřených výrazů to bylo těžké vyčíst. Každý obličej byl maskou sebeovládání. Žádná ruka se nechvěla.

Felix nechtěl jít, ale přesto k tomu byl nějak nucen. Kladl jednu nohu před druhou a byl si jistý, že je každým krokem blíž ke smrti.

Max cítil draka před sebou stejně jistě, jako cítil vichry magie. Byla to tak děsivě silná přítomnost, až se chvěl strachy. Četl o auře draků, jak vzbuzují strach i v nejstatečnějším srdci, a protože to už jednou zažil, myslel si, že je na to připraven. Mýlil se.

Cítil, že ta strašlivá obluda může každým okamžikem vyskočit a stiskem čelistí ukončit jeho život. Takhle se asi cítí pták, když tuší blízkost kočky. Aby se od toho odpoutal, sáhl svými smysly a uchopil vichry magie, připravený vrhnout kouzlo při sebemenším varování. Sebe i své přátele už opředl sílí svých nejmocnějších a nejcitlivějších ochranných zaklínadel. Napadlo ho, jestli si toho vůbec všiml.

Uvědomoval si také, že tu pracují i jiné síly. Hrozivá čepel Felixe Jaegera začínala zářit. Pro Maxovy magické oči planula jako maják. Max dokázal pocítit, že vědomí v ní obsažené začíná chystat vlastní kouzla. Nebyl si naprosto jistý, že čepel

byla rozhodnuta stejně jako oni to s drakem skoncovat, a tak by Max měl raději přichystat protikouzlo. Ve stejném okamžiku, kdy na to pomyslel, ho napadlo, proč si vlastně byl tak jistý účelem meče. Bylo možné, že čepel ovlivňovala i jeho mysl a donutila ho tomu věřit? O tom pochyboval. Cítil, že takového zásahu do své mysli by si všiml. Prozkoumal své mentální obrany, hledal průlom, ale žádný nenašel. A pak, magie dostatečně mocná k ovlivnění jeho mysli by ho téměř určitě donutila na to nemyslet. Skoro se zasmál. Měl obavy z poměrně nepravděpodobné hrozby, a zatím měl před sebou draka s jeho magií a divokou silou. Co záleželo na tom, co chtěl meč? Nebyla to jediná magická zbraň tady. Byla tu Gotrekova sekera, věc, která v sobě měla moc řádově mnohem větší než Felixův meč. Byla to zbraň schopná zapudit větší demony. Čím víc Max přemýšlel o těch událostech, tím víc věřil, že je v tom určitý záměr. Byl tu i Malakai Makaisson, ozbrojený nejstrašlivějšími věcmi, jaké trpasličí průmysl dokázal vyrobit, a byl tady on. Jeho magie dosáhla cestou nových výšin. Tohle určitě nebyla náhoda. Možná je dobrotivě síly střežící tento svět z nějakého důvodu úmyslně svedly dohromady. Max zjistil, že se sám pro sebe usmívá. Tohle byl nebezpečný způsob myšlení. Bojovníci, a čarodějové, kteří si mysleli, že je chrání bohové, často skončili předčasně pod kytičkami. Možná že zemřeli ve službách bohů, možná že ne. Vyšší moc se příliš často svým lidským vyznavačům neotevírala a také k nim nemusela být nutně laskavá. Poctivě vzato, byl tu proto, že tu byla Ulrika a on ji chtěl chránit. Byla to na čaroděje hloupá a romantická myšlenka, ale byla to pravda. Pokud to povede k jeho smrti, tak ať... Znovu se nadechl. Spolu s vichry magie cítil hnilobu a rozklad. Takhle jednoduše zlo nepáchlo. Bylo to jako pach gangrény, kterou za svých učňovských let občas cítil ve špitále při léčitelské magii. Zablikala v něm jiskřička naděje. Možná byl drak zraněný při útoku na vzducholod' víc, než si mysleli. Na okamžik mu srdce zaplesalo, ale pak zase nabyl vrchu smysl pro realitu. I kdyby byla nestvůra hodně zraněná, nemuselo by to nezbytně být dobré znamení. Draci, stejně jako všechna zvířata, jsou nejnebezpečnější, když jsou zranění.

Ulrika držela připravený luk. Nebyla si úplně jistá, co zmůže jediný šíp proti nestvůře tak mocné, jako je drak, ale byla rozhodnuta to vyzkoušet. Už dala Standovi a Olegovi pokyny, aby udělali totéž, co sama měla v úmyslu - mířit drakovi na oči. Ať je tělo nestvůry jakkoli chráněné, oči musí být zranitelné. Alespoň doufala, že tomu tak je. Nevěděla, jak by to mohlo být jinak.

Vlastně se k té myšlence přimkla hlavně proto, aby se uklidnila. Tohle bylo strašné místo. Páchlo nemocí a smrtí. Všude kolem ležely kosti drakových obětí, zahalené zrezavělou kroužkovou zbrojí nebo hnijící kůží, prázdné oční důlky upřené k nebi. Zdálo se, že se už mnozí pokoušeli draka zabít, a nikomu z nich se to nepodařilo.

Stokrát uvažovala, proč tady je. Mohla trolobijce opustit a pokusit se projít na sever po Vysoké cestě. Dokonce mohla opustit Karak Kadrin dlouhou západnější cestou. Neudělala to a občas toho litovala. Jít jinou cestou by znamenalo opustit Felixe a na to nebyla připravená. Je ještě větší blázen.

Měla pocit, jako by utekla od povinnosti k otci a svému lidu kvůli cizinci. A proč? Myslela si, že ho miluje, ale pokud tohle byla láska, nebyla podobná těm, o jakých zpívají bardi. Bylo to o vzteku a podráždění, nepřičetné přecitlivělosti na nejmenší maličkosti. Byl to strach ze ztráty a pocit vlastnictví. Zdálo se jí, že přestává být sama sebou a stává se cizincem pro člověka, kterým bývala. Byla to mocná hrubá síla, která ji nutila myslet na toho muže, přestože s ním nemluvila a zrovna šla do dračího doupěte.

Přála si, aby s ní tenkrát v noci nesouhlasil jít, a zároveň byla ráda, že souhlasil, přestože by kvůli tomu porušil přísahu. Uvažovala, jestli by mohli vyklouznout a projít přes hory do neznáma a společného života. Ale věděla, že je to jen iluze. Nepatřili k těm, kteří by to udělali. Také by nemohla zapomenout na rodinu a povinnost.

Ohlédla se a viděla, že Max se usmívá. Přemýšlela, co mágovi může být k smíchu. Byl to podivný muž, ale dobrý. Nemohl si pomoci, když mu bohové nadělili zvláštní moc. Zdálo se, že se ji alespoň snaží použít k dobrému a stal se pro ni i ostatní skutečným přítelem. Byla si jistá, že je tu jen kvůli ní, a byla tím dotčena, i když si myslela, že je od něj hloupé jít takovou cestou, která ho nejspíš dovede k smrti, jen z lásky. Na druhou stranu nebyl o nic větší blázen než ona.

Viděla, že trolobijci vpředu znehybněli. Stáli před obrovským ústím jeskyně. Zápach hniloby a rozkladu tady byl ještě silnější, jako by se blížili k jeho zdroji. Nacházeli se u ústí Skjalandirova doupěte. Ráda by věděla, kde je drak.

Ulli sledoval Stega, jak se hrabe vzadu ve voze Malakaie Makaissona. V obličejí měl výraz studu a rozpaků. Zatahal se za vousy. Kopl do kamene. Cítil se strašně. Vždycky věděl, že je zbabělec. Utekl z první bitvy a klan ho vyhnal. Chtěl to odčinit tím, že se stane trolobijcem. Myslel si, že by se na něj Grimmir mohl usmát a dát mu odvahu vyhledat smrt. Neudělal to. Vlastně to vypadalo, že se jeho hanba ještě zvětší. Kdo kdy slyšel o zbabělém trolobijci?

"Našel jsi něco zajímavého?" zeptal se, jen aby něco řekl.

"Spoustu součástek. Spoustu náradí," odpověděl Steg. "Nejspíš zbraně. Nevím, co s nimi. Musely stát jmění, ale nevím, jak se používají."

Znělo to zklamaně a vztekle. Ulli uvažoval, jestli si opravdu myslel, že vydělá bohatství krádeží mechanických věcí. Plánoval to od začátku cesty? Ne že by mu na tom právě teď záleželo. Tyhle zbraně zahaly gobliny. S nimi by mohli mít šanci dostat se zpět. Bez nich určitě ne. Ohlédl se na svah. K jeho překvapení se mlha začínala zvedat. Připadalo mu, že v ní vidí lidské postavy a zelené kůže, jak se k nim přibližují. Srdce se mu sevřelo. Věděl, že teď už zřejmě neuniknou.

Cítil, jak se v něm něco zlomilo. Tohle bylo beznadějně. Nebylo cesty zpět. Kamkoli se podíval, byla jen smrt. Možná Grimmir konečně odpověděl na jeho modlitby. Došel k rozhodnutí a vyšplhal dozadu na vůz. Viděl, že v otevřených

bednách byla hromada černých kulovitých bomb, které měl Malakai v oblíbené. Budou se hodit. Zvedl příkrývku a použil ji jako vak. Rychle ho naplnil bombami. Steg si zatím všiml orků.

"Vypadá to, že máme společnost," poznamenal.

"Jo," řekl Ulli. "Zůstal bych tu a zabil je, ale drak je větší. To je lepší konec pro trolobijce."

Steg pokrčil rameny. "Jo, máš pravdu. A zřejmě má i zlato."

"Tak pojďme pryč."

Společně sešli do Dračího údolí. Ulli doufal, že když si pospíší, mohli by ještě dohonit ostatní. Nebyl si přesně jistý proč, ale cítil, že by bylo lepší zemřít ve společnosti.

Ústí dračí jeskyně se klenulo nad nimi. Felix hádal, že strop musí být pětkrát výš než on. Zahledl se dovnitř a napůl očekával, že na jediný úder srdce zahlédne obrovskou plazí hlavu, než ho spálí její ohnivý dech. Neviděl nic kromě toho, že jeskyně se táhne daleko do hlubin země. V ponurém stínu zahlédl stalagmity a stalaktity. Na okamžik sama jeskyně vypadala jako chřtán obrovské nestvůry, ale pak nastoupil střízlivý rozum.

"Žádného draka nevidím," prohlásil.

"Je tam. Cítím ho," řekl Gotrek. "Je schovaný tam dole ve tmě. Budeme muset jít za ním."

Gotrekův popis drakova chování Felixovi připadal nerealistický. Velice pochyboval, že z nich drak má strach. Prostě si jich zatím nevšiml.

"Budeme potřebovat světlo," řekl. "Tam dole je příliš velká tma."

Max zagestikuloval a ve vzduchu se před ním vznášela koule zlatého ohně. Zagestikuloval znovu a koule se rozdělila na pět menších, které se přesunuly každá před jednoho člověka. Felixovi došlo, že Max už ví, že trpaslíci nepotřebují tolik světla jako lidé.

"Řekl bych, že se stejně nehodláme k drakovi plížit," prohlásil Felix. Podíval se na ostatní. "Tak s tím pojďme skoncovat."

Když vešli do temnoty, byl Felix rád, že má magické světlo. Vznášelo se mu u hlavy a jeho záře postačovala k tomu, aby viděl. Tady bylo naprosto nezbytné. Podlaha jeskyně byla hrbolatá a prudce se svažovala. Mistry z ní vystupovaly kameny. Nepochyboval, že kdyby se pokoušeli cestu ve tmě nahmatat, brzy by spadli a zlámali si vaz.

Cesta měla mnoho odboček, ale podle pachu a stopy slizovité krve táhnoucí se před nimi bylo jasné, kterým směrem se jde k drakovi. Felix byl také rád, že je cesta značená. Tohle nebyla jedna jeskyně, uvědomil si, ale obrovský podzemní labyrint, ve kterém bylo až příliš snadné se ztratit.

Nesmírný řev znovu roztrhl vzduch. Točité chodby jej zesilovaly tak, že téměř ohlušoval. Felixovi zvonilo v uších.

Neměl tušení, kde by drak mohl být. Kdyby si podle intenzity zvuku myslel, že je blízko, ale zkušenosti v tunelech trpasličích měst ho naučily, že tyhle zvuky mohou být matoucí. Tohle bylo svým způsobem horší. Nejistota ho naplnila hrůzou.

Ostatní kolem něj vypadali jako stínové postavy. Obrysy lidí byly vidět díky magickým koulím. Trpaslíci se pohybovali v řeru, a tak byli téměř neviditelní. Viděl jejich siluety a slyšel hlasy, ale nic víc. Pach rozkladu byl čím dál horší. Dal si ruku přes nos a ústa, aby nezačal zvracet.

Za sebou uslyšel hluk běžících nohou. Otočil se a uviděl Ulliho a Stega, jak se k nim ženou chodbou. Všiml si, že Ulli má přes rameno velký vak.

"Jsem rád, že jste se k nám nakonec připojili," řekl Felix sarkasticky. "Do boje ještě nejdete příliš pozdě."

"Neměli jsme moc na vybranou," přiznal Ulli a zatvářil se rozpačitě. "Venku se objevil celý kmen zelených kůží."

"Cesta zpátky je odříznutá," dodal Steg.

"Úžasné," řekl Felix. "Přesně tohle jsem potřeboval slyšet."

"Neměj obavy," řekl Snorri. "Však oni tam na nás počkají."

Z jeskyně se stal dlouhý vysoký tunel. Po stěnách tančily stíny od zářících koulí. Stezka vedla stále hlouběji do země.

Někde v dálce slyšeli téct vodu. Stěny byly vlhké a pokryté slizkým zeleným mechem. Najednou řev přestal.

"Teď nás ta potvora nejspíš ucejtila," poznamenal Malakai. "Takže už ví, že sme tu."

"Snorri si myslí, že to je správné," prohlásil Snorri. "Snorri by nechtěl mít nefér výhodu."

"Drak musí zemřít," řekl Gotrek. "Trpasličí národ ho nenávidí."

"Jo," řekl Grimme. "Nenávidí. Já taky."

Všichni se na něj překvapeně podívali. To bylo poprvé, kdy promluvil. Hlas měl tichý, smutný a zatrpklý. Pevně se jim podíval do očí. V obličejích se mu zračila nenávist a zármutek. "Ta bestie vybila celý můj klan. Byl jsem v zemi lidí za obchodem, jinak bych zemřel s nimi. Vrátil jsem se s jediným cílem: buď tu bestii zabiju, nebo zemřu a smažu tak svoji hanbu, že se mi nepodařilo zemřít se svým klanem."

"Ta potvora chcípne," prohlásil Malakai. "Dlužní mi za to, co provedla můj krásný vzducholodi."

"Zaplatí za smrt Vareka," přísadil si Snorri.

"To zvládnem," řekl Bjorni.

"Budete tu celý den stát a žvanit?" ozval se Gotrek. "Mám na práci lepší věci."

"Deme," řekl Malakai.

Před sebou slyšeli hukot vody. Něco se tam třpytilo.

"Zlato," zvolal Steg a zrychlil. Najednou vůbec nedbal o své osobní bezpečí.

"Nebo lesk dračích šupin," zchladil ho Max. "Připravte se na boj."

Když přišli blíž, uviděl Felix obrovskou jeskyni, která se klenula vysoko nad nimi. Byl to obrovský prostor, rozlehlý jako vnitřek Sigmarova chrámu v Altdorfu. Na jednom konci stékal do velkého jezírka vodopád. Mokrá tříšť zvlhčila Felixovi obličej i na tu vzdálenost. Vzduch páchl hnijícím masem.

Kolem okraje jeskyně byly římsy dost široké na to, aby tam mohl stát člověk. Tunel, kterým šli, vybíhal v hrubou rampu, za ta léta ohlazenou pohyby obrovského dračího těla. Tu a tam ležely kosti lidí, zvířat a bestií. V jeskyni se opravdu třpytil poklad; velká hromada stříbra, mědi, zlata a šperků smíchaných dohromady. Na chvíli upoutala oči, než je přitáhla obluda dominující obrovskému prostoru.

Uprostřed dómu ležel drak, největší živá bytost, jakou Felix kdy viděl, nebo doufal, že uvidí.

Byl velký jako malý kopec, ohromné množství svalů, šlach a šupin. Kožnatá křídla měl pevně ovinutá kolem těla. Jeho dlouhý ocas končil velkou čepelí ve tvaru pádla, ostrou jako břitva. Podél páteře se mu táhla dvojité řada vroubkovaných trnů velkých jako vysoký muž. Přímě před Felixovým očima se obrovský hadí krk rozvinul a drak zvedl hlavu, aby se podíval, kdo ruší jeho spánek. Pohlédl na ně zlyma, nenávistí naplněnými očima. Felix v tom pohledu spatřil bolest a šílenství. Část jeho já chtěla utéct, ale z čepele mu do ruky proudily síla, klid a odvaha. I trpaslíky ty zlé oči zastrašily, pomyslel si. Za sebou slyšel Ulliho, Bjorního a Stega, jak kňourají. I Snorri zoufale zaúpěl. Jen Gotrek, Malakai a Grimme se ovládli natolik, že nedali najevo strach. Felix cítil, že Max a Kislevané by se obrátili zády při sebemenším podnětu. Neměl jim to za zlé. Drak byl velký jako Duch Grungního. Jeho tlama byla mohutnou propastí plnou zubů, která by dokázala spolknout člověka vcelku. Z nozder mu vyskočily plamínky se štiplavým kouřem.

"Držte se," řekl Felix, překvapen tím, jak klidně to znělo. Znovu cítil, jak na něj účinkuje moc meče. "Ulriko, Olegu, Stando, vylezte na ty římsy a začněte střílet na oči, hrdlo nebo jiné zranitelné místo, které vymyslíte. Maxi, dokáže nás tvoje magie chránit před plameny?"

"Ano. Doufám. Alespoň na nějakou dobu."

"Tak to udělej!" Felixovi zazněl v hlase tón rozkazu a byl překvapený, že vyskočili, aby ho poslechli. Pak si všiml něčeho jiného. Drak se pohyboval pomalu, levý bok táhl po zemi. Felixe zachvátila naděje. Myslel si, že pochopil, co se stalo.

"Je zraněný," řekl. "Ještě se neuzdravil z toho, jak do něj narazil Varek s gyrokoptérou."

Drak vrávoravě couval a roztahoval křídla, aby udržel rovnováhu. Jeho obrovský stín se sunul po stěně za ním, ale Felix si ho nevšímal. Nyní viděl, že měl pravdu. Obluda měla v boku velkou ránu, která zeleně hnisala. To byl zdroj zápachu. Varek draka zranil vážněji, než by považoval za možné.

"Snažte se střílet šipy do té rány na boku," vykřikl Felix. "Odpadly mu tam šupiny."

Ulrika a dva kislevští lučištníci už běželi po římsách, rozvinuli se a ukryli se za stalagmity. Max pozvedl hůl a vyrazila z něj vlna energie, až se vzduch zamihotal.

"Do útoku!" zařval Gotrek. Všichni trolobijci kromě Malakaie vyrazili vpřed. Felix udělal totéž, aniž vlastně chápal proč. Drak se pohnul směrem k nim, země se třásla pod jeho dunivým během. Jeho řev ohlušoval. Hlava se kývala na krku a vydechovala plameny. Felix zvedl meč, aby se kryl, jako to udělal na vzducholodi, ale nebylo to potřeba. Světélkující ochranné pole seslané Maxem zadrželo plameny v patřičných mezích.

Koutkem oka si Felix všiml, že Steg neběží k drakovi, ale k největší hromadě pokladu. Ponořil se do ní jako plavec do vody a povykoval: "Zlato! Krásný zlato! Všecko je můj!"

Zbláznil se, pomyslel si Felix. I když se drak tyčil nad ním, Steg rozhazoval hrsti mincí extaticky do vzduchu a ječel:

"Můj! Všecko můj!"

Kolem Felixe prolétlo něco hlasitě syčícího. Blesko jim to nad hlavou a táhlo to za sebou oheň. Pak to vybuchlo v drakově zraněném boku, až se kolem rozlétly kusy masa a obnažily se kosti a vnitřní orgány. Drak ze sebe vyrazil děsivý řev, něco mezi výkřikem a zaburácením hromu. Felix slyšel syčení vzduchu unikajícího z plíc dírou v hrudníku. Obluda zamávala křídly a vyskočila do vzduchu. Pohyb rozvířil zápach hnijícího masa směrem k útočníkům ve vlně, která je málem porazila. Felix ovládl nutkání začít zvracet a udiveně vzhlédl. Nemyslel si, že by někdy zažil, aby něco velkého bylo tak živé. Drak se nad ním tyčil jako krácející věž. Bylo v tom něco nepřírozeného, jako by budově narostly nohy a začala se procházet. Byl tak vysoký, že se hlavou téměř dotýkal stropu jeskyně, který byl v asi dvacetinásobné výšce člověka.

Jak můžeme nad něčím takovým zvítězit, pomyslel si Felix a strach ho na chvíli ochromil. Nezdálo se reálné, že by udatnost člověka nebo trpaslíka mohla triumfovat nad něčím takovým. Bylo to příliš velké. Byli jako myši snažící se přemoci vzrostlého muže. A pak, ještě když se tyhle myšlenky honily Felixovi hlavou, Gotrek doběhl k drakově noze. Felixova otupená mysl zaznamenala, že drápy na tlapě nestvůry jsou téměř stejně velké jako celý trolobijce. Pokud to Gotreka naplnilo hrůzou, nedal to nijak najevo. Jeho sekera se zaleskla v bleskovém oblouku a zasekla se do drakovy končetiny tam, kde by člověk měl kotník. Mocné ostří proťalo šupiny a maso. Z rány vytryskla kouřící zelenavá krev. Drak zařval vzteky a bolestí a pak sklonil hlavu s rychlostí útočícího hada. Obrovské čelisti, schopné spolknout Gotreka na jediné skousnutí, se otevřely.

Felixovi blesko hlavou, jestli se konečně dostavil okamžik trolobijcovy smrti.

Ulrika se snažila zaměřit na dračí oko. To by nemělo být obtížné, říkala si. Bulva byla větší než terče, do kterých už od

dětství obvykle střílela při lučištnickém cvičení. Ty terče se samozřejmě nepohybovaly nesmírnou rychlostí sem a tam, ani nebyly připevněny na něčem tak strašlivém jako je drak. A při lučištnickém cvičení ji nerozptylovali Felix a trolobijci, kteří bojovali se stejným terčem.

Uklidni se, přikázala si. Dýchej zhluboka. Nezáleží na tom, jak je ta bestie velká. Nezáleží na tom, co dělá. Je to jen další terč. Můžeš ho poměrně snadno zasáhnout. Dokážeš sestřelit ptáka v letu. Tohle by nemělo být obtížnější.

Zdálo se, že čas se zpomalil. Mysl se jí vyprázdnila a uklidnila. Napnula luk. Neskutečně pomalu, jak jí připadalo, se dračí hlava začala přibližovat. Sledovala ten pohyb, zamířila tam, kde by oko mělo být, až k němu doletí šíp, a pak jej vypustila.

Šíp letěl přímo a správně. Pomodlila se k Taalovi, aby našel svůj cíl.

Odnikud přiletěl šíp a zasáhl draka do oka. Trolobijce odskočil stranou a drakovy čelisti sklaply naprázdno. Prudký pohyb a Gotrekem zasazená rána vyvedly draka z rovnováhy - řítil se teď nezadržitelně kupředu. Felix zaklel, když si uvědomil, že přistane přímo na něm. Zaslechl výkřiky Stega a Ulliho. Také jim došlo, že stojí drakovi v cestě.

Drak instinktivně zaplácal křídly, což zpomalilo jeho pád. Felix cítil, jak mu vítr rozevlál plášť, a uskočil stranou. Ulli udělal totéž. Steg se z nějakého důvodu odmítl pohnout. "Mé zlato nedostaneš," vykřikl a mávl krumpáčem směrem ke drakovi, i když na něj mohutné tělo už dopadalo. Zatímco se Felix kutálel pryč, uslyšel odporné mlasknutí.

Pak uviděl, že Malakai opět strká něco do kovové roury, kterou měl u sebe. Když se drak začal zvedat, rychle to dokončil a položil si rouru na rameno. Drak k němu natáhl krk a Malakai zatáhl za něco jako spoušť v přední části roury. Ze zadního konce vylétly jiskry a nějaký projektil vyrazil vpřed. Řítit se přímo drakovi do tlamy. Felixovi to připomnělo ohňostroje, které viděl v Altdorfu při oslavách císařových narozenin. Ale žádný ohňostroj nikdy nevybuchl tak prudce. Síla exploze vyrazila drakovi několik zubů velkých jako člověk a vyrvala díru na vršku netvorovy tlamy. Jak může něco přežít takovou ránu? pomyslel si Felix.

Drak měl strašnou hnusající ránu v boku. Měl obrovskou díru v hrudníku. Měl v oku zabodnutý šíp. Krev mu tekla z kotníku, kde Gotrek přesekl šlachy. A přesto odmítal zemřít. Vztek mlátil kolem sebe. Ocas švihal vzduchem jako bič. Křídla hřměla jako bouře. Sekl drápem a rozplácl by Malakaie jako mouchu, kdyby se mechanik včas neodkutálel. Když se drak zvedl k dalšímu úderu, Felix uviděl, jak mu z hrudi visí Stegova rozmačkaná mrtvola. Krumpáč měl dosud zaseklý mezi dračí šupiny a i ve smrti jeho ruka pevně svírala topůrko. Síla úderu mu zarazila kousky zlata do kůže a zbroje. Ve smrti se třpytil.

Zazněl Gotrekův válečný pokřik. Felix uviděl, že trolobijce stojí u drakova zadku a seká mu sekerou do ocasu. Každý zásek vytrhl velké kusy dračího masa. Snorri se okamžitě přidal a mlátil sekerou i kladivem. Felix nepozoroval, jestli jeho údery měly nějaký účinek.

Záblesk zlatého světla Felixovi řekl, že Max seslal kouzlo. Blesk nesmírné síly vletěl drakovi do druhého oka. Oční bulva zasyčela a praskla. Drak byl teď slepý. Grimme vyrazil vpřed právě ve chvíli, kdy se hlava zhoupla dolů, a div že nevběhl drakovi přímo do tlamy. Mávl kladivem ve velkém oblouku a rozdrtil šupiny a maso pod nimi.

Drak vydechl a Felix ucítil i tam, kde stál ten strašný žár. Grimme byl příliš blízko jeho zdroji, než aby ho nějaké kouzlo mohlo ochránit. Zbroj a vlasy se mu vznály. Jeho hřeben vlasů se změnil v syčící plamen. Maso mu zčernalo a pak začalo téct jako kapalina, tak hrozný to byl žár. Ani neměl čas vykřiknout a byl pryč. Drak se znovu zvedl na všechny čtyři a vydechl oheň na své mučitele.

Při pohledu na tu příšernou smrt se zmocnil Felixe strašný vztek. Plameny dál šlehaly a pálily řmsy, na nichž stáli Kislevané. Maxova magická bariéra se zachvěla, ale vydržela, avšak Felix viděl, že se začíná hroutit. Neměl tušení, jak dlouho ji ještě čaroděj udrží. Jakmile by se světélkující magický štít zhroutil, Ulriku, Maxe a lučištníky by postihl stejný osud jako Grimmeho. Jen myšlenka na to, co by se stalo, spustila něco ve Felixově mozku. Z jeho meče vytryskla moc. Najednou zjistil, že běží přímo k obludě. Několika skoky dosáhl hromady jeho pokladů a tím posledním se přenesl přímo na vršek dračí lebky.

Pokud oslepený drak cítil jeho přítomnost, nedal to najevo. Felix se vztyčil. Runy na čepeli jeho meče jasně zazářily smrtící magií. Ze všech sil bodl dolů a zarazil čepel co nehlouběji, přestože cítil, jak drak pod ním uhýbá.

Smrtící magie vetkaná do čepele jejími prastarými tvůrci jí umožnila projít skrz šupiny a maso. Když se kouzelná ocel setkala s kostí lebky, zarazila se. Felix zatlačil celou svou vahou. Čepel se mu v rukou zkroutila a pomohla mu. V jediném okamžiku prošel meč skrz a smrtící runy se zabořily drakovi do mozku.

Drak vyrazil poslední smrtelný výkřik a celé jeho tělo se zachvělo. Felix měl nepříjemný pocit zrychlení, když se krk natáhl a země se vzdálila. Málem přitom odletěl do vzduchu. Věděl, že pád by nepřežil, a tak se vši silou držel zaražené čepele. Pak drak začal padat dozadu.

To nebyl moc dobrý nápad, pomyslel si Felix, když se země zvedla a začala se k němu rychle blížit.

DVANÁCT

BITVA

Felix padal. Věděl, že mu zbývá jen několik posledních okamžiků života. Když nakonec dopadl, neměl v mysli nic než strach a podivný pocit závratí. Žádné vznešené myšlenky. Žádné vzpomínky na uplynulý život. Jen vědomí, že udělal chybu. Jeden podivný obraz se mu vpálil do mozku. Kouzelná koule ho následovala a bez námahy s ním držela tempo. Možná by se ji měl pokusit chytit. Magie, která jí umožňovala letět, by mohla zpomalit jeho pád.

Zoufale se po ní natáhl, ale zůstala mimo jeho dosah. Meč mu vypadl z rukou. Natahoval se a každou částíčkou těla se snažil zachytit světlo, ale minul ho. Zaklel a pak ucítil náraz.

Smrt nebyla taková, jak očekával. Byla tu bolest. Byla tu tma. Měl pocit, že ho něco strašlivou silou táhne dolů. Nemohl popadnout dech. Nebyl si jistý, jestli by se měl cítit tak mokrá. Krev, blesko mu hlavou. Tělo se mu při pádu roztránilo. To bylo to mokro, které cítil. Pak mu ta mokrá věc zaplnila ústa a začala mu stékat do krku. Nemohl dýchat.

Takže ještě nejsem mrtvý, pomyslel si. Možná mám plíce plné krve jako ti ubozí parchanti, které jsem viděl umírat na jedovatý plyn v Nulnu.

Zachvátila ho panika. Tohle bylo horší než noční můra. Bylo strašné vědět, že tohle jsou poslední okamžiky života a nemůže s tím nic dělat.

Pak si všiml, že má kolem sebe bublinky. Světlo bylo pořád nad ním. Uvažoval, jestli má halucinace. Instinktivně pochopil, že se tu děje něco důležitého. Něco mu uniklo. Pak mu to došlo. Není mrtvý. Je ve vodě. Musel být při drakově poslední křeči katapultován do jezírka na vzdáleném konci jeskyně. Pořád je tu šance, že by mohl přežít. Vydechl a přitom vyplivl vodu z úst. Zoufale se snažil už nedýchat.

Ale je to jen šance, uvědomil si. Síla tlačící ho dolů není výplodem jeho představivosti. Byl to tlak milionů tun vody, jež dopadala do jezírka a nesmírnou silou ho táhla ke dnu. Pokusil se plavat vzhůru, ale bylo to zbytečné. Proti takové síle byl bezmocný.

Na okamžik ho zaplavilo zoufalství. Jen vyměnil jednu smrt za druhou. Nebude zabít ani obludou ani pádem, utopí se. Plíce měl téměř prázdné. V touze po vzduchu se ho zoufalé tělo snažilo zradit. Nenadechnout se ve vodě ho stálo obrovské úsilí.

Vtom se v něm probudila zarputilá rozhodnost. Přece nedošel tak daleko a nepřežil střetnutí s drakem jen proto, aby se utopil. Musí být nějaký způsob, jak se zachránit. Uvolnil se a nechal tlak, aby ho stáhl dolů. Oblíčejem narazil na skálu. Málem instinktivně otevřel ústa, aby vykřikl, ale silou vůle je udržel zavřená. Zdálo se mu, že mu prasknou plíce.

Uklidni se, řekl si. Mysli. Všiml si, že začíná uhýbat do strany. Proud narážel na kamenité dno nádrže a stáčel se. Nechal ho, aby ho nesl a tlak shora se zmenšil.

Na okraji jeho vidění se roztahovala temnota. Málem omdlel. Jen plav dál, říkal si. Nevzdávej se. Nejhorší máš za sebou. Vyrázil k hladině a všiml si, že zářící koule ho dosud následuje. To bylo dobré; měl tak trochu světla.

Měl pocit, že jeho kroužková košile je vyrobená z olova. Její váha ho tížila a táhla dolů. Uvažoval, že se zastaví a pokusí se ji stáhnout, ale věděl, že by plýtl vzácným časem a vzduchem. Musí pokračovat.

Tempo za tempem, se vším úsilím muže plazícího se po úbočí hory, Felix plaval k hladině. Končetiny měl jako z olova. Sotva viděl. Plíce hrozily prasknutím. Stále plaval dál a vzhůru. Až nakonec, když si myslel, že už víc nevydrží, mu hlava vyrazila nad hladinu a nabral do plic čerstvý vzduch.

Byl si jistý, že nikdy nic nechutnalo tak sladce.

* * *

Felix se vytáhl přes okraj nádrže. U nohou mu šplouchala voda. Šaty měl promočené. Viděl, že k němu běží Ulrika a trpaslíci. Navzdory pocitu, že byl pod vodou celé věky, věděl, že draka zabil před chvilkou. Obrovská mrtvola ležela zkroutěná nedaleko na zemi. Její zmitání rozházelo mince všude kolem.

Pak k němu dorazila Ulrika. Po oblíčeji jí stékaly slzy. "Myslela jsem, že jsi mrtvý," vyhrkla, když ho objala.

"Cítím se, jako bych měl být," zamumlal, přitáhl si ji blíž a cítil na sobě teplou tíhu jejího těla.

Trpaslíci se shromáždili kolem, aby mu blahopřáli.

"No, tak jsme bohatí," řekl Malakai a podíval se na dračí poklad.

"Až na to, že z toho pokladu můžeme odnést jen malou část," řekl Max.

"A venku je celá armáda zelených kůží," dodal Ulli. "Co s nimi uděláme?"

"Zabijeme je," řekl Gotrek. "Nebo zemřeme, když se o to budeme pokoušet. Nepodařilo se nám zemřít tady. Bohové nám poskytli další příležitost."

"Pro dnešek mi to vyhledávání smrti stačí," prohlásil Felix. "Ty jsi teď drakobijce," řekl Bjorni. "Určitě se nebojíš několika zelených kůží."

"Rád bych zůstal naživu, abych si ten triumf mohl vychutnat," odpověděl Felix trpce.

Rozhlédl se. Oleg a Standa byli dosud s nimi, více či méně nepoznamenaní. Gotrek a Snorri se zdáli být nezranění. Ulli vypadal téměř v extázi nad tím, že střetnutí se Skjalandirem přežil. Bjorni s úžasem pozoroval dračí poklad. Měli překvapivě málo ztrát. Měli velké štěstí. Varek jim svou obětí pomohl víc, než by si mysleli. Rána, kterou drakovi uštědřil, netvora oslabil natolik, že ho dokázali zabít. Pokud si někdo zasloužil titul drakobijce, byl to Varek.

Felix se shýbl pro svůj meč. Už v něm nic magického necítil. Zdálo se, že všechna jeho moc je pryč. Už to zase byla jen dobrá zbraň. Nezůstala ani stopa po její vražedné cílevědomosti. Ale pořád to byl dobrý meč a byl na něj zvyklý.

Zastrčil si ho do pochvy.

Napadlo ho, jestli by neměl navrhnout, že pohřbí mrtvé, ale Steg byl pod tělem mrtvého draka a Grimme byl spálený na škvarek. Zdálo se, že to ani nestojí za námahu. Zejména když možná brzy přijdou orci. Zmínil se o tom ostatním.

"Možná bychom mohli najít jinou cestu ven," navrhl Max. "Tyhle tunely musejí někam vést."

"Mohlo by to být nebezpečné," řekla Ulrika. "Mohli bychom se ztratit a bloudit tu, dokud bychom nezemřeli."

"Žádný trpaslík se ještě pod zemí neztratil," namítl Bjorni.

Ostatní trolobijci souhlasně přikýkli.

"I tak," řekl Felix. "Možná ven žádná jiná cesta nevede."

"Ten človiček má pravdu," souhlasil Gotrek. "A co víc, žádný trolobijce nikdy neutekl před tlupou goblinů."

Felix si vzpomněl na nedávné nehrdinské chování některých členů skupiny. Teď ale nebyla vhodná chvíle rozvádět to, a tak místo toho řekl: "Co uděláme?"

"Snorri si myslí, že bychom měli jít ven a zabít je," prohlásil Snorri Nosohryz.

Opravdu nás ti šílenci všechny přemluví, abychom tam šli a nechali se zabít? uvažoval Felix. Zdálo se to být velmi pravděpodobné.

"Co když nás zabijí všechny?" zeptal se Max. "Opravdu jim chcete nechat tady ten poklad, aby si ho vzali?"

Díky, Maxi, pomyslel si Felix. Právě ses zmínil o jediné věci, která by mohla v takové situaci ovlivnit tlupu trpasličích trolobijců.

"Přes nás neprojdou," prohlásil Snorri. "Budeme stát na kopci mrtvol a budeme je házet zpátky!"

"Řekněme, že ne," řekl Max. "Všechny tyhle poklady obohatí orky. Mohli by je použít na nákup zbraní a zaútočit na trpasličí země."

"Žádný trpaslík by jim zbraně neprodal."

"Ale lidé by mohli," nedal se Max.

Trpaslíci při pomýšlení na takovou zradu ze strany lidí jen zamýšleně přikyvovali.

"Máš bod," řekl Malakai. "Kdyby mi zůstal nějaký stfelnej prach, moh bych to tady zasypat. Jenže mi nezůstal!"

"Přinesl jsem ti z vozu vak s bombama," nadhodil Ulli.

"Hodnej kluk!" pochválil ho Malakai a rozzářil se. Pak mu úsměv pohasl, když si představil, jak se někdo hrabe v jeho pokladech. Felix mu to vyčetl ve tváři.

"Je trochu brzy myslet na něco takového," usoudil Bjorni. "Určitě bychom měli jít k ústí jeskyně a podívat se ven."

"Opatrnosti nikdy nezbývá," řekl Max. "Dokud si myslí, že je drak ještě naživu, pochybují, že půjdou dovnitř. Ale když vás uvidí tam nahore, mohli by si myslet, že jsme ho zabili a šli by nás hledat."

"Ale my jsme ho zabili," namítl Snorri Nosohryz, očividně zmatený.

"Všichni půjdeme nahoru," řekl Gotrek. "Kromě Malakaie a Ulliho. Můžete zůstat tady a připravit tunel na vyhození do vzduchu."

"To si piš, že to uděláme," řekl Malakai vesele.

Proč si myslím, že tohle skončí katastrofou? říkal si Felix, když čvachtal tunelem nahoru a třásl se v promočeném oblečení zimou.

Felix se odplazil k ústí jeskyně. Ulrika se plížila vedle něj. Oba dva byli vybráni proto, že měli nejlepší oči. Max odvolal kouzlo světla, aby k nim nepřitahovalo pozornost.

Kámen pod jeho rukama byl mokrá a studená. Felix si přál, aby si mohl obléct něco suchého. Mlha zmizela; jasné slunce vesele svítilo. Opatrně vystrčil hlavu a podíval se do údolí. Jediný pohled mu řekl, že se přihodilo to nejhorší. Místo jedné armády tam byly dvě. Na jedné straně údolí byla horda orků a goblinů. Stoupali vzhůru v hrubé bitevní formaci. Velcí orci stáli uprostřed ozbrojení masivními šavlemi a kulatými štíty posázenými ostny. Davy gobliních lučštníků pobíhali mezi jejich řadami. Na druhé straně byli jezdcí orků na mohutných válečných kancích. Jejich bručení a kvičení bylo slyšet po celém údolí.

Na vrchol kopce postavili podivné zařízení. Připomínalo prak, který Felix používal jako malý chlapec, jen bylo tak velké, že mohlo metat balvany místo malých kamenů. Vedle něj bylo několik podivně vystrojených goblinů v zašpičatělých přilbicích se zvláštními netopýřími křídly připevněnými k pažím. Pavoučí jezdci se shromáždili na vrcholu kopce. Na jednom pavoukovi seděl někdo, kdo musel být šaman. Zvedal do vzduchu hůl zakončenou lebkou a podporoval odvahu svých vojáků zaklínáním. Zelených kůží musí být alespoň tisíc, uvědomil si Felix. Byl rád, že trolobijci prostě nevyrazili ven a nezaútočili. Bylo jich tam příliš mnoho, než aby je dokázali přemoci.

Na protější straně údolí byly stovky ozbrojených mužů. Byly tam šiky halapartníků a řady střelců s kušemi. Jeden nebo dva vůdci seděli na koních. Bylo tam několik divokých horalů s obrovskými obouručními meči. Žádný z mužů nebyl dobře vyzbrojený, ale byli mnohem disciplinovanější než orci. I kdyby je orci převýšili počtem, měli by šanci. Zejména pokud se budou držet tady nahore, pomyslel si Felix, a nechají zelené kůže přijít k nim.

Tohle musí být armáda banditů Henrika Richtera, uvědomil si. Co ji sem přivedlo? Jaká podivná náhoda způsobila, že se dvě vojska setkala před dračí jeskyní?

Uslyšel, jak Ulrika zalapala po dechu. "Podívej se tam! V pravé části armády lidí!" zašeptala.

Felix najednou viděl, co má na mysli. Poznal postavu minstrela Johana Gatz. Jeho podezření bylo tedy oprávněné. Ten muž špehoval po bandity. Museli nás sledovat, pomyslel si. Obě armády nás musely sledovat. Orci se zřejmě chtěli pomstít za ten masakr. Lidé se přišli podívat, jestli by mohli sebrat poklad, kdybychom zabili draka.

Ale proč se tu rozestavují jako do bitvy a na co čekají?

* * *

Johan Gatz zaklel. Tohle nešlo podle plánu. Henrik shromáždil armádu a přivedl ji sem vysokohorskými průsmyky, jak byl požádán. Zvědové, kteří vždycky sledovali známky pohybu draka, neviděli nic od minulého týdne, kdy se vrátil od severu. Jeden z nich, který ho viděl přilétat, dokonce říkal, že byl zraněný. To odpovídalo příběhu, který mu vyprávěli trpaslíci. Titíž muži viděli trpaslíky vejít dnes ráno do jeskyně, ale ještě se nevrátili. Rád by věděl, jestli se jim podařilo tu bestii zabít. Zdálo se to nepravděpodobné - údolí bylo plné kostí těch, kteří se o to pokoušeli. Jenže na téhle

skupince bylo něco, co mu říkalo, že by se jim to mohlo povést.

Buďto byli nejpřesvědčivější chvastouni, o jakých kdy Johan slyšel, nebo v sobě měli něco zvláštního. Johan věřil, že dokáže dobře posoudit charakter lidí, a jeho přesvědčili. Co víc, jména Gotrek Gurnisson a Felix Jaeger pro něj nebyla neznámá. Na cestách slyšel příběhy o dvojici odpovídající jejich popisu. I kdyby jen desetina byla pravdivá, nemohli je brát na lehkou váhu. Někteří chlapci také viděli prolétat nad údolím vzducholodí, což odpovídalo jejich příběhu o Duchu Grungniho. Nakonec usoudil, že by stálo za to využít šanci a oloupit tu tlupu o poklad, kdyby se jim podařilo Skjalandira zabít. I Henrik si myslel, že za to riziko to stojí.

Nepočítali s orky, kteří přišli se stejným plánem a byli tu také. Měli v úmyslu zalehnout, dívat se a čekat, jestli trpaslíci vyjdou z jeskyně. To jim orci překazili. Vojska se shromáždila na dohled od sebe. Mezi lidmi a orky bylo na obou stranách příliš mnoho zlé krve, než aby tomu mohlo být jinak. To byla největší hloupost a směla, pomyslel si Johan. Kdyby věděli, že se orci chystají na tohle, nechali by zelené kůže zaútočit na trollobijce a pak by je lapili do léčky. Ale měli zprávy jen o tom, že orci trollobijce sledují po cestě, což dělali s každou karavanou procházející horami. Kdo by si byl pomyslel, že shromáždí veškerá vojska? Teď tu všichni stojí proti sobě jako idioti a ani jedna strana nechťela ustoupit před druhou. Johan se otiřel, když si pomyslel, co by se mohlo stát, kdyby trpaslíci draka nezabili a ten vylezl z jeskyně. Možná se tu shromáždilo dost vojáků, aby dokázali draka zabít. Ale i kdyby ano, ztráty by byly nesmírné. Johan uvažoval o útěku, ale nedokázal by vyklouznout, aniž by si toho někdo všiml.

Rád by věděl, co mohlo zelené kůže tak vyburcovat.

Ugrek Stahovač se díval na nenáviděné lidské nepřátele. Stokrát zvažoval, že dá svým bojovníkům rozkaz k útoku. Bylo by dobré cítit, jak se lidské maso rozestupuje pod čepelí a teče krev. Bylo by dobré lámat kosti a drtit lebky. Bylo by dobré zabíjet, pomyslel si. Potřeba podvolit se své násilnické povaze ho ovládla. Téměř.

Ugrek se nestal vůdcem všech kmenů orků ve Velkých horách tím, že dal volný průchod svým pudům. Podle měřítek orků byl dost trpělivý a tak mazaný, že si někteří mysleli, že snad musí mít v sobě krev goblinů. Pokud ještě někdo choval takové podezření, nahlas ho neřekl; Ugrek zabil a sežral všechny, kteří něco takového vyslovili. Odsunul stranou myšlenky, které odváděly jeho pozornost, až do pozadí mysli. Potřeboval přemýšlet. Vždycky tu byla možnost, že šamanovy sny nebyly pravdivé a trpaslíkům se možná nepodařilo draka zabít. Věděl, že kdyby se teď vynořil z doupěte, nebylo by dobré pro jeho chlapce ani pro růžové kůže, aby byli vidět. Udělalo by to z nich snadnou kořist pro tu obludu a Ugrek nehodlal nikomu poskytnout své maso ani o chvíli dříve.

Pokud měl šaman pravdu, pak trpaslík s velkou sekerou brzy vyjde ven. Od chvíle, kdy uslyšel Grundovo vyprávění o jatkách, které s tou zbraní způsobil, Ugrek věděl, že musí být jeho. S takovou zbraní a dračím pokladem by mohl sestavit hordu, která by se přehnala zemí lidí jako lavina. Orci by šli přes celou zemi, aby ho následovali a zabíjeli v jeho jménu.

Rozčilovalo ho, že se lidé postavili do cesty takovému osudu. Rozčilovalo ho to tak, že téměř vydal rozkaz zaútočit. Je to směla, že tady jsou, pomyslel si. Jejich směla. Víc masa pro vojáky. To ho přivedlo k úvaze, jak asi chutná dračí maso. Hádal, že to brzy zjistí, pokud jsou šamanovy sny pravdivé.

V minulosti vždycky byly. Tak proč ne teď?

"Co budeme dělat?" zeptal se Felix. Jeho popis situace venku nebyl dobře přijat. Trollobijci mlčeli. Max se tvářil zamyšleně. Kislevané vypadali vyděšeně.

"Pokud počkáme, rozpoutá se bitva," řekl Max. "Nevím, jak by se tomu dalo vyhnout."

"Možná vyšlou zvědy, aby prozkoumali jeskyně," nadhodila Ulrika. "Je to jen věc času, než jedna nebo druhá strana sebere dost odvahy a vydá se je prohledat."

"V obou případech nás oddělají," konstatoval Felix. "Zdá se, že odtud není cesta ven, pokud nepočkáme na bitvu a nepokusíme se odtud vyplížit."

"Já se nebudu plížit, človíčku," řekl Gotrek.

"Pokud tu bude bitva, Snorri se chce zúčastnit," dodal Snorri Nosohryz.

"Řekl bych, že se ti to splní," povzdychl si Felix.

"Každý musí někdy umřít," řekl Ulli. Zdálo se, že od boje s drakem převzal fatální tvrdohlavost všech trollobijců. Nebo byl v šoku.

"Doufal jsem, že umřu v posteli a že to bude za dlouho," řekl Felix.

"Taky jsem jednou chtěl v posteli umřít. Byla to úplně stejná dvojčata," řekl Bjorni. "Zdálo se mi, že už se na tom nedá nic vylepšit."

Ostatní trpaslíci se na něho znechuceně podívali. "Vy prostě žárlíte," ohradil se.

"Tak dost," řekl Gotrek. "Je čas s tím skoncovat." Zamířil k ústí jeskyně a zvedl sekeru nad hlavu, topor držel v obou rukou.

"Zabili jsme draka!" vykřikl. "Pokud chcete jeho poklad, musíte si jej vzít přes mou mrtvolu."

Na okamžik nastalo ticho, a pak se ozval řev. Gotrek uskočil, když se snesl mrak šípů tam, kde předtím stál. Felix si všiml, že některé jsou s černým opeřením, jiné s bílým. Uvažoval, které vystřelili lidé a které orci.

"Myslel jsem, že nechat ze sebe udělat jehelníček plný šípů není smrt pro trollobijce," řekl Felix. Gotrek se na něho zahleděl.

"Brzy uvidíš, co je vhodná smrt pro trollobijce, človíčku."

"Bojím se, že máš pravdu," řekl Felix a připravil si meč.

"Teď tomu nasadili korunu," zamumlal Johan Gatz a usadil se na jeden z balvanů vyčnívajících z úbočí kopce. Objevení se trpaslíka orky pořádně rozzuřilo. Vůdce sice nerozuměli jedinému slovu z Gotrekovy řeči, ale správně usoudili, že se jim jejich dědičný nepřítel posmívá. Nebyli by to orci, kdyby si to nechali líbit: Lučičtí zelených kůží na trollobijce vystřelili a nejbližší jednotka orků začal šplhat do kopce.

Johana nejvíc překvapilo, že lidé začali střílet také. Bylo to plýtvání šípy. Předpokládal, že chlapci už jsou z čekání nervózní. Výkřiky z předních řad mu řekly, jak moc nervózní. Skupina halapartníků napadla z boku orky blížící se k jeskyni.

To byl oblázek, který spustil lavinu. Jezdci na kancích vyrazili proti nejbližší jednotce lidí. Kopyta duněla na neúrodné horské půdě. Zvířatům odpadávaly od zadků velké kusy trusu, jak byla rozrušená. Lidé z horských klanů nikdy nebyli nejdisciplinovanější vojáci a pořád dychtili dokazovat svou statečnost. Teď se řítily ze svahu dolů. Nějaký zdrogovaný goblin s řemídkem opatřeným koulí velkou skoro jako on sám vyrazil z řady zelených kůží a postavil se jim. Vzápětí nastal zmatek plný máchání, sekání a vytí bojovníků.

Johan Gatz vše sledoval a předse vzal si, že jakmile se mu naskytne příležitost, zmizí odsud.

Felix slyšel třesk zbraní, výkřiky umírajících, hrdelní monotónní prozpěvování orků a válečný pokřik lidí. "Co se to, u Sigmara, děje?" zeptal se.

"Zní to jako bitva," odpověděl Max ironicky.

"Tvoje pozorovací schopnost mě udivuje."

Felix se opatrně plížil předem, aby obhlédl situaci. Měl na paměti šípy, které málem dostaly Gotreka. Podíval se dolů a uviděl, že údolí se změnilo v bitevní pole. Většina lidí se dokázala udržet na uzdě, aby se bezhlavě nevrhli do bitevní vřavy, a bránili své vyvýšené pozice proti mnohem početnějším orkům a goblinům. Felix viděl, jak řada halapartníků vzdoruje útoku hordy nemotorných válečníků se zelenou kůží. Obě strany už utrpěly značné ztráty. Jeden oddíl pronásledoval ustupující orky a nechal se z boku zaskočit skupinou šílených goblinů válečníků. Přímě před Felixovým očima lidé zmizeli pod přílivem drobných humanoidních těl poloviční velikosti.

Felixovu pozornost upoutal podivný vibrující zvuk. Ohlédl se a uviděl, jak jeden z podivně oděných goblinů šplhá na obří katapult. Skupinka zpocených otroků natáhla lano a pak je všichni najednou pustili. Goblin byl vymrštěn do vzduchu a letěl obloukem k pozicím lidí. Pohyboval pažemi s křídélky, jako by věřil, že tak dokáže ovládat směr letu, a nadšeně ječel. Možná to opravdu dokázal, protože doletěl k jednomu z lidských vůdců a narazil do něj hrotem na přilbici. Ten úder mu musel zlomit vaz, protože se pak už nezvedl. Byl to působivý důkaz jeho fanatismu nebo hlouposti, že dal svůj život za něco takového.

Najednou si Felixovu pozornost vyžádaly jiné záležitosti. Z davu se oddělila skupina orků a hnala se do kopce k němu. Skrčil se a couvl do jeskyně.

"Přicházejí," zavolal.

Ugrek plivl na tělo mrtvého nepřítele. Už dost čekání, řekl si. Už dost trpělivosti. Už dost plánování. Jeden výkřik toho proklatého trpaslíka, a ti bastardi ze Zlomeného nosu vyrazili jako usmrkanci do první bitvy. Rozbije pár hlav a sní pár mozků, než tahle bitva skončí. Při velkých bozích zelených kůží, udělá to. Rozhlédl se. Nebylo to zase tak zlé. Vypadalo to, že jeho chlapi dokážou lidi porazit. A pak bude mít sekeru i dračí poklad. Nakonec to nebude tak špatný den. Křikl na své tělesné strážce a začal si razit cestu bojištěm k ústí dračí jeskyně.

Vezme si tu sekeru ze studených mrtvých rukou toho zakrslíka. A pak sežere jeho prsty.

Johan viděl, že bitva je vyrovnaná. Zelených kůží bylo víc, jejich podivné zbraně a taktika si vyžádaly oběti. Ti zdrogovaní fanatici ovládající koule za sebou nechávali krvavou stezku, dokud se nezhroutili vyčerpáním nebo se nezapletli do svých řetězů. Létavci zabili víc než jen jednoho statečného jezdce. Sledovat sílu a zuřivost orků bylo fascinující. Viděl, že jeden byl doslova roztrhán na kousky, než přestal bojovat. Zdálo se, že nevnímají bolest stejně jako lidé.

Na druhou stranu, lidé byli disciplinovanější. Většinou se jim podařilo udržet řady a zůstat ve vyšší části údolí. Střelci z kuší způsobili mezi lehkooděnými orky a gobliny masakr. Padlo i několik obřích pavouků. Kéž by měli nějaká děla nebo varhany. Nebo švadronu těžké kavalérie. Jediným útokem by linie orků rozbili. Podobně bych si mohl přát, aby přijel Sigmar s houfem spravedlivých, pomyslel si Johan. Budeme muset zvítězit s tím, co máme.

Nebyl si jistý, že se jim to povede. Někteří orci šleli ve snaze dostat se na trollobijce. A vypadalo to, že vůdce orků, velký Ugrek osobně, se snaží prosekát si cestu k jeskyni. Johan se rozhodl, že by tam nechtěl být, až Stahovač dorazí. Ani za všechno zlato z dračího pokladu.

Felix srazil posledního orka. Ztěžka dýchal a voda, která mu tekla z šatů, se mísila s krví. Zčásti byla jeho. Rozhlédl se po ústí jeskyně. Všude leželi mrtví orci. Gotrek a Snorri odvedli obvyklou krvavou práci. Spolu museli dát co proto alespoň deseti zeleným kůžím. Z pěti mrtvol se kouřilo, což byl důkaz účinnosti magie Maxe Schreibera. Dalším třem trčely z hrudi šípy. Felix sám si připočítal také tři. Odhadoval, že ostatní jich zabili asi tucet.

Sami také měli ztráty. Standa byl mrtvý, orkská šavle mu rozpůlila lebku. Bjorni utrpěl těžké zranění. Felix sledoval, jak Max mumlá nějaké hojivé kouzlo, které stáhlo maso k sobě, pak kolem něho omotal cár utržený ze svého pláště. Bjorni byl bledý jako mrtvola; ztratil spoustu krve. Ulrika a Oleg obcházeli padlé a vytahovali z nich šipy, aby si doplnili toulce.

Asi třicet mrtvých orků, uvažil. Nebylo to mnoho. Venku byly stovky zelených kůží a téměř stejný počet lidí, kteří nepochybně budou chtít svůj díl z dračího pokladu. Možná tohle byla odpověď. Možná by mohli navrhnout, že poklad rozdělí mezi lidi výměnou za jejich pomoc. Dobrý nápad, pomyslel si. Teď stačí se jen dostat k vůdci lidí. A pak počkat na nevyhnutelnou zradu, pokud přežijeme boj.

Ze zadu se ozvaly kroky. Uviděl, jak chodbou přicházejí Ulli a Malakai. Mechanik byl sehnutý skoro k zemi. V jedné ruce držel černou bombu. Vysypával z ní prach na zem: Felix věděl, co dělá. Prach bude sloužit jako rozbuška. Rozbuška vyhodí do povětří jakékoli množství výbušnin, které nechali vzadu.

"Je to hotový," řekl Malakai. "Černej prach je na místě. Pokud to bude vypadat, že nás orci převálcují, tak tendle prach zapálím a celý tunel se zřítí. Pak se podíváme, jak si budou brát dračí poklad, když na něm bude ležet celá hora." Felix se zachvěl. Doufal, že k tomu nedojde. Pokud ano, znamenalo by to, že on a Ulrika budou mrtví spolu s ostatními. To nebyla uklidňující myšlenka. Šel za Ulrikou. Byl čas, aby si promluvili.

Ugrek zabil dalšího člověka, srazil k zemi svého tělesného strážce, který do něj náhodou strčil, a dál postupoval k jeskyni. Z čepele mu kapala krev. Sekeru měl mastnou černou sraženinou. Řval pokyny a povzbuzoval své chlapy. Byl si jistý, že vítězství bude jejich. Svou přítomností jim dodal odvahy, a tak bojovali dvojnásob zuřivě a zabíjeli růžové kůže po tuctech. Ugrek cítil, že vítězství se blíží.

Johan se přikrčil za kámen. Zatoulaný šíp ho málem připravil o život a neměl v úmyslu se vystavovat nebezpečí smrti. Vzhledl a ke svému zděšení uviděl drobného goblina s očima planoucíma jako v transu, jak mu letí nad hlavou. Z napražených paží mu vlála nějaká podivná netopýří křídla. Na hlavě měl špičatou přilbici. Johan by přísahal, že křičel: "Uiiiiii!"

To je šílenství, pomyslel si. Orci byli šílení, goblini byli šílení, jeho kamarádi byli šílení a on byl také šílený, když tu zůstával, místo aby utíkal. Naneštěstí byl tou scénou fascinován.

U ústí údolí do sebe narazily dvě jednotky orků ve snaze dostat se k lidem jako první. Teď spolu bojovaly se stejnou zuřivostí, jakou si chtěly vylít na lidech. Možná byli z různých kmenů nebo klanů, pomyslel si Johan. Nebo možná byla pravda to, co slyšel; když orka zachvátil neovladatelná touha po boji, bude bojovat s kýmkoli.

Nad bojištěm nastala změna. Vycítil, že začaly pracovat tajemné síly. Vlasy mu vstaly na hlavě. Jeho oči se samy stočily ke goblinskému šamanovi, stejně jako jsou železné piliny přitahovány k magnetu.

Šamanův plášť vlál ve větru. Jeho pavouk couvl a zvedl čtyři přední nohy jakoby k pozdravu. Z goblinových očí vycházela žlutá záře. Na konci jeho hole vířilo zelené světlo. Z její špičky vycházely proudy zelené ektoplazmy. Když se magická energie dotkla orka nebo goblina, jeho oči rudě zaplály, svaly se zavlnily jako velká lana, z tlamy jim vyrazila pěna a bojovali jako berserkrové. Bitva se začala obracet v neprospekch lidí.

Možná, že šamanova tajemná moc způsobí naši porážku, pomyslel si Johan.

* * *

"Na bojišti někdo používá magii," řekl Max. "Myslím, že šaman vyvolal moc orkských bohů."

"Kéž by nám pomohli naši bohové," zamumlal Felix a prohlížel si díru v kroužkové zbroji a rudou sečnou ránu, kterou mu čaroděj léčil. Z mágovy ruky proudilo zlaté světlo, a kde se dotklo jeho těla, to místo bylo najednou velice horké a pak strnule chladné. Felix potřeboval všechnu sílu vůle, aby nezačal křičet. Po chvilce chlad zmizel a změnil se v tupou bolest. Podíval se a uviděl, že cáry kůže rozseknuté orkskou šavlí byly staženy k sobě. Dosud si vzpomínal na prudkou bolest a spokojený výraz na tváři orka, který po něm sekl. Otočil se příliš pozdě a nestačil už úder vykrýt. Na oplátku usekl útočníkovi hlavu. To mu poskytlo jisté zadostiučinění. Že sám nebyl mrtvý, byl malý zázrak. Nějak se mu podařilo udržet se na nohou, dokud nebyly zelené kůže zahnány a Max ho mohl ošetřit.

"Bohové nám dali odvalu, abychom neustoupili ani o píd, človíčku, a zbraně k pobíjení nepřátel. Co víc potřebujeme?" řekl Gotrek.

"Armáda sigmaritských templářů by nebyla na škodu," odpověděl Felix. "Dal bych přednost tomu, kdyby má božská pomoc měla hmatatelnou formu."

Gotrek sotva zabručel a obrátil svou pozornost k ústí jeskyně. Snorri stál při okraji a díval se dolů.

"Přichází dobrý boj," řekl. "Nějací velcí orci a šaman na pavoukovi. Ten pavouk je Snorriho."

"Můžeš si ho vzít," řekl Gotrek. "Vůdce je můj."

Bjorni zavrtěl hlavou. "Někde jsem slyšel, že samičky pavouků žerou při páření svého partnera. Potkal jsem pár žen, co dělaly totéž."

"Ty nikdy na nic jiného nemyslíš?" zeptal se Ulli.

"Jen při boji," řekl Bjorni. "A někdy ani to ne."

Max dokončil kouzlo. Felix mu poděkoval a vstal.

"Několik hodin ještě budeš cítit bolest, ale díky kouzlu bys měl být schopen se hýbat. I když při boji asi k ničemu nebudeš. Pokud..."

Felix věděl, na co Max myslí. Pokud sem vtrhnou orci, bude muset bojovat tak či tak. Za pár hodin na tom nebude záležet, protože budou stejně mrtví. Při posledním útoku utržil Oleg ošklivou ránu do břicha, kterou ani Maxova magie nedokázala vyléčit. Umíral pomalu a těžce. Stejně tak jsem to mohl být já, říkal si Felix. Kdyby dal ork do úderu víc síly. Kdyby jej kroužková košile dostatečně nezadržela.

Mužovo sténání a modlitby naplnily jeskyni a působily na Felixovy nervy jako jed. Bylo by milosrdné ho zabít, pomyslel si, a milosrdné pro nás všechny ho umlčet.

Zachvěl se. Začínal být stejně zlý jako Gotrek a ostatní trpaslíci. Horší. Žádný z nich by něco takového nenavrhl. Ulrika seděla u umírajícího muže a držela ho za ruku. Felix si všiml, že najednou oba ztichli. Došel k nim, i když při chůzi zatínal zuby bolestí. Olegova kůže vypadala voskově. Knír mu poklesl. Z koutku úst mu vytékala troška krve.

"Mohu něco udělat?" zeptal se.

"Nic," řekla tiše. "Je mrtvý."

Najednou se Felix cítil strašně provinile.

Ugrek vedl své chlapce přímo na kopec. Srazil pár Zlomených nosů, kteří mu přišli do cesty, jen aby je poučil, že to nemají dělat znovu, a zastavil se dvacet kroků od ústí jeskyně. Otočil se, aby se na chvilku ohlédl, a s jistým zadostiučiněním viděl, že jeho chlapci už téměř vyhráli bitvu. Šamanova magie pomohla. Jeho bojovníci byli naplněni duchem bohů, proto bojovali jako posedlí.

Pavouk donesl svého tajemného pána až před Ugreka. Nikdo se mu nepletl do cesty. Pozoroval Ugreka zlýmá inteligentníma očima jako korálky a válečný vůdce uvažoval, jestli je pravda, že Ixix do něho vložil ducha svého bývalého mistra šamana. Ne že by na tom záleželo. Kdyby zavalil Ugrekovi nějaký důvod, zemřel by jako kdokoli jiný. Šaman blábolil a vzrušeně na něco ukazoval. Ugrek se podíval, co to je.

Viděl v dálce malou tečku, která se rychle zvětšovala. Podle velikosti by řekl, že by to mohl být drak, ale toho přece trpaslíci zabili. Nebo to alespoň tvrdili. To by těm zakrslíkům odpovídalo, že by lhali a nechali draka uniknout jiným východem. Bylo příliš pozdě mít z něčeho takového obavy, rozhodl se.

"Dobrá, chlapci," zařval. "Do jeskyně. Zabijte ty zakrslíky. Shrábněte poklad. Sekeru nechte mně!"

Když takto nastínil plán, pustil se bez odkladu do jeho provádění.

Felix se díval, jak se nezadržitelný příliv zelených kůží valí do kopce, a věděl, že zemře. Tohle byli největší, nejzuřivější orci, jaké kdy viděl, a přesto ve srovnání se svým vůdcem vypadali slabí a mírní. Byl mohutný, o polovinu větší než normální ork, v jedné ruce držel řeznický sekáček a sekeru ve druhé. Vlál za ním plášť z lidské kůže. Z tesáků mu kapaly sliny. Jeho hlas překřičel i bitevní vřavu. Felix si všiml, že se po něčem ohlíží, a podíval se, co to je.

Za sebou uslyšel, jak Ulrika zalapala po dechu.

"Vypadá to, že bychom se mohli zachránit."

"Jo, pokud se udržíme dost dlouho," řekl trpce.

"Kdo mluví o udržení?" zeptal se Gotrek. "Povídám, že zaútočíme!"

"Snorri souhlasí," řekl Snorri Nosohryz. "Snorri zabije toho pavouka."

Trolobjici se rozběhli z kopce dolů vstříc překvapeným orkům. Zazněl třesk zbraní a zabíjení podstatně získalo na rychlosti a zuřivosti.

Johan cítil, jak na něj padl stín, a vzhlédl. Je to snad další magie goblinů? pomyslel si, když viděl, jak oblohu zaplnilo něco obrovského. Ne. Nevypadalo to jako dílo zelených kůží, i když v tom určitě byla mocná magie. Po pravdě řečeno, vypadalo to spíš jako práce trpaslíků. Na bocích byly runy a vlály z toho zástavy krále trolobjců.

To musí být ta vzducholoď, o které vyprávěli trolobjci, uvědomil si Johan. Byla velice působivá. Jak ji sledoval, začaly ji z boku padat tříštivé bomby. Výbuchy trhaly lidi i zelené kůže bez rozdílu. Vypadalo to, že trpaslíci se sice snaží mířit na orky a gobliny, ale nijak usilovně. Stejně to byl nemožný úkol. Obě strany byly do sebe příliš zapletené, než aby se dalo zasahovat přesně.

Pak se ozvala další trpasličí zbraň. Ze střeleckých věží zaječely varhany smrti. Náboje snadno trhaly lidi i orky na kusy. Johan už viděl dost. Byl čas jít. Možná se mu podaří chytit si nějakého koně.

Zvuk výbuchů a řev varhan Felixovi řekl, že Duch Grungniho už rozpoutal masakr. Jejich modlitby byly, jak se zdálo, vyslyšeny. Trpaslíci dokončili opravy vzducholodi a vydali se je hledat. Podle nových zbraní po stranách se připravili i na boj s drakem. Felix věděl, že i kdyby tady zemřel, pomstili by ho.

Nedaleké výkřiky vrátili jeho pozornost k bitevní vřavě. Viděl, jak Gotrek bojuje s tělesnou stráží Ugreka Stahovače. Trpaslík každým úderem zabil jednoho protivníka. Snorri byl nedaleko od něho. Podle svých slov mířil k pavoukovi a jeho jezdcí. Felix jim chtěl běžet na pomoc, ale byl unavený a bolest v ráně mu znemožňovala boj. Ne, zůstane tady a zaznamená Gotrekovu smrt, pokud k ní dojde, a bude doufat, že vzducholoď dorazí včas.

Snorri se dostal k pavoukovi. Ten šel po něm a z obrovských kusadel mu kapal jed. Snorri se vyhnul jeho kousnutí, skutálel se mu pod břicho a sekl vzhůru. Felix slyšel pavoukův strašlivý řev a uviděl, jak se uprostřed vybouřil. Snorri se vykutálel zpod něho a tál po jezdcí, ale šaman vyskočil ze sedla, aby se vyhnul ráně, a prchal pryč. Ať byl jakkoli mocný, neměl chuť čelit trolobjci.

Ulrika klidně zamířila šíp a vystřelila, zamířila šíp a vystřelila. S každým výstřelem padl ork. Smrt jejich strážců ji zřejmě vehnala do klidné, tiché vražedné zuřivosti. Malakai stál vedle ní s raketovou rourou na rameni. Opatrně si vybral cíl a zatáhl za spoušť. Ze zadní části vyletěly jiskry a raketa probuzela řadami orků. Nejméně půl tuctu jich zabila. Malakai odhodil zbraň.

"Poslední raketa," vysvětlil, odvázel přenosnou kulometnou zbraň a začal pálit. Bjorni a Ulli bojovali zády k sobě proti obrovským orkům. Využívali výhody svých malých postav, probíhali protivníkům mezi nohama, proplétali se tlačenicí, sekali a řezali. Felix se cítil zbytečný a přál si, aby se k nim mohl připojit. Pak uviděl, že se Gotrek probojoval k vůdci orků.

Ugrek stál tvář v tvář trpaslíkovi se sekerou. Dobře. To mu alespoň ušetřilo hledání. Zařval výzvu a shlédl na něho z výšky své postavy. Trolobijce sebou polekaně netrhl, což bylo neobvyklé. Ugrek se ještě nepotkal s ničím na dvou nohách, co by necouvlo při střetnutí s jeho mohutností. To ho trochu vyvedlo z míry. Ale na tom nezáleželo. Byl dvakrát větší než trpaslík a třikrát těžší. Byl nejsilnější ork, jaký kdy žil. Zabije toho zakrslíka.

Mávl sekáčkem. Trpaslík tam překvapivě nebyl. To bylo také neobvyklé. Ugrek věděl, že na orka je rychlý. Ještě nikdo nebyl schopen měřit se s jeho bleskovou rychlostí. Trpaslík mu úder vrátil. To bylo naopak dobré - Ugrek měl rád, když s ním potrava trochu bojovala. Bylo to tak zajímavější.

Když se jejich čepele srazily, vylétly jiskry. Síla trolobijcova úderu prorazila Ugrekův kryt. Trpaslík byl silný. I bylo dobré. Ugrek by mohl získat část jeho síly, až sní jeho srdce. Rozmáchl se sekerou. Trpaslík se sklonil a zamířil protisekem na Ugrekovy nohy. Ugrek vyskočil nad něho a ťal oběma zbraněmi dolů, protože věděl, že není žádný způsob, jak by se trpaslík mohl vyhnout oběma najednou.

Trpaslík to ani nezkoušel. Místo toho chytil sekeru obouř a zachytil oba údery toporem. Síla úderů ho srazila kolena. Odkutáel se dozadu a stranou a pak znovu vyskočil na nohy. Ugrek si boj užíval. Trpaslík už vydržel déle než jakýkoli nepřítel, se kterým se Ugrek kdy setkal, a nevykazoval žádné známky toho, že by chtěl z boje utéct. Ugrek vždycky věřil, že síla orka se měří podle síly jeho nepřátel. Až trolobijce zabije, všichni orci budou vědět, že Ugrek je skutečně silný. Ta myšlenka ho hřála.

Trpaslík se na něho vrhl s vlajícími vousy a šíleným světlem v oku. Zasypával Ugreka údery, každý byl silnější a rychlejší než ten předchozí. Ugrekovi začalo pomalu docházet, že se trpaslík předtím vůbec nesnažil. Tím, že ho srazil, ho jen rozzuřil. Teď byl Ugrek nucen připustit, že trpaslík je skoro stejně silný jako on. Bylo to čím dál lepší. Víc než kdy dřív se Ugrek těšil, jak si pochutná na trpaslíkově srdci.

Ruce ho trochu bolely od vykrývání trpaslíkových úderů. Měl pocit, jako by je měl zraněné. To bylo neobvyklé. Nikdy se nesetkal s protivníkem, který by to dokázal. Trolobijce znovu ťal a Ugrek zvedl sekáček, aby se kryl. A uvědomil si, že tam sekáček není. Ve skutečnosti tam nebyla ani ruka. Bolest, kterou cítil, pocházela z toho, že ji měl useknutou v zápěstí. Bohové, ta sekera byla ostrá. Musím ji mít.

To bylo to poslední, co mu proletělo mozkem, než sekera dopadla a srazila ho do věčné temnoty.

Felix sledoval Gotrekovo vítězství nad vůdcem orků. Mezi orky vyvolalo paniku; jejich morálku už předtím podkopali šamanův útěk. Pak uviděli vzducholod'. To byla poslední kapka. Nejspíš si mysleli, že je sami trpasličí bohové přišli potrestat. Někteří se začali obracet na útěk; další se k nim přidávali. Felix pohlédl dolů a uviděl, že se boj změnil v hromadný útěk. Orci, goblini a lidé se promíchali, ale už nebojovali, jen proudili ven z údolí na všechny strany. Neúprosná smrt rozsévána Duchem Grungniho na ně byla příliš.

"Věřím, že tohle bychom mohli přežít," řekl Felix Ulrice a podívil se, proč má hrůzu ve tváři. Otočil se a uviděl, na co ukazuje. Dovnitř hory se šířil proud ohně. Felix si okamžitě uvědomil, co se stalo. Jiskra z odhozené raketové roury zapálila výbušný prach.

Měl bych rychle seběhnout dolů a uhasit to, pomyslel si Felix. Věděl však, že by to nestihl, ne když byl zraněný. A nikdy by nežádal po Maxovi nebo po Ulrice něco, co nebyl ochoten sám udělat. Neměl ponětí, kolik výbušniny dole je nebo jaké mohou být následky výbuchu.

"Měli bychom odsud vypadnout," řekl a snažil se vyrazit, ale zjistil, že nohy ho neposlouchají. Skácel se na zem. Zranění muselo být horší, než si myslel.

"Jděte!" zaječel. "Zachraňte se!"

Cítil, jak ho Ulrika a Max zvedají a nesou ze svahu k trpaslíkům.

"Připravte se," slyšel volat Maxe. "Tunel vyletí do povětří!" Trpaslíci jako jeden padli na zem. Felix cítil, jak se země chvěje. Pak se s ním zablesklo, vyšlehla vlna horka a ohně a ohlušil ho rachot kutálejících se balvanů a kamenů skřípajících o kameny.

"A je po královském pokladu," uslyšel mumlat Ulliho, když vzduch naplnily trpasličí kletby.

EPILOG

Felix otevřel oči a uviděl nad sebou ocelový strop Ducha Grungniho. Borek s Ulrikou se skláněli nad ním. Podle hukotu v kajutě usoudil, že se vzducholod' pohybuje.

"Takže jsem naživu," řekl.

"Jen tak tak," odpověděl Borek. Vrásky na jeho prastarém obličejí se mírně zvlňily, jak se usmál. "V ranách jsi měl

nějakou infekci. Překvapuje mě, že jsi vůbec naživu, podle toho, co mi Ulrika řekla o tvých dobrodružstvích. Zabití draka většina lidí nepřežije."

Felix cítil rozpaky i potěšení. "Jsem rád, že tě vidím. Zdá se, že se vám podařilo opravit vzducholod'."

"Malakai zanechal velmi přesné instrukce."

"Je v pořádku?"

"Je, i ostatní. I když jsou všichni zklamáni kvůli pokladu."

"Je tedy ztracený?"

"Nic, co je pohřbeno pod zemí, není pro trpaslíky ztraceno," prohlásil Borek. "Bude to trvat roky, než prokopeme všechno kamení, ale nakonec se tam dostaneme."

Felix se odmlčel; vzpomněl si na Stega a Grimma. Měli důkladnější pohřeb, než jaký by jim kdo mohl poskytnout. Pomyšlení, že tam snadno mohl být pohřben s nimi, nebylo příjemné. Natáhl se a vzal Ulriku za ruku.

"Neboj se," zašeptala. "Max říká, že budeš na nohou dříve, než se dostaneme k cíli."

"A co je tím cílem?" zeptal se Felix s obavou, že to už ví.

"Praag," odpověděla prostě.

Zachvěl se, protože věděl, že největší armáda Chaosu za poslední dvě století tam brzy dorazí také.